

Những Cuộc Phiêu Lưu Bất Tận

Tập 6

by Lemony Snicket

THANG MÁY
THE PHẠM

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Tái Bút

THANG MÁY THỂ PHẨM

Lemony Snicket

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Quyển sách bạn đang cầm trong hai lòng bàn tay bây giờ - thực tế là bạn đang cầm nó và bạn có hai bàn tay - là một trong hai quyển sách trên thế giới sẽ cho bạn thấy sự khác biệt giữa "lo lắng" và "lo âu". Quyển còn lại dĩ nhiên là từ điển, và nếu tôi là bạn, tôi sẽ đọc cuốn đó thay vì cuốn này.

Giống quyển sách này, từ điển sẽ cho bạn thấy "lo lắng" nghĩa là "lo lắng một điều gì đó" - ví dụ, bạn sẽ cảm thấy lo lắng khi bạn được dùng món kem mặn cho món tráng miệng, vì bạn lo nó sẽ có vị kinh khủng - trong khi từ "lo âu" nghĩa là "gặp rắc rối khi làm phiền", cảm giác của nó là khi bạn được phục vụ món cá sấu sống cho món tráng miệng, bạn sẽ đắn đo không biết khi ăn, bạn sẽ ăn nó, hay nó sẽ ăn bạn. Nhưng không giống quyển sách này, từ điển cũng chứa đựng những từ ngữ dễ chịu hơn để chiêm nghiệm. Ví dụ trong từ điển, từ "bong bóng", hay từ "con công", "kỳ nghỉ", hay là các từ "quyền" "sáng tác" "tác giả" "đã" "bị" "hủy bỏ" tạo nên một câu lúc nào cũng dễ nghe. Vì vậy nếu bạn đọc từ điển thay vì quyển sách này, bạn có thể bỏ qua phần "lo lắng" và "lo âu", rồi đọc một cái gì đó không làm bạn thức cả đêm khóc ròng và vò đầu bứt tóc.

Nhưng cuốn sách này không phải là từ điển, và nếu bạn bỏ qua phần "lo lắng" "lo âu", thì bạn sẽ bỏ qua phần dễ chịu nhất trong toàn bộ câu chuyện này. Trong cuốn sách này, không chỗ nào có những từ "bong bóng" "con công" "kỳ nghỉ" hay, thật tiếc cho tôi, chẳng có bất cứ điều gì về quyền sáng tác bị hủy cả. Thay vào đó, tôi rất tiếc phải nói, bạn sẽ tìm thấy những từ "đau buồn" "tuyệt vọng" "khốn khổ" cũng như từ "con hẻm đen tối", "bá tước Olaf cải trang" và "bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire bị giam cầm", cộng

với những từ, những cụm từ ghê gớm khá mà tôi không thể viết. Nói tóm lại, việc đọc một quyển từ điển có thể làm bạn bồn chồn, vì bạn thấy nó chán, nhưng đọc quyển sách này sẽ làm bạn lo lắng, vì bạn sẽ cảm thấy sự rắc rối với những gì bọn trẻ nhà Baudelaire tìm thấy, và nếu tôi là bạn, tôi sẽ để quyển sách này tránh hai hay nhiều bàn tay và vùi đầu vào một quyển từ điển, bởi vì những từ ngữ đau khổ tôi dùng để mô tả những sự kiện đau khổ trong này sẽ tiếp cận mắt bạn.

"Bác chắc các cháu sẽ lo lắng lắm." Ông Poe nói. Ông Poe là nhân viên ngân hàng, người chịu trách nhiệm cho bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire sau cái chết của ba mẹ chúng do cơn hỏa hoạn kinh khủng. Tôi rất tiếc khi phải nói đến hiện tại, ông ta vẫn chưa làm tốt việc của ông ta, bọn trẻ nhà Baudelaire đã học được rằng điều duy nhất chúng có thể tin tưởng ở ông Poe là ông ta luôn luôn ho. Chắc luôn, ngay khi kết thúc câu nói, ông ta lấy cái khăn tay màu trắng ra và ho vào nó.

Ánh sáng trắng là thứ duy nhất mà bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire nhìn thấy. Violet, Klaus và Sunny đang đứng với ông Poe trước một căn hộ khổng lồ trên đường Dark Avenue, một trong những con đường trong cái quận xa hoa nhất thành phố. Mặc dù đường Dark Avenue chỉ cách dinh thự nhà Baudelaire vài dãy phố, nhưng ba đứa trẻ chưa bao giờ vào khu này trước đây, và chúng cho rằng từ "bóng tối" (dark) trong Dark Avenue chỉ đơn giản là một cái tên và không có gì hơn, con đường tên George Washington Boulevard không nhất thiết phải có ông George Washington sống ở đó, hay đường số Sáu đâu có bị chia thành sáu phần bằng nhau. Nhưng chiều nay, bọn trẻ nhà Baudelaire nhận ra rằng Dark Avenue có nghĩa hơn một cái tên. Đó là một sự mô tả thích hợp. Thay vì đặt đèn đường thì dọc theo vỉa hè là những cái cây to lớn được đặt theo khoảng cách đều mà bọn trẻ chưa bao giờ thấy trước đây, nhưng bây giờ chúng đã thấy trong sự ghê sợ. Bên trên thân cây dày đầy gai là những cành cây chìa xuống như giá phơi quần áo, vươn ra những cái lá phẳng rộng theo đủ hướng, như một cái trần nhà thấp bằng lá trên đầu bọn trẻ nhà Baudelaire.

Cái trần nhà này chắn hết ánh sáng phía trên, nên dù mới giữa chiều, nhưng con đường tối thui như ban đêm - có chút xanh xanh. Điều này làm tội nhỏ khó có cảm giác mình được chào đón tới nhà mới.

"Mấy cháu không việc gì phải lo cả." Ông Poe nói, dứt cái khăn tay vào túi. "Bác biết mấy người bảo hộ trước có gây rắc rối một chút, nhưng bác nghĩ ông bà Squalor sẽ cho mấy đứa một ngôi nhà lý tưởng."

"Tội cháu không lo lắng." Violet "Tội cháu chỉ lo âu thôi."

"Lo lắng hay lo âu thì đều cùng một nghĩa." Ông Poe nói "Nhưng mà cháu lo âu điều gì nữa?"

"Dĩ nhiên là bá tước Olaf." Violet trả lời. Violet mười bốn tuổi, là chị cả trong nhà Baudelaire, là đứa nói chuyện như người lớn. Nó là nhà sáng chế cừ khôi, và tôi chắc là nếu không lo âu, nó sẽ không cột tóc nó bằng sợi ruy băng để tránh vướng tóc vào mắt khi nó nghĩ đến một phát minh có thể làm tươi sáng cuộc đời nó.

"Bá tước Olaf gì chứ?" Ông Poe bác bỏ "Đừng có lo. Ông ta không tìm tới đây đâu."

Ba đứa nhỏ nhìn nhau thở dài. Bá tước Olaf là người bảo hộ đầu tiên mà ông Poe tìm cho tội nhỏ, ông ta là một người đen tối như con đường Dark Avenue này vậy. Ông ta có một hàng lông mày dài, một hình xăm con mắt trên mắt cá chân và hai bàn tay dơ bẩn luôn hăm he cướp lấy cái gia tài của bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire thừa kế khi Violet đủ tuổi. Bọn trẻ đã thuyết phục ông Poe đưa chúng ra khỏi sự chăm sóc của Olaf, nhưng kể từ đó tên bá tước bám theo chúng với lòng quyết tâm bền bỉ, có nghĩa là "Chúng đi đến đâu, thì lập kế hoạch đến đó, rồi mặc đồ cải trang để cố đánh lừa tội nhỏ".

"Khó mà không lo lắng về Olaf." Klaus nói rồi tháo kính ra xem có dễ nhìn sự ảm đạm xung quanh hơn không "Bởi vì bên cạnh ông ta còn có

đồng chí của chúng cháu." Mặc dù Klaus, đứa con thứ của nhà Baudelaire, chỉ mới mười hai tuổi, nhưng nó đã đọc rất nhiều sách, nên nó thường dùng từ "đồng chí", một dạng hoa mỹ của từ "bạn bè". Klaus đang đề cập đến anh em nhà Quagmire mà bọn trẻ nhà Baudelaire đã gặp trong trường nội trú. Duncan Quagmire là một phóng viên, nó luôn ghi chép những thông tin hữu ích vào một cuốn sổ. Isadora Quagmire là một nhà thơ, nó dùng cuốn sổ để sáng tác thơ. Đứa thứ ba là Quigley, đã mất trong đám cháy trước khi bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire có cơ hội gặp, nhưng bọn trẻ nhà Baudelaire chắc chắn rằng nó cũng là một người bạn tốt như anh em nó vậy. Giống như bọn trẻ nhà Baudelaire, bọn trẻ nhà Quagmire cũng mồ côi, mất ba mẹ trong đám cháy cướp đi mạng sống của người anh em đó và cũng như bọn trẻ nhà Baudelaire, bọn trẻ nhà Quagmire cũng được để lại một gia tài khổng lồ, trong hình dạng những viên đá sapphire Quagmire nổi tiếng, những viên đá quý hết sức quý hiếm. Nhưng không giống bọn trẻ nhà Baudelaire, chúng không thể trốn thoát khỏi móng vuốt của bá tước Olaf. Khi bọn trẻ nhà Quagmire biết được một số điều bí mật khủng khiếp về Olaf, thì ông ta đã bắt chúng đi và từ đó bọn trẻ nhà Baudelaire rất lo lắng đến nỗi không ngủ được. Bất cứ khi nào chúng nhắm mắt, chúng lại thấy cái xe đen dài đã bắt bọn trẻ nhà Quagmire đi mất và chúng chỉ nghe thấy tiếng bạn chúng hét lên một phần bí mật kinh khủng mà chúng tìm thấy. "V.F.D!" Duncan la lên, trước khi chiếc xe chạy đi và bọn trẻ nhà Baudelaire gục ngã, lo lắng cho bạn chúng và tự hỏi trên đời này, V.F.D là cái gì.

"Mấy cháu cũng không cần phải lo cho bọn trẻ nhà Quagmire." Ông Pie tự tin nói "Ít nhất, không lâu nữa. Bác không biết mấy cháu có đọc được bản tin Mulctuary Money Management chưa, nhưng bác có một vài tin tốt về bạn của mấy đứa."

"Gavu?" Sunny hỏi. Sunny là đứa em út trong nhà Baudelaire, và cũng là đứa nhỏ nhất. Nó lớn hơn một cây xúc xích salami. Đó là kích thước của một đứa bé bình thường, nhưng con bé có bốn cái răng to và nhọn hơn

những đứa bé tôi từng thấy. Mặc dù miệng nó phát triển, nhưng Sunny thường nói theo cách hầu hết người ta đều khó hiểu. Ví dụ "Gavu" có nghĩa là "Anh chị nhà Quagmire đã được tìm thấy và giải cứu sao?" và Violet nhanh chóng dịch cho ông Poe hiểu. "Hơn cả thế." Ông Poe nói "Bác được thăng chức. Bây giờ bác là phó chủ tịch của ngân hàng trong mảng Phụ Trách Trẻ Mồ Côi. Điều đó có nghĩa là bác không chỉ phụ trách tình hình của mấy đứa mà còn phụ trách luôn tình hình của bọn trẻ nhà Quagmire nữa. Bác hứa với các cháu, bác sẽ dốc toàn lực vào việc tìm kiếm bọn trẻ nhà Quagmire và mang chúng trở về an toàn. Nếu không thì-" tới đây ông Poe ngắt lời rồi ho vào cái khăn tay lần nữa, bọn trẻ nhà Baudelaire kiên nhẫn chờ cho đến khi ông ấy ho xong "thì bác không phải tên Poe nữa. Bây giờ, ngay sau khi để ba cháu ở đây, bác sẽ mất ba tuần lái trực thăng lên đỉnh núi, nơi bọn trẻ nhà Quagmire có thể được phát hiện. Trong thời gian đó sẽ rất khó để liên lạc với bác vì trực thăng không có điện thoại, nhưng bác sẽ gọi cho các cháu ngay khi bác trở lại với những người bạn nhỏ của các cháu. Còn bây giờ, mấy cháu có thể nhìn cái sổ trên tòa nhà này không? Khó mà biết ta đến đúng chỗ hay không."

"Cháu nghĩ là số 667." Klaus nói, nó nheo mắt trong ánh sáng màu xanh nhạt.

"Tới rồi." Ông Poe nói "Ông bà Squalor sống trong ngôi nhà trên lầu cao nhất trong căn hộ số 667 đường Dark Avenue. Bác nghĩ cái cửa ở đây."

"Không, nó ở đây." Một giọng nói cao chót vót thoát ra từ bóng tối. Bọn trẻ nhà Baudelaire nhảy lên giật mình, và quay lại người đàn ông đội một cái nón rộng vành và mặc áo khoác khá lớn so với ông ta. Cái tay áo phủ tay ông ta, che hoàn toàn và cái vành nón che gần hết mặt. Rất khó để nhìn ra nên cũng không có gì ngạc nhiên khi bọn trẻ không nhìn thấy ông ta trước đó. "Hầu hết các vị khách đến đây đều khó phát hiện ra cánh cửa." Ông ta nói "Đó là tại sao họ thuê một người gác cửa."

"Tôi mừng vì họ làm thế." Ông Poe nói "Tên tôi là Poe, và tôi có hẹn với ông bà Squalor mang những đứa trẻ mới cho họ."

"Ồ, vâng." Người gác cửa nói "Họ có bảo tôi mọi người đang đến. Mời vào."

Người gác cửa mở cửa tòa nhà và chỉ họ vào một căn phòng cũng tối tăm như con đường. Thay vì đèn thì trên sàn chỉ có vài cây nến, bọn trẻ không biết là tại nó đang đứng trong căn phòng to hay nhỏ.

"Trời, ở đây tối vậy." Ông Poe nói "Sao mấy người không kêu chủ gắn một cái bóng đèn sáng mạnh đi?"

"Chúng tôi không thể." Người gác cửa trả lời "Ngay bây giờ, bóng tối đang là một"

"Một cái gì?" Violet hỏi.

"Thì là một thôi." Người gác cửa giải thích "Quanh đây, mọi người quyết định có một cái gì đó là một, đó là phong cách và sự hấp dẫn, còn nếu lỗi một đi thì không còn ý nghĩa nữa. Và nó thay đổi theo thời gian. Tại sao à? Vài tuần trước, bóng tối lỗi một, ánh sáng là một, và khi các bạn nhìn xóm giềng các bạn phải mang kính mát mọi lúc nếu không mắt bạn sẽ bị tổn thương."

"Bóng tối đang là một hả?" Ông Poe nói "Chờ đi, tôi sẽ kể cho vợ nghe. Trong thời gian chờ đợi, ông có thể chỉ cho chúng tôi thang máy ở đâu không? Ông bà Squalor sống trong căn nhà trên lầu cao nhất và tôi không muốn đi thang bộ."

"À, tôi e là ông phải làm vậy rồi." Người gác cửa nói "Có một cái cửa thang máy ở đó, nhưng chúng không có lợi ích gì mọi người đâu."

"Thang máy bị hư hả?" Violet hỏi "Cháu giỏi với mấy cái thiết bị điện tử lắm, cháu rất vui nếu được xem qua nó."

"Đó là một đề nghị tốt bụng và bất thường." Người gác cửa nói "Nhưng thang máy không bị hư. Mọi người quyết định thang máy lỗi một, nên họ tắt thang máy. Thang bộ là một. V Và chỉ còn một cách lên căn nhà đó. Để tôi chỉ."

Người gác cửa dẫn họ qua một hành lang, và bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire nhìn chăm chăm vào một cái cầu thang gỗ uốn cong và dài, với cái tay vịn bằng kim loại uốn vòng theo. Cứ vài bước, chúng thấy có mấy cây nến ai đặt sẵn, nên cái thang trông không khác gì những đường cong nhấp nháy, mờ dần khi đi xa hơn và xa hơn, cho đến khi chúng không thấy gì cả.

"Cháu chưa thấy cái gì như vậy cả." Klaus nói.

"Nhìn giống cái động hơn là là cái cầu thang." Violet nói.

"Pinse!" Sunny nói nghĩa là "Hoặc là giống bên ngoài không gian."

"Coi bộ phải đi một đoạn dài đây." Ông Poe nói, cau mày. Ông quay lại với người gác cửa "Cái thang này dẫn qua bao nhiêu lầu?"

Người gác cửa nhún vai bên dưới chiếc áo khoác quá khổ. "Tôi không nhớ." Ông ta nói "Tôi nghĩ là bốn mươi tám, nhưng nó có thể là tám mươi bốn."

"Cháu không biết là các tòa nhà có thể cao như vậy." Klaus nói.

"À, cho dù là bốn mươi tám hay tám mươi bốn." Ông Poe nói "Bác không có thời gian đi với các cháu. Bác sẽ trở chuyển bay trực thăng mất. Mấy đứa phải tự đi lên đó và nói với ông bà Squalor cho bác gửi lời chào thân ái."

"Tụi cháu phải cuốc bộ một mình sao?" Violet nói.

"Hãy mừng vì mấy đứa không phải đem theo cái gì cả." Ông Poe nói "Bà Squalor nói chẳng có lý do gì để mang theo đồ cũ theo, và bác nghĩ bà ta muốn các cháu tiết kiệm năng lượng kéo mấy cái vali lên bao nhiêu đây bậc thang."

"Bác không đi với tụi cháu sao?" Klaus hỏi.

"Đơn giản là bác không có thời gian." Ông Poe nói "Vậy thôi."

Bọn trẻ nhà Baudelaire nhìn nhau. Bọn trẻ biết rằng, tôi chắc bạn cũng biết, thường chẳng có lý do gì để sợ bóng tối, nhưng thậm chí bạn không sợ điều gì, bạn cũng không muốn đến gần nó, và bọn trẻ mồ côi có một chút lo lắng khi leo lên ngôi nhà trên tầng cao mà không có người lớn đi cùng.

"Nếu mấy đứa sợ bóng tối." Ông Poe nói "Bác có thể hoãn chuyện đi tìm bọn trẻ nhà Quagmire lại để đưa các cháu đến với người bảo hộ mới."

"Không, không." Klaus nói nhanh "Chúng cháu không sợ bóng tối, và tìm các bạn nhà Quagmire quan trọng hơn."

"Obog." Sunny nghi ngờ. "Bò hết sức có thể đi em." Violet nói với em gái nó "Và sau đó, chị và Klaus sẽ thay phiên ẵm em. Tạm biệt bác Poe."

"Tạm biệt mấy đứa." Ông Poe nói "Nếu có vấn đề gì, nhớ là mấy cháu có thể liên hệ bác hay bất cứ đồng nghiệp nào của bác ở ngân hàng Mulctuary Money Management, ít nhất là sau khi bác ra khỏi cái trực thăng."

"Có một điều tốt về cầu thang này." Người gác cửa đùa, bước theo ông Poe ra cửa trước "Nó sẽ phất lên từ đây."

Bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire nghe tiếng cười của người gác cửa khi ông biến mất vào bóng đêm, và chúng bước những bước đầu tiên. Tôi chắc là bạn biết, cái câu "Nó sẽ phát lên từ đây." Chẳng liên quan gì đến việc đi lên cầu thang - hay nó có nghĩa là mọi thứ sẽ tốt đẹp hơn trong tương lai. Chúng hiểu câu nói đùa đó, nhưng chúng qua lo âu để cười. Lo âu về bá tước Olaf, người có thể tìm thấy chúng bất kì lúc nào. Chúng lo âu về bọn trẻ nhà Quagmire, những người có thể chúng chẳng bao giờ gặp lại. Còn bây giờ, khi chúng bắt đầu bước lên cầu thang đầy ánh nến, chúng lo âu về người bảo hộ mới. Chúng cố tưởng tượng đến những người sống trong con đường đen tối, trong tòa nhà đen tối, và trên đỉnh lầu bốn mươi tám hay tám mươi bốn của tòa nhà đen tối. Chúng thấy khó mà tin được rằng mọi thứ sẽ tốt đẹp hơn trong tương lai khi chúng sống trong môi trường ảm đạm và nghèo nàn ánh sáng như vậy. Mặc dù cầu thang cong dài đang chờ chúng, bọn trẻ nhà Baudelaire bắt đầu bước đi vào bóng tối nhưng chúng quá lo âu để tin rằng đời nó sẽ phát lên từ đây.

THANG MÁY THỂ PHẨM

Lemony Snicket

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Để cảm nhận chính xác cảm giác của bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire khi chúng bắt đầu cuộc hành trình mệt mỏi leo lên nhà ông bà Squalor, thì các bạn nên nhắm mắt khi đọc chương này, bởi vì ánh sáng lơ mơ từ mấy cây nến trên bậc thang làm chúng có cảm thấy đôi mắt chúng như đang nhắm mặc dù nó đang nhìn chăm chăm hết mức có thể. Tại mỗi khúc quanh trên cầu thang, có một cái cửa dẫn đến căn nhà mỗi lầu và một cái cửa thang máy. Phía sau cửa thang máy, bọn trẻ không nghe thấy gì hết, vì thang máy đã tắt, nhưng phía sau cánh cửa dẫn đến căn nhà bọn trẻ nghe thấy tiếng ồn của những người sống ở đây. Khi tới lầu bảy, chúng nghe tiếng hai người đàn ông cười vì ai đó kể chuyện cười. Khi tới lầu mười hai, chúng nghe tiếng nước văng tung tóe vì ai đó đang tắm. Khi tới lầu mười chín, chúng nghe tiếng một người phụ nữ nói "Để tụi nó ăn bánh đi." Bằng một giọng lạ lẫm.

"Chị tự hỏi mọi người sẽ nghe thấy gì khi đi ngang qua căn nhà trên cùng." Violet hỏi lớn "khi chúng ta sống trong đó."

"Em hi vọng họ sẽ nghe tiếng lật trang sách." Klaus nói "Có thể ông bà Squalor sẽ có một số cuốn sách thú vị để đọc."

"Hoặc có thể người ta sẽ nghe thấy tiếng chị dùng cái cờ lê." Violet nói "Chị hi vọng nhà Squalor có vài dụng cụ và họ sẽ cho chị dùng để phát minh."

"Crife!" Sunny nói, nó bò cẩn thận qua một trong mấy cây nến.

Violet nhìn xuống và mỉm cười "Chị không nghĩ đó là vấn đề đâu, Sunny." Con bé nói "Em thường tìm thấy cái gì đó để cắn. Chùng nào em muốn anh chị ẵm thì nói nha."

"Em ước gì có ai đó ẵm em." Klaus nói vịn lấy cái lang cang "Em bắt đầu thấy mệt rồi."

"Chị cũng vậy." Violet thừa nhận "Em nghĩ là sau khi bá tước Olaf bắt chúng ta chạy gần ấy vòng khi ông ta cải trang thành giáo viên thể dục, thì mấy bậc thang này không làm chúng ta mệt đúng không, nhưng thực ra không phải vậy. Ta đang ở lâu mấy vậy?"

"Em không biết." Klaus nói "Mấy cái cửa không ghi số, em đếm hụt rồi."

"Chúng ta sẽ không lộn nhà đâu." Violet nói "Nó trên tầng cao nhất, nên chúng ta chỉ cần đi đến bậc thang cuối cùng."

"Ước gì chị có thể sáng chế ra cái gì đó mang chúng ta lên lầu." Klaus nói.

Violet cười mặc dù em nó không thể thấy trong bóng tối. "Thiết bị đó được phát minh lâu rồi." Con bé nói "Nó gọi là thang máy. Nhưng thang máy lỗi một rồi, nhớ không?"

Klaus cũng cười "Và những bàn chân mệt mỗi đang là một." nó nói.

"Em còn nhớ lúc đó." Violet nói "Ba mẹ tham gia Cuộc Thi Chạy Thường Niên lần thứ mười sáu, chân họ mệt mỗi tới mức khi về nhà, ba chuẩn bị bữa tối trong khi ngồi trên sàn bếp thay vì đứng."

"Dĩ nhiên em nhớ rồi." Klaus nói "Tụi mình chỉ được ăn salad, vì ba mẹ đâu có đứng tới cái bếp đâu."

"Đó sẽ là một bữa ăn tuyệt vời cho dì Josephine." Violet nói và nhớ về một trong những người bảo hộ trước kia "Dì ấy không bao giờ muốn dùng bếp vì sợ nó nổ."

"Pomres." Sunny nói buồn bã. Ý nó là "Khi tắt bếp thì dì vẫn sợ."

"Đúng rồi." Violet nói nhỏ lại khi bọn trẻ nghe thấy tiếng ai đó hắc xì sau cánh cửa.

"Không biết nhà Squalor như thế nào ha." Klaus nói.

"Họ chắc phải khá giả mới sống ở Dark Avenue này." Violet nói.

"Akrofil." Sunny nói, nghĩa là "Và dĩ nhiên họ không sợ độ cao."

Klaus mỉm cười và nhìn em nó "Em có vẻ mệt rồi, Sunny." Nó nói "Violet và anh có thể thay phiên ẵm em. Anh chị sẽ thay phiên sau mỗi ba lần."

Violet gật đầu đồng ý với kế hoạch của Klaus, và sau đó nó nói lớn "Đúng vậy." vì nó nhận ra cái gật đầu của nó trong bóng tối chẳng ai thấy cả. Chúng tiếp tục đi lên và rất tiếc khi phải nói rằng hai đứa lớn nhà Baudelaire phải thay phiên nhau ẵm Sunny rất nhiều lần. Nếu bọn trẻ nhà Baudelaire đi một cầu thang bình thường, tôi sẽ viết câu "lên và lên chúng đi", nhưng ở trường hợp này tôi phải viết "Lên và lên và lên và lên" và nó sẽ kéo dài bốn mươi tám hay tầm mười bốn trang rồi mới viết được "chúng đi", bởi vì cái cầu thang này dài không tưởng. Thỉnh thoảng chúng đi qua một bóng người đi xuống nhưng tội nhỏ quá mệt để nói "chào buổi chiều" - và sau đó là "chào buổi tối" với những cư dân sống trong tòa nhà số 667 Dark Avenue. Bọn trẻ nhà Baudelaire bắt đầu đói. Chúng bắt đầu đau nhức. Chúng bắt đầu mệt khi nhìn chăm chăm vào ánh nến, bậc thang và mấy cái cửa. Cho đến khi chúng không thể chịu đựng được nữa, chúng đi đến một cây nến khác, một bậc thang khác, và một cái cửa khác, và khoảng năm lượt sau đó, bậc thang cuối cùng cũng kết thúc, để lại bọn nhỏ đuổi sức trong

một căn phòng nhỏ với cây nến cuối cùng ngồi chính giữa cái thảm. Bằng ánh sáng ngọn nến, bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire có thể nhìn thấy cánh cửa dẫn đến ngôi nhà mới của chúng, bên kia lối đi, qua cánh cửa thang máy có mấy cái nút mũi tên bên cạnh.

"Chị nghĩ là." Violet nói, thở hỗn hển "Nếu cái thang máy còn là một, chúng ta sẽ đến căn nhà của gia đình Squalor trong vài phút."

"Có lẽ nó sẽ sớm trở lại một thôi." Klaus nói "Em hi vọng vậy. Cái cửa kia chắc là nhà của gia đình Squalor. Ta gõ cửa thôi."

Chúng gõ cửa, và ngay lập tức cánh cửa mở ra một người đàn ông cao lớn mặc bộ đồ sọc mỏng dài dọc xuống. Bộ com-lê này gọi là đồ vest sọc, thường được mặc bởi các ngôi sao điện ảnh và mấy tay gắng tở.

"Ta nghĩ là ta nghe thấy ai đó đến gần cửa." người đàn ông nói, trao cho tụi nhỏ một nụ cười lớn đến nỗi chúng có thể nhìn thấy trong căn phòng mờ. "Mời vào. Tên ta là Jerome Squalor, ta rất vui khi tụi cháu đến đây ở với chúng ta."

"Cháu cũng rất vui khi gặp bác, bác Squalor." Violet nói, nó vẫn thở hỗn hển và hai đứa em nó bước tới lối vào cũng mờ ảo như cầu thang "Cháu là Violet Baudelaire, đây là em trai cháu, Klaus và em gái cháu, Sunny."

"Trời thần ơi, hình như cháu khó thở." Ông Squalor nói "May mắn thay, ta nghĩ ta có thể giúp cháu hai điều về việc đó. Đầu tiên là cháu có thể không gọi ta là bác Squalor nữa mà hãy gọi là Jerome. Ta cũng sẽ gọi các cháu bằng tên. Và cách đó sẽ giúp ta tiết kiệm hơi thở. Thứ hai, ta sẽ pha cho cháu một ly martini lạnh thơm ngon. Vào lối này,"

"Một ly martini à?" Klaus hỏi "Đó là thức uống có cồn phải không?"

"Bình thường là vậy." Jerome đồng ý "Nhưng bây giờ, rượu martini lỗi mốt rồi. Một ly martini chỉ đơn giản là một ly nước lạnh đựng trong một cái ly sang chảnh cùng đầu ô liu, nên nó hoàn toàn phù hợp cho trẻ em cũng như người lớn."

"Cháu chưa bao giờ uống một ly martini như vậy." Violet nói "Nhưng cháu sẽ thử."

"Ah!" Jerome nói "Cháu thích mạo hiểm, ta thích điều đó trong một con người, mẹ cháu cũng thích mạo hiểm, cháu biết đấy, cô ấy và ta là bạn tốt của nhau. Chúng ta từng leo núi Fraught với vài người bạn - quý thần ơi chắc cũng hai mươi năm rồi. Núi Fraught bước biết đến là có nhiều động vật nguy hiểm, nhưng mẹ cháu không sợ. Rồi sau đó, bay lên trời-"

"Jerome, ai ngoài cửa thế?" Một giọng nói từ phòng bên, một người đàn bà cao và mảnh khảnh cũng mặc đồ vest sọc bước ra. Bà ta có móng tay dài được đánh bóng kỹ lưỡng đến mức nó chiếu sáng ngay cả trong ánh sáng mờ mờ.

"Dĩ nhiên là bọn trẻ nhà Baudelaire rồi." Jerome trả lời.

"Nhưng hôm nay chúng đâu có tới." Người đàn bà hét lên.

"Có chứ." Jerome nói "Anh đã trông chờ chúng từng ngày! Em biết mà." Ông ta nói, kéo người đàn bà đến lũ trẻ nhà Baudelaire "Ta muốn nhận nuôi các cháu từ lúc nghe tin đám cháy. Nhưng thật không may, điều đó không thể."

"Trước đây trẻ mồ côi bị lỗi mốt." Người đàn bà giải thích "Bây giờ lại là mốt."

"Vợ ta lúc nào cũng chú ý cái gì lỗi mốt và đang là mốt." Jerome nói "Ta không quan tâm nhiều lắm. Cô ta là người khẳng khẳng đưa ra ý kiến

loại bỏ thang máy. Esme, anh chuẩn bị làm vài ly martini nước. Em dùng một ly không?"

"Có chứ!" Esme thét lên "Martini nước đang là mốt!" Bà ta bước nhanh về phía tụi nhỏ và nhìn chúng "Ta là Esme Gigi Geniveve Squalor, cố vấn tài chính quan trọng thứ sáu của thành phố." Bà ta tuyên bố "Mặc dù tôi giàu không tưởng, nhưng mấy đứa có thể gọi ta là Esme. Ta sẽ học tên mấy đứa sau. Ta rất vui khi các cháu ở đây, bởi vì trẻ mồ côi đang là mốt, và khi bạn bè ta biết ta có ba đứa trẻ mồ côi thực sự, họ sẽ phát bệnh vì ghen tị, đúng không Jerome?"

"Anh hi vọng là không." Jerome nói và dẫn tụi nhỏ qua một cánh hành lang dài âm u đến một cái phòng to lớn âm u có nhiều cái ghế bành, bàn ghế sang chảnh. Phía xa cuối phòng là một dãy cửa sổ phủ màn nên ánh sáng không thể chiếu vào. "Anh không thích nghe ai đó bệnh. Ngồi đi các cháu, và chúng ta sẽ nói cho các cháu nghe một tí về ngôi nhà mới."

Bọn trẻ nhà Baudelaire ngồi xuống ba cái ghế to lớn, mừng rỡ vì cuối cùng cũng được nghỉ chân. Jerome bước đến một cái bàn để bình nước bên cạnh một cái tô ô liu và mấy cái ly sang chảnh, ông nhanh chóng chuẩn bị martini nước. "Đây đây." Ông ta nói rồi đưa cho Esme và bọn trẻ mỗi người một cái ly sang chảnh "Để chúng ta xem. Trong trường hợp các cháu lạc đường, hãy nhớ số nhà là 667 Dark Avenue, căn nhà trên cùng."

"Đừng có nói mấy điều ngớ ngẩn vậy chứ." Esme nói, vẫy vẫy bàn tay dài móng trước mặt như thể bị một con bướm đêm tấn công "Mấy đứa, đây là mấy điều cần biết. Bóng tối là mốt. Ánh sáng lỗi mốt. Thang máy lỗi mốt. Vest sọc là mốt. Mấy cái đồ kinh tởm tụi cháu mặc đang lỗi mốt."

"Ý Esme là." Jerome nói "Chúng ta muốn các cháu cảm thấy thoải mái nhất có thể."

Violet uống một ngụm martini nước. Con bé thấy nó không khác gì là nước bình thường với một ít vị ô liu. Con bé không thích lắm nhưng nó giúp con bé giải khát sau khi leo cầu thang. "Rất tuyệt." con bé nói.

Ông Poe có kể ta nghe về những người giám hộ của các cháu trước đây." Jerome nói, lắc đầu "Ta cảm thấy kinh khủng giùm các cháu, đáng lẽ ta đã lo lắng cho các cháu suốt thời gian qua."

"Nhưng không thể giúp." Esme nói "Vì khi cái gì đó lỗi một, thì nó lỗi một, và trẻ mồ côi từng lỗi một."

"Ta cũng có nghe về bá tước Olaf." Jerome nói "Ta bảo người giữ cửa không được để ai vào tòa nhà, bất kể người đó trông lơ mờ như cái tên đáng ghét đó nên mấy đứa sẽ được an toàn."

"Thật dễ chịu." Klaus nói.

"Dù sao thì hẳn ta cũng đang trên núi." Esme nói "Nhớ không Jerome? Người quản lý ngân hàng lỗi thời này nói ông ta sẽ đi trực thăng lên núi tìm cặp song sinh bị hẳn ta bắt cóc."

"Thực ra." Violet nói "Họ sinh ba, các bạn nhà Quagmire là bạn tốt của chúng cháu."

"Trời ơi!" Jerome nói "Chắc các cháu lo đến phát bệnh!"

"Vâng, nếu họ tìm thấy chúng sớm." Esme nói "Có lẽ chúng ta sẽ nhận nuôi chúng luôn. Năm đứa trẻ mồ côi! Ta sẽ là người khủng nhất thị trấn này!"

"Ta có đủ phòng cho chúng mà." Jerome nói "Đây là căn nhà có bảy mươi một phòng ngủ, nên mấy đứa cứ việc chọn phòng. Klaus này, ông Poe nói là cháu thích sáng chế đồ đúng không?"

"Chị cháu mới là nhà sáng chế." Klaus trả lời "Cháu thích tìm tòi hơn."

"Vậy thì" Jerome nói "Cháu ở phòng ngủ cạnh thư viện. còn Violet ở phòng có cái ghế thùng lớn, để giữ các dụng cụ. Sunny ở phòng giữa. Thấy sao nào?" Dĩ nhiên điều đó nghe tuyệt vời rồi, nhưng bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire chưa kịp nói thì tiếng chuông điện thoại reo lên ngay lập tức.

"Em nghe cho! Em nghe cho!" Esme hét lên và chạy qua phòng nghe điện thoại "Nhà Squalor nghe." Bà ta nói vào ống nghe và chờ người bên kia nói lại "Vâng, đây là bà Squalor. Vâng. Vâng. Vâng? Oh, cảm ơn, cảm ơn, cảm ơn!" Bà ta gác máy và quay lại bọn trẻ. "Đoán xem?" Bà ta hỏi "Ta có một số tin thú vị về những gì ta nói!"

"Tìm được các bạn nhà Quagmire rồi hả?" Klaus hi vọng.

"Ai?" Esme hỏi "À, là chúng. Không, chưa tìm được chúng. Đừng ngớ ngẩn vậy chứ. Jerome, mấy đứa nghe em nói đây - Bóng tối lỗi thời rồi! Ánh sáng là mốt!"

"À, anh không chắc đó là tin thú vị." Jerome nói "Nhưng sẽ rất nhẹ nhõm nếu có chút ánh sáng ở đây. Đến đây mấy đứa Baudelaire, giúp bác vén màn qua nào rồi các cháu sẽ được nhìn quang cảnh của ta. Các cháu sẽ nhìn mọi thứ chút xíu từ độ cao này."

"Em sẽ đi mở hết đèn trong nhà." Esme nói rồi thở dài "Nhanh lên, trước khi ai đó thấy cái nhà này vẫn tối!"

Esme chạy khỏi phòng trong khi Jerome nhìn mấy đứa nhỏ nhún vai rồi đi tới mấy cái cửa sổ. Bọn trẻ nhà Baudelaire đi theo ông ta, giúp ông ta mở mấy tấm màn nặng trĩu che phủ cửa sổ. Ngay lập tức, ánh sáng chiếu vào phòng làm cho họ nheo mắt khi mắt đang điều chỉnh theo ánh sáng thường. Nếu bọn trẻ nhà Baudelaire nhìn quanh căn nhà khi có ánh sáng đầy đủ, chúng mới thấy được độ sang trọng của nội thất. Cái ghế dài có gối

đệm thêu bằng bạc. Cái ghế được sơn bằng vàng. Và bàn được làm từ gỗ các loại cây đắt nhất thế giới. Nhưng bọn trẻ không nhìn quanh căn phòng sang trọng đó. Chúng đang nhìn ra thành phố bên dưới.

"Khung cảnh kì diệu, các cháu có nghĩ vậy không?" Jerome hỏi chúng và chúng gật đầu đồng ý. Dường như họ đang nhìn ra một thành phố tí hon, với mấy hộp diêm thay vì tòa nhà, những cái kẹp sách thay vì con đường. Họ có thể thấy những miếng màu tí hon như những con côn trùng nhưng thật ra là những chiếc xe và toa xe trong thành phố, chúng lái trên những cái kẹp sách đến những hộp diêm nơi những chấm nhỏ con người làm việc và sinh sống. Bọn trẻ nhà Baudelaire có thể nhìn thấy khu phố chúng ở với ba mẹ và một phần thị trấn bạn nó ở, và ở một dải màu xanh nhạt xa xa là bãi biển nơi chúng nhận được tin khủng khiếp bắt đầu tất cả bất hạnh.

"Ta biết các cháu sẽ thích nó." Jerome nói "Rất đắt đỏ để sống trong căn nhà cao nhất nhưng ta nghĩ rằng đó là cái giá cho tầm nhìn như thế này. Nhìn những cái hộp tí hon bên đó kia là nhà máy sản xuất nước cam. Tòa nhà màu tía bên cạnh công viên là nhà hàng yêu thích của ta. Oh, nhìn thẳng xuống kia, họ chặt hết mấy cái cây khủng khiếp làm con đường ta tối tăm."

"Dĩ nhiên là phải chặt rồi." Esme nói, nhanh chóng trở lại phòng thổi hết mấy cây nến ngồi trên lò sưởi "Ánh sáng bình thường là một, nó một như martini nước, vest sọc và trẻ mồ côi."

Violet, Klaus và Sunny nhìn thẳng xuống, và thấy Jerome nói đúng. Những cái cây kì lạ che khuất ánh sáng mặt trời trên đường Dark Avenue nhìn chẳng cao hơn một cuộn giấy từ độ cao này, đang bị chặt bởi những chấm nhỏ người làm vườn. Mặc dù cây cối làm cho đường phố trở nên âm đạm nhưng trông khá tàn nhẫn khi chặt hết như vậy, để lại những cây, từ cửa sổ này, nhìn như những cái đinh ghim. Ba đứa trẻ nhìn nhau và nhìn xuống đường Dark Avenue. Những cái cây không còn một nữa, nên mấy

người làm vườn loại bỏ chúng. Bọn trẻ nhà Baudelaire không dám nghĩ điều gì sẽ xảy ra nếu trẻ mồ côi không còn là một nữa.

THANG MÁY THỂ PHẨM

Lemony Snicket

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Nếu bạn lấy một cái túi nhựa, đặt nó vào một cái tô lớn, rồi dùng muỗng khuấy nó xung quanh cái tô, bạn có thể dùng cụm từ "một hỗn hợp túi" để mô tả những gì trước mắt bạn, nhưng bạn sẽ không dùng cụm từ theo cái cách mà tôi sắp dùng bây giờ đâu. Mặc dù "một hỗn hợp túi" đôi khi đề cập đến một túi nhựa bị khuấy trong một cái tô, nhưng thông thường nó cũng được dùng để mô tả một tình huống vừa tốt vừa xấu. Ví dụ, một buổi chiều ở rạp chiếu phim sẽ là một hỗn hợp túi nếu bộ phim ưa thích của bạn đang chiếu, nhưng bạn lại phải ăn sỏi thay vì bắp rang. Một chuyến đi đến sở thú sẽ là một hỗn hợp túi nếu thời tiết đẹp, nhưng tất cả các con sư tử ăn thịt đàn ông và đàn bà đang chạy loanh quanh. Cũng giống như bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire, những ngày đầu tiên sống với nhà Squalor là một trong những hỗn hợp túi mà chúng chưa bao giờ gặp, vì phần nào tốt thì rất tốt, nhưng phần nào xấu thì thật kinh khủng.

Một trong những phần tốt nhất đó là bọn trẻ nhà Baudelaire một lần nữa được sống trong thành phố mà chúng sinh ra và lớn lên. Sau khi ba mẹ bọn trẻ nhà Baudelaire mất và sau cuộc sống khắc nghiệt khi ở cùng bá tước Olaf, ba đứa trẻ đã bị đưa đến những nơi xa để sống, chúng bỏ quên đi những cảm giác thân quen ở quê nhà. Mỗi sáng sau khi Esme đi làm, Jerome sẽ đưa bọn nhỏ đến những nơi ưa thích của chúng trong thị trấn. Violet rất vui khi thấy những vật trưng bày ưa thích của nó trong Bảo Tàng Phát Minh Verne không bị thay đổi, vậy nên nó có thể xem xét các món đồ cơ học từng truyền cảm hứng cho con bé trở thành nhà sáng chế khi mới hai tuổi. Klaus rất vui khi được thăm lại Nhà Sách Akhmatova, nơi ba thường đưa nó đến vào dịp đặc biệt, để mua một tập bản đồ hay một cuốn

sách bách khoa toàn thư. Và Sunny rất vui khi được thăm lại Bệnh Viện Pincus nơi nó được sinh ra, mặc dù kí ức của nó về nơi này chỉ là một chút mơ hồ.

Nhưng buổi chiều, ba đứa nhỏ sẽ trở về tòa nhà 667 đường Dark Avenue, và đó là tình huống mà bọn trẻ nhà Baudelaire cảm thấy gần như không thoải mái. Có một điều như thế này, căn nhà trên cùng đó quá lớn. Bên cạnh bảy mươi một phòng ngủ, còn có một số phòng như mấy cái phòng khách, mấy cái phòng ăn tối, mấy cái phòng ăn sáng, mấy cái phòng ăn vặt, mấy cái phòng ngồi, mấy cái phòng đứng, mấy cái phòng khiêu vũ, mấy cái phòng tắm, mấy cái nhà bếp, và một loạt các phòng dường như chẳng có mục đích gì cả. Căn nhà trên cùng đó quá rộng lớn làm bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire thường cảm thấy lạc lối. Violet rời khỏi phòng ngủ để đi đánh răng và một tiếng sau nó cũng chưa tìm được đường về. Klaus vô tình để quên kính trên quầy bếp và nó mất cả buổi chiều để tìm đâu là cái nhà bếp nó để quên. Còn Sunny tìm một nơi thoải mái để ngồi và căn mọi thứ nhưng đến ngày hôm sau vẫn chưa ai tìm được nó. Rất khó dành thời gian với Jerome, đơn giản vì rất khó tìm thấy ông ta ở đâu trong bấy nhiêu căn phòng sang trọng trong ngôi nhà mới này và bọn trẻ gần như không thấy Esme cả ngày. Chúng biết là bà ta đi làm mỗi ngày và về nhà vào buổi tối nhưng thậm chí khi bà ta ở nhà chúng cũng không thể bắt gặp được người cố vấn tài chính quan trọng thứ sáu của thành phố đâu cả. Dường như bà ta quên mất sự hiện diện của các thành viên mới trong gia đình hay chỉ đơn giản là bà ta thích đi dạo loanh quanh trong mấy căn phòng hơn là dành thời gian với ba chị em nó. Nhưng bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire cũng không để tâm lắm đến việc Esme vắng mặt thường xuyên. Chúng thích dành thời gian cho nhau, hoặc với Jerome hơn là tham gia vào cuộc trò chuyện vô tận về những gì đang là mới và lỗi mới. Thậm chí khi bọn trẻ nhà Baudelaire ở trong phòng ngủ cũng không có thời gian tuyệt vời. Như đã hứa, Jerome cho Violet ở một căn phòng với cái ghế thùng gỗ lớn, là một thứ hoàn hảo để giữ dụng cụ nhưng Violet không tìm thấy dụng cụ nào trong căn nhà cao nhất này cả. Con bé thấy thật kì quặc

khi cả một căn nhà khổng lồ như vậy mà không có một cái khóa vặn hay một cái kim bấm nào cả, khi Violet hỏi Esme vào một buổi tối, thì bà ta hóm hỉnh trả lời, mấy cái dụng cụ đó đã lỗi thời. Klaus có một thư viện nhà Squalor sát phòng ngủ, đó là một căn phòng rộng lớn, thoải mái với hàng trăm quyển sách trên kệ. Nhưng đứa con thứ nhà Baudelaire cảm thấy thất vọng khi thấy rằng đó là những quyển sách mô tả những gì từng là một và lỗi một qua các năm tháng lịch sử. Klaus cố gắng quan tâm đến loại sách này, nhưng thật là ngu xuẩn khi đọc mấy cuốn sách rẻ tiền này, như Giày boot là một trong năm 1812 hay là Cá hồi: ở Pháp, chúng đã lỗi thời, và Klaus thấy thời gian nó ở trong thư viện thật kinh khủng. Và Sunny tội nghiệp cũng chẳng hơn gì, cụm từ ở đây có nghĩa là "cũng trở nên buồn chán trong phòng ngủ của nó". Jerome cẩn thận đặt thật nhiều đồ chơi trong phòng con bé, nhưng chúng là đồ chơi thiết kế mềm mại dành cho trẻ sơ sinh, những con thú bông mềm mại, những chiếc gối đệm và những cái gối màu sắc, không có gì thú vị để cần.

Nhưng thật sự cái túi Baudelaire hỗn hợp không phải là kích thước của căn nhà gia đình Squalor, hay sự thất vọng vì ghế thùng để dụng cụ trống lốc, hay một thư viện không có sách hay, hay các món đồ không thể nhai. Điều thật sự làm chúng lo âu là bọn trẻ nhà Quagmire đang trải qua điều gì, đó mới là điều thực sự tệ. Mỗi ngày trôi qua, nỗi lo cho bọn trẻ càng đè nặng lên đôi vai của bọn trẻ nhà Baudelaire, càng ngày càng nặng hơn, bởi vì ông bà Squalor không giúp được gì cả.

"Ta rất, rất mệt khi thảo luận về anh em sinh đôi của mấy đứa." Esme nói vào một ngày khi bọn trẻ nhà Baudelaire và ông bà Squalor ngồi nhấm nháp martini nước trong một đêm, trong một phòng khách mà chúng chưa bao giờ thấy "Ta biết mấy đứa lo cho chúng, nhưng quá nhàm chán khi cứ bla bla bla về nó."

"Tụi cháu không có ý làm bác chán." Violet nói, không thể hiện thái độ khinh bỉ với người nói vấn đề của chúng thật chán.

"Dĩ nhiên là không." Jerome nói, lấy ô liu ra khỏi cái ly sang chảnh và bỏ vào miệng trước khi quay qua bà vợ "Chúng chỉ đang lo thôi, Esme, đó cũng là điều dễ hiểu. Ta biết ông Poe đang làm tất cả những gì có thể, nhưng tất cả chúng ta có thể quan tâm đến nhau và nghĩ về điều khác được không."

"Em không có thời gian để tâm đến nhau đâu." Esme nói "Buổi Đấu Giá Mốt đang đến, em phải tập trung sức lực để đảm bảo thành công."

"Buổi Đấu Giá Mốt?" Klaus hỏi.

"Một Buổi Đấu Giá." Jerome giải thích "Là một kiểu buôn bán. Mọi người tụ tập trong một căn phòng lớn và một người bán đấu giá đưa ra một đồng đồ để bán. Nếu mấy đứa thấy thích món nào, mấy đứa sẽ đưa ra mức giá mấy đứa trả cho nó. Đó là đấu giá. Sau đó một người khác sẽ đặt ra giá khác, rồi người khác và người nào đưa ra mức giá cao nhất sẽ thắng và mua được món đồ đó. Nó thú vị kinh khủng. Mẹ mấy đứa thích chuyện này lắm. Ta nhớ có một lần-"

"Anh quên phần quan trọng nhất rồi." Esme chen ngang "Đó là Buổi Đấu Giá Mốt bởi vì chúng ta sẽ bán những thứ đang là mốt. Em luôn tổ chức nó, và nó là một trong những sự kiện gây sốc trong năm!"

"Smashi?" Sunny hỏi.

"Trong trường hợp này," Klaus giải thích với em gái nó "Từ "gây sốc" không có nghĩa là có thứ gì đó bị đập vỡ. Nó chỉ có nghĩa là "kinh ngạc"."

"Và nó đáng kinh ngạc." Esme nói, nốc hết ly martini nước "Chúng ta tổ chức buổi đấu giá tại Veblen Hall, và ta chỉ bán những thứ đang là mốt nhất mà chúng ta có thể tìm thấy, và hơn hết, ta sẽ kiếm được số tiền chính đáng."

"Chính đáng là sao?" Violet hỏi. Esme vỗ bàn tay dài móng với niềm vui sướng "Là ta! Mọi khoảng tiền người ta trả ở buổi đấu giá sẽ vào túi ta! Không tuyệt sao?"

"Em yêu, thật ra." Jerome nói "Anh nghĩ rằng năm nay, có lẽ chúng ta nên đưa số tiền đó cho lý do chính đáng hơn. Ví dụ, anh có đọc về gia đình bảy người. Người ba và người mẹ thất nghiệp, giờ họ nghèo khổ đến nỗi không đủ tiền thuê một căn nhà một phòng. Ta nên gửi số tiền đấu giá được cho những người như họ."

"Đừng có ngớ ngẩn như vậy." Esme nháy vào nói "Nếu chúng ta cho tiền người nghèo, họ sẽ không nghèo nữa. Đồng thời, năm nay chúng ta sẽ kiếm được rất nhiều tiền. Em đã ăn trưa với mười hai người triệu phú sáng nay, hết mười một người nói sẽ tham gia Buổi Đấu Giá Mốt. Người còn lại bận đi dự tiệc sinh nhật. Chỉ cần nghĩ đến số tiền em sẽ kiếm được, Jerome! Có thể chúng ta sẽ chuyển đến căn nhà lớn hơn!"

"Nhưng ta vừa chuyển đi vào tuần trước rồi mà." Jerome nói "Anh sẽ chi một số tiền để thang máy hoạt động lại. Chứ leo thang lên nhà mệt quá."

"Đó, anh lại ngớ ngẩn nữa rồi." Esme nói "Nếu không nghe bọn trẻ mồ côi nói việc bạn nó bị bắt cóc thì cũng nghe anh nói chuyện cái thang máy. À, ta không còn thời gian tán dóc nữa đâu. Gunther sẽ đến đây tối nay, em muốn anh, Jerome, đưa bọn nhỏ ra ngoài ăn tối."

"Gunther là ai?" Jerome hỏi.

"Dĩ nhiên Gunther là người bán đấu giá." Esme trả lời "Ông ta được bình chọn là người tốt nhất thị trấn, ông ta sẽ giúp em tổ chức buổi đấu giá. Ông ta sẽ đến đây tối nay và thảo luận danh sách đấu giá, tụi em không muốn bị làm phiền. Đó là lý do tại sao em muốn anh và bọn nhỏ đi ra ngoài ăn tối, và cho tụi em có thời gian riêng tư."

"Nhưng anh đã hứa sẽ dạy tụi nhỏ chơi cờ tối nay." Jerome nói.

"Không, không, không." Esme nói "Các người sẽ ra ngoài ăn tối. "Tất cả được sắp xếp. Em đã đặt chỗ tại Cafe Salmonella lúc bảy giờ. Giờ sáu giờ rồi, mọi người đi nhanh đi. Đi cầu thang mất nhiều thời gian lắm đó. Nhưng trước khi đi. Mấy đứa nhỏ, ta có quà cho mỗi đứa đây."

"Ta nghĩ ta mua cho mấy đứa vài thứ mấy đứa thật sự muốn." Bà ta nói "Mấy đứa sẽ bớt nói nhảm về bọn trẻ nhà Quagmire."

"Ý Esme là." Jerome nhanh chóng thêm vào "Chúng ta muốn mấy cháu vui vẻ trong căn nhà này, dù lo lắng cho bọn trẻ nhà Quagmire."

"Em đâu có ý đó." Esme nói "Bỏ đi. Mở quà đi mấy đứa."

Bọn trẻ nhà Baudelaire mở quà ra và tôi rất tiếc khi phải nói cái túi đó cũng là một hỗn hợp túi. Có rất nhiều, nhiều điều khó khăn trong cuộc sống, nhưng có một điều thì không đó là nhìn nhận người ta thấy thích thú hay không khi mở quà. Nếu ai đó thích thú, người ta sẽ luôn đặt dấu chấm thang vào cuối câu của họ để thể hiện giọng điệu vui mừng. Vì dụ nếu họ nói "Oh!" một cách phấn khích, thay vì đơn giản nói "Oh," với một dấu phẩy sau đó, điều này cho thấy món quà là một cái gì đó đáng thất vọng.

"Oh," Violet nói khi nó mở quà ra.

"Oh," Klaus nói khi nó mở quà ra.

"Oh," Sunny nói khi xé toạc món quà nó ra bằng răng.

"Vest sọc đó! Ta biết mấy đứa thích mà!" Esme nói "Chắc mấy ngày qua mấy đứa xấu hổ lắm khi ra đường mà không mặc vest sọc! Vest sọc là một và trẻ mồ côi là một, nên hãy tưởng tượng xem mấy đứa sẽ như thế nào khi vừa là trẻ mồ côi mà con mặc vest sọc! Đừng tự hỏi tại sao mấy cháu cảm thấy thú vị!"

"Anh có thấy tụi nhỏ thú vị khi mở quà đâu." Jerome nói "Anh không đổ lỗi cho chúng. Esme, anh nghĩ là chúng ta đã nói sẽ mua cho Violet một bộ dụng cụ mà. Con bé rất nhiệt tình trong việc sáng tạo. Và anh nghĩ ta nên ủng hộ việc đó chứ."

"Nhưng cháu cũng nhiệt tình với vest sọc." Violet nói, các bạn biết đó, đôi khi ta phải tỏ ra vui mừng với những món quà dù ta không thích "Cảm ơn bác rất nhiều."

"Và Klaus nên được mua cho một quyển niên giám tốt." Jerome nói tiếp "Anh đã nói với em nó thích thú với Đường Đổi Ngày Quốc Tế thế nào mà, và một cuốn niên giám có thể là quyển sách tuyệt vời để học."

"Nhưng cháu rất thích thú với vest sọc." Klaus nói, nó nói dối giỏi như chị nó vào lúc cần thiết "Cháu rất cảm kích món quà này."

"Và Sunny." Jerome nói "Sẽ được tặng một khung vuông bằng đồng lớn để nó căn."

"Ayjim." Sunny nói. Con bé có ý là "Cháu thích bộ đồ, cảm ơn bác nhiều lắm." thậm chí nó không có ý đó chút nào.

"Em biết là chúng ta đã bàn bạc mua mấy cái thứ vớ vẩn đó." Esme nói rồi vẫy cái bản tay dài móng "Nhưng công cụ đã lỗi thời mấy tuần này rồi, niên giám thì lỗi thời mấy tháng rồi, em nhận được một cuộc gọi nói khung vuông bằng đồng không còn là một trong mấy năm nay rồi. Một bây giờ là vest sọc, Jerome à. Em không đồng ý việc anh dạy tụi nhỏ bỏ qua cái gì là một và cái gì lỗi thời. Anh không muốn điều tốt nhất cho tụi nó à?"

"Dĩ nhiên." Jerome nói "Anh không có nghĩ như thế, Esme. Mấy đứa, ta hi vọng các cháu thích món quà, thậm chí nó không liên quan tới sở thích của mấy cháu. Sao mấy đứa không thử mặc đồ mới đi. Ta sẽ mặc nó đi ăn tối."

"Oh vâng!" Esme nói "Cafe Salmonella là một trong những cái nhà hàng tốt nhất. Thực tế là, em nghĩ họ sẽ không cho bọn anh vào ăn nếu không mặc đồ vest sọc đầu, nên đi thay đi. Nhanh lên giùm cái! Gunther sắp đến trong vài phút nữa đó."

"Chúng ta nhanh thôi." Klaus nói "Cảm ơn bác lần nữa vì món quà."

"Không có chi." Jerome cười nói và bọn trẻ cười lại, ra khỏi phòng khách, đi xuống cái hành lang, qua cái nhà bếp và một cái phòng khách khác, qua bốn cái phòng tắm, và tiếp tục và tiếp tục và tiếp tục, cuối cùng tìm thấy phòng ngủ của chúng. Chúng đứng bên nhau một phút bên ngoài của phòng ngủ, chán nản nhìn vào mấy cái túi của chúng.

"Chị không biết tại mình sẽ như thế nào nếu mặc những thứ này." Violet nói.

"Em cũng không biết." Klaus nói "Và càng tệ hơn khi biết là tại mình xem được những món quà mà tại mình thực sự muốn."

"Puictiw." Sunny đồng ý.

"Nghe này." Violet nói "Sao ta lại tuyệt vọng như vậy chứ. Chúng ta đang sống trong một căn hộ khổng lồ. Mỗi đứa đều có phòng riêng. Người gác cửa hứa sẽ canh chừng bá tước Olaf và ít nhất người bảo hộ mới của chúng ta là người thú vị. Vậy mà chúng ta còn đứng đây phàn nàn."

"Chị nói đúng." Klaus nói "Chúng ta nên làm mọi thứ tốt hơn. Nhận một món quà tồi tệ cũng đâu có tệ bằng việc bạn bè ta đang trong tình trạng nguy hiểm kinh khủng. Chúng ta rất rất may mắn khi ở đây rồi đó."

"Chittol." Sunny nói, có nghĩa là "Đúng vậy. Chúng ta nên thôi phàn nàn và đi thay đồ mới thôi."

Bọn trẻ nhà Baudelaire đứng cùng nhau thêm một chút và kiên quyết gật đầu, cụm từ ở đây có nghĩa là "cố gắng làm chúng ngừng cảm thấy vô ơn và mặc đồ mới." Mặc dù chúng không muốn tỏ ra hư hỏng, mặc dù chúng biết tình huống của chúng không phải là kinh khủng nhất, mặc dù chúng có ít hơn một giờ để thay đồ, tìm Jerome, và đi xuống hàng trăm, hàng trăm bậc thang, ba đứa nhỏ vẫn không có vẻ gì động đậy. Chúng chỉ đơn giản đứng trước cửa phòng ngủ và nhìn chăm chăm vào cái túi từ của hàng In Boutique.

"Dĩ nhiên." Cuối cùng Klaus nói "Chúng ta rất may mắn, nhưng sự thật là mấy bộ vest sọc này quá lớn với tụi mình."

Klaus nói sự thật. Đó là sự thật giúp bạn hiểu tại sao bọn trẻ nhà Baudelaire quá thất vọng với thứ trong túi của tụi nó. Đó là sự thật giúp bạn hiểu tại sao bọn trẻ nhà Baudelaire cứ lưỡng lự vào phòng và thay đồ. Và sự thật đó trở nên rõ ràng hơn khi bọn trẻ nhà Baudelaire vào phòng, mở túi chúng ra và mặc món quà Esme cho chúng.

Sẽ rất khó để biết một bộ quần áo có vừa với bạn không cho đến khi bạn thử nó, nhưng bọn trẻ nhà Baudelaire có thể nói ngay khi chúng nhìn vào túi đồ, rằng bộ quần áo làm chúng thấy mình bị mang ra so sánh với người lùn. Cụm từ "so sánh với người lùn" không liên quan gì đến những người lùn, những sinh vật ngu si điên loạn suốt ngày huýt sáo và dọn dẹp nhà cửa trong mấy câu chuyện cổ tích. "So sánh với người lùn" có nghĩa đơn giản là một thứ gì đó có vẻ nhỏ khi mang ra so sánh với thứ khác. Một con chuột sẽ so sánh với người lùn khi so với một con đà điểu, và một con đà điểu sẽ so sánh với người lùn khi so với thành phố Paris. Và bọn trẻ nhà Baudelaire bị so sánh với người lùn khi so với bộ đồ vest sọc. Khi Violet mặc quần, ống quần dài dài hơn nhiều so với cơ thể nó, nên nhìn con bé như có hai cọng mì khổng lồ thay vì chân. Khi Klaus mặc cái áo khoác, tay áo thòng xuống ra xa, xa khỏi tay nó, nên nhìn cánh tay thẳng bé như co rút lại trong cơ thể nó. Và bộ đồ của Sunny lớn hơn nó nhiều đến nỗi cứ tưởng

nó trùm cái ga trải giường thay vì quần áo. Khi bọn trẻ nhà Baudelaire bước ra khỏi phòng ngủ, gặp lại nhau trong hành lang, chúng thậm chí còn không nhận ra nhau.

"Nhìn chị như đang trượt tuyết." Klaus nói chỉ vào đôi chân của chị nó
"Ngoại trừ ván trượt của chị làm bằng vải chứ không phải hợp kim titan."

THANG MÁY THỂ PHẨM

Lemony Snicket

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Nếu bạn bị buộc phải học một lớp học hóa, bạn sẽ thấy trước lớp học, có một cái bảng lớn chia thành nhiều ô nhỏ, mỗi ô là các con số và chữ khác nhau. Cái bảng này gọi là bảng nguyên tố hóa học, và các nhà khoa học muốn nói rằng nó chứa tất cả các chất tạo nên thế giới của chúng ta. Cưng như những người khác, các nhà khoa học cũng thường xuyên sai, và rất dễ để thấy họ đã sai về bảng nguyên tố hóa học. Bởi vì mặc dù trong bảng này chứa rất nhiều nguyên tố, từ oxy tìm thấy trong không khí, đến nhôm được tìm thấy trong lon soda, nhưng bảng nguyên tố không chứa một trong những nguyên tố mạnh mẽ nhất tạo nên thế giới của chúng ta, đó là nguyên tố bất ngờ. Nguyên tố bất ngờ không phải dạng khí như oxy, hay dạng rắn như nhôm. Nguyên tố bất ngờ là một lợi thế không công bằng, và nó có thể được tìm thấy trong các tình huống như một người hù một người. Người bị làm ngạc nhiên - hay trong trường hợp buồn, những người bị ngạc nhiên - quá choáng váng để tự vệ và người lén lút có lợi thế đó là nguyên tố bất ngờ.

"Xin chào, xin vui lòng." Bá tước Olaf nói thô bạo, và bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire quá choáng váng để tự vệ. Chúng không la. Chúng không chạy khỏi Olaf. Chúng không báo cho người bảo hộ để cứu chúng. Chúng chỉ đơn thuần đứng đó, trong bộ vest sọc rộng thùng thình, và nhìn vào người đàn ông khủng khiếp bằng cách nào đó đã tìm thấy chúng một lần nữa.

Khi Olaf nhìn xuống chúng với một nụ cười khinh bỉ, tận hưởng cái lợi thế không công bằng của yếu tố gây bất ngờ, bọn trẻ thấy ông ta đang mặc một bộ trang phục khác thường, vấn đề là ông ta không đánh lừa

chúng một chút nào chứ không phải vấn đề nằm ở những gì ông ta mặc. Chân Olaf mang một đôi giày boot đen sáng bóng với cổ cao gần tới đầu gối - là loại boot ai đó có thể mang để cưỡi ngựa. Một con mắt Olaf mang kính một mắt, có một tròng kính thay vì hai, nó yêu cầu phải nheo chân mày để giữ yên nó. Và phần còn lại của cơ thể được phủ một bộ vest sọc - bộ đồ mà ai đó sẽ mặc để hợp một ngay thời điểm câu chuyện này diễn ra. Nhưng bọn trẻ nhà Baudelaire biết rằng Olaf không quan tâm cái gì là một, hay tầm nhìn dang dở với một con mắt hay việc đi cưỡi ngựa. Ba đứa nhỏ biết Olaf mang boot để che hình xăm con mắt trên mắt cá chân. Chúng biết ông ta mang kính một mắt để ông ta có thể nheo chân mày làm người khác khó nhìn thấy cái lông mày một hàng trên đôi mắt sáng rực của ông ta. Và chúng biết ông ta mặc bộ vest sọc để mọi người nghĩ ông ta là người giàu có ở đường Dark Avenue, thay vì một kẻ xấu xa tham lam, một kẻ phải thuộc về một nhà tù bảo vệ nghiêm ngặt.

"Chắc đây là bọn trẻ, xin vui lòng." Ông ta tiếp tục dùng sai từ "xin vui lòng" lần thứ hai. "Tên tôi là Gunther. Tha lỗi cho tôi, xin vui lòng. Tôi không nói rành tiếng Anh, xin vui lòng."

"Làm sao..." Violet nói rồi dừng lại. Nó vẫn còn choáng váng, khó mà kết thúc câu nói "Làm sao ông tìm thấy chúng tôi nhanh như vậy và làm sao ông qua được người gác cửa, ông ta hứa ngăn chặn ông mà?" Nó vẫn trong sự ngạc nhiên.

"Ở đâu..." Klaus nói rồi dừng lại. Nó vẫn choáng váng như chị nó và nó thấy khó có thể kết thúc câu nói "Ông giữ các bạn nhà Quagmire ở đâu?" Nó vẫn trong sự ngạc nhiên.

"Bik..." Sunny nói rồi dừng lại. Sự ngạc nhiên đè nặng lên đứa nhỏ nhất nhà Baudelaire cũng như Violet và Klaus và Sunny không thể tìm thấy từ nào để kết thúc câu nói "Bikayado?" có nghĩa là "Ông lại có kế hoạch yêu nghiệt nào để cướp tài sản nhà chúng tôi nữa?"

"Tôi thấy mấy đứa cũng không nói rành tiếng Anh, xin vui lòng." Bá Tước Olaf tiếp tục làm bộ nói bằng một giọng điệu khác "Bà mẹ và ông ba đâu?"

"Chúng tôi không phải là ba mẹ." Esme nói, và bọn trẻ thấy hết hồn khi ông bà Squalor bước vào hành lang từ một cái cửa khác. "Chúng tôi là người giám hộ hợp pháp. Bọn trẻ này là trẻ mồ côi, Gunther."

"Ah!" Từ sau tròng kính, cặp mắt bá tước Olaf sáng quắc lên, như khi chúng nhìn xuống bọn trẻ nhà Baudelaire tội nghiệp. Bọn trẻ cảm thấy chúng giống như cặp mắt ông ta là hai bó diêm cháy sáng một cách sắc nét "Trẻ mồ côi là mốt!" ông ta nói.

"Tôi biết trẻ mồ côi là mốt." Esme nói, bỏ qua cách dùng sai ngữ pháp của Olaf "Trên thực tế, chúng đang rất mốt nên chúng sẽ được bán đấu giá vào tuần tới trong sự kiện lớn!"

"Esme!" Jerome nói "Anh sốc đó! Chúng ta sẽ không bán đấu giá bọn nhỏ."

"Dĩ nhiên là không." Esme nói "Đó là phạm luật khi bán con nít. Oh. Đi nào Gunther. Tôi sẽ đưa ông đi một vòng quanh căn nhà. Jerome, đưa bọn trẻ đến Café Salmonella."

"Nhưng chúng ta chưa giới thiệu nhau mà." Jerome nói "Violet, Klaus và Sunny - đây là Gunther, người bán đấu giá chúng ta đã nhắc đến trước đó. Gunther, đây là các thành viên mới của gia đình chúng tôi."

"Rất vui được gặp mọi người, xin vui lòng." Olaf nói, chìa ra một bàn tay gầy nhom.

"Chúng ta đã gặp nhau từ trước." Violet nói, vui khi thấy rằng sự bất ngờ đã biến mất và nó đang tìm kiếm sự can đảm để nói lên "Nhiều lần rồi. Bác Jerome và Esme, người đàn ông này là một tên mạo danh. Ông ta

không phải Gunther và ông ta không phải là người bán đấu giá. Đây là bá tước Olaf."

"Tôi không hiểu, xin vui lòng, mấy bé mồ côi nói gì vậy?" Olaf nói "Xin vui lòng, tôi không rành tiếng Anh, xin vui lòng."

"Đúng là ông." Klaus nói, nó cũng thấy can đảm hơn. "Ông nói tiếng Anh rất giỏi."

"Sao vậy Klaus, ta ngạc nhiên với cháu đó!" Jerome nói "Một người nói giỏi thì phải tự mình biết mình mắc lỗi ngữ pháp chứ."

"Waran!" Sunny hét lên.

"Em cháu nói đúng." Violet nói "Lỗi tiếng Anh chỉ là một phần nguy trang của ông ta. Nếu bác bắt ông ta cởi đôi boot ra, bác sẽ thấy cái hình xăm, và nếu bác bắt ông ta tháo kính một tròng ra, chân mày ông ta sẽ không tách ra và..."

"Gunther là một trong những người bán đấu giá tốt nhất thế giới." Esme sốt ruột nói "Ông ta nói tôi như vậy. Ta không bắt ông ấy cởi đồ để là mấy đứa vừa lòng đâu. Bây giờ bắt tay Gunther và đi ăn tối đi, chúng ta sẽ không nói gì nữa."

"Cháu nói với bác, ông ta không phải Gunther!" Klaus hét lên "Ông ta là bá tước Olaf."

"Tôi đang không biết mấy đứa đang nói gì hết, xin vui lòng." Bá tước Olaf nói, nhún cái vai gầy.

"Esme." Jerome nói do dự "Làm sao ta biết chắc người đàn ông này đúng là con người như ông ta nói? Bọn trẻ đã cảnh báo. Có lẽ chúng ta nên..."

"Có lẽ chúng ta nên nghe theo em." Esme nói, chỉ một ngón tay dài móng vào bà ta "Em là Esme Gigi Geniveve Squalor, cố vấn tài chính quan trọng trọng thứ sáu của thánh phố. Em sống trên đường Dark Avenue và em vô cùng giàu có."

"Anh biết mà em yêu." Jerome nói "Anh sống với em mà."

"Vậy thì nếu anh muốn tiếp tục sống với em, anh phải gọi người đàn ông này bằng cái tên phù hợp, ba đứa cũng vậy. Ta sai lầm khi mua vest sọc choc ho tui bây, còn tui bây thì bắt đầu cáo buộc người khác nguy trang!"

"Ô Kê không sao, xin vui lòng." Bá tước Olaf nói "Mấy đứa nhỏ bối rối thôi."

"Tụi này không bối rối, Olaf." Violet nói.

Esme quay sang Violet và trao nó cái nhìn trừng trừng giận dữ. "Anh và lũ trẻ của anh phải gọi người đàn ông này là Gunther." Bà ta ra lệnh "Còn không anh sẽ làm em cảm thấy rất, rất, và rất hối hận khi cho chúng vào căn nhà quyền rũ này."

Violet nhìn Klaus rồi nhìn Sunny và nhanh chóng quyết định. Đôi co với một người thì không bao giờ thoải mái cả, nhưng đôi khi nó có lợi và cần thiết phải làm. Ví dụ một ngày nào đó, nó rất có lợi và cần thiết cho tôi để có một cuộc đôi co không thoải mái với một sinh viên y khoa, bởi vì nếu cậu ta không cho tôi mượn cái thuyền máy của cậu ta, thì bây giờ tôi sẽ bị nhốt trong một cái phòng nhỏ, không thấm nước thay vì ngồi trong nhà máy đánh chữ viết câu chuyện buồn này. Nhưng Violet nhận ra rằng nó không có lợi hay cần thiết để đôi co với Esme khi người giám hộ của tui nó đã nêu ra suy nghĩ rõ ràng của mình về Gunther. Nó sẽ có lợi hơn và cần thiết hơn để rời khỏi căn nhà trên tầng cao nhất và cố gắng tìm cách đối phó với sự tái xuất hiện của nhân vật phản diện đáng sợ này, thay vì đứng đó và cãi nhau về cái tên gọi của ông ta, nên Violet hít một hơi thật sâu rồi

mìm cười với người đã mang đến nhiều rắc rối vào cuộc sống của bốn trẻ nhà Baudelaire.

"Cháu xin lỗi, Gunther." Con bé nói gần như nghệt thở với lời xin lỗi đó.

"Nhưng mà..." Klaus bắt đầu phản bác, nhưng Violet trao nó một ánh nhìn có nghĩa là bọn trẻ nhà Baudelaire sẽ thảo luận chuyện này sau, khi không còn người lớn quanh chúng. "Đúng vậy." Nó nói nhanh, hiểu ngay cái nhìn của chị gái nó. "Cháu nghĩ ông là người khác, thưa ông."

Gunther chạm vào mặt điều chỉnh cái kính một tràng "Ô Kê, xin vui lòng." Ông ta nói.

"Thật tuyệt khi không ai đấu khẩu nữa." Jerome nói "Thôi nào, mấy đứa, đi ăn tối thôi, Gunther và Esme phải lên kế hoạch đấu giá, và họ cần căn nhà riêng tư."

"Cho cháu một phút xắn tay áo." Klaus trả lời "Bộ đồ tội cháu hơi rộng."

"Đầu tiên thì phàn nàn cho rằng Gunther là kẻ giả mạo, sau đó là phàn nàn bộ đồ của tội bây." Esme nói rồi đảo cặp mắt "Tôi đoán chắc anh cũng thấy đó, trẻ mồ côi có thể là một và thô lỗ cùng một lúc. Thôi, Gunther, để tôi chỉ cho anh phần còn lại của căn nhà vinh quang của tôi."

"Hẹn gặp lại, xin vui lòng." Gunther nói với bọn trẻ, cặp mắt ông ta rực sáng, và vẫy tay khi ông ta theo Esme xuống hành lang. Jerome vẫy tay, nhưng ngay khi Gunther đến góc quẹo, ông ta cúi xuống gần tội nhỏ.

"Mấy cháu làm rất tốt khi ngừng đôi co với Esme." Ông ta nói "Bác có thể nó là dù chưa chắc mấy đứa đã sai lầm về Gunther. Nhưng đừng lo. Sẽ có điều gì khác chúng ta có thể làm để đầu óc mấy đứa thoải mái."

Bọn trẻ nhà Baudelaire nhìn nhau rồi cười nhẹ "Oh, cảm ơn bác, Jerome." Violet nói "Bác nghĩ gì?"

Jerome cười, và quỳ xuống giúp Violet xắn ống quần lên cho vừa vặn "Bác tự hỏi mấy đứa có đoán ra không." Ông ta nói.

"Chúng ta có thể làm cho Gunther tháo đôi boot ra." Con bé nói "Và chúng ta có thể thấy nếu ông ta có hình xăm của Olaf."

"Hay chúng ta có thể làm cho ông ta tháo kính ra và giãn chân mày ra." Klaus nói khi nó xắn tay áo "Và chúng ta sẽ nhìn thấy hàng chân mày của ông ta."

"Resyca!" Sunny nói có nghĩa là "Hay bác có thể đơn giản yêu cầu ông ta rời khỏi nhà và đừng bao giờ trở lại!"

"À, bác không biết 'Resyca!' có nghĩa là gì." Jerome nói "Nhưng chúng ta sẽ làm những điều khác. Gunther là khác và chúng ta không muốn thô lỗ với ông ta."

Bọn trẻ nhà Baudelaire thực tình muốn thô lỗ với ông ta nhưng sẽ rất thô lỗ để nói như vậy. "Thế thì điều gì làm đầu óc tụi cháu thoải mái?" Violet hỏi.

"Thay vì trèo xuống hết mấy bậc cầu thang đó." Jerome nói "Chúng ta có thể trượt xuống bằng lan can, thật thú vị, và bất cứ khi nào bác làm vậy, nó giúp đầu óc bác thoát ra khỏi những rắc rối, dù nó là gì đi nữa. Theo bác!"

Dĩ nhiên, trượt xuống lan can không làm bọn trẻ nhà Baudelaire cảm thấy tốt hơn khi mà một kẻ xấu xa đang ẩn nấp trong nhà chúng, nhưng trước khi trong số chúng nói ra thì Jerome đã dẫn đường ra khỏi căn nhà "Đi thôi nào mấy đứa Baudelaire!" Ông ta gọi và bọn trẻ theo ông ta khi ông ta bước nhanh vào hành lang, qua bốn căn phòng ngủ, qua một cái nhà

bếp, qua chín cái phòng ngủ và cuối cùng ra khỏi căn nhà. Ông ta dẫn mấy đứa trẻ qua cái cửa thang máy đến đỉnh cầu thang và ngồi lên lan can với một nụ cười rộng.

"Bác sẽ đi trước." Ông ta nói "Để cho mấy đứa thấy nó diễn ra như thế nào." Cần thận với khúc cong, và nếu mấy đứa trượt quá nhanh, mấy đứa có thể làm chậm lại bằng cách cọ chân vào tường. Đừng sợ!"

Jerome đẩy mình và trong một giây, ông ta trượt đi khỏi tầm nhìn, tiếng cười của ông ta vang lên từ cầu thang khi trượt về phía tiền sảnh. Bọn trẻ nhìn xuống cầu thang, cảm thấy trái tim chúng chìm trong sợ hãi. Đó không phải là nỗi sợ hãi trượt xuống lan can. Bọn trẻ nhà Baudelaire đã trượt rất nhiều lan can và mặc dù chưa bao giờ chúng trượt xuống một cái cầu thang bốn mươi tám hay tám mươi bốn tầng, thì chúng cũng không sợ để thử, đặc biệt là bây giờ ánh sáng thông thường đang là một, chúng có thể thấy chúng sẽ đến đâu. Nhưng chúng vẫn e ngại. Chúng lo sợ Gunther có một kế hoạch khôn ngoan và ghê gớm để chiếm đoạt tài sản khỏi tay bọn trẻ nhà Baudelaire và chúng không có bất cứ ý nghĩ mơ hồ nào về việc đó cả. Chúng sợ điều gì đó ghê gớm đã xảy ra với bọn trẻ nhà Quagmire, bởi vì Gunther có vẻ có thời gian tìm bọn trẻ nhà Baudelaire ở đây, trong ngôi nhà mới. Và chúng sợ nhà Squalor sẽ không có bất kì sự hỗ trợ nào để giữ ba đứa trẻ an toàn khỏi gọng kìm của Gunther. Tiếng cười của Jerome trở nên yếu hơn và mờ hơn khi ông trượt đi xa hơn và khi chúng đứng cùng nhau mà không nói một lời, rồi nhìn xuống cầu thang, uốn cong, uốn cong, và uốn cong xa hết mức tụi nhỏ có thể nhìn, bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire sợ rằng chúng sẽ rơi xuống từ đây.

THANG MÁY THỂ PHẨM

Lemony Snicket

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Café Salmonella nằm trong quận Fish (Cá), là một phần của thành phố trông như, nghe như, ngửi như và - nếu bạn quỳ xuống và liếm đường phố - chắc chắn sẽ có vị như cá. Quận Fish có mùi như cá vì nó gần bến cảng của thành phố, chỗ người đánh cá bán cá mà họ đánh bắt mỗi sáng. Nó nghe như cá vì vỉa hè luôn ướt át từ làn gió biển, bàn chân những người qua đường tạo ra những âm thanh bộp bộp, nhóp nhép như tiếng của những sinh vật biển. Và trông nó như cá vì tất cả tòa nhà trong quận Fish làm bằng những vảy bạc thay vì gạch hoặc ván gỗ. Khi bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire đến quận Fish và đi theo Jerome đến Café Salmonella, chúng phải nhìn lên bầu trời đêm để nhắc nhở rằng chúng không phải đang ở dưới nước.

Café Salmonella không chỉ là một nhà hàng, mà còn là một chủ đề của nhà hàng, có nghĩa đơn giản là nhà hàng với đồ ăn và cách trang trí theo một ý tưởng nào đó. Chủ đề của Café Salmonella - và bạn có thể đoán được nó từ cái tên - là cá hồi (Salmon). Có mấy bức tranh cá hồi trên tường, có hình vẽ cá hồi trên thực đơn, những người bồi bàn và phục vụ mặc đồ hình cá hồi khiến họ khó mang theo đĩa và khay. Các bàn được trang trí bằng những cái bình đầy cá hồi, thay vì hoa và dĩ nhiên các món ăn mà Café Salmonella phục vụ có lên quan đến cá hồi. Dĩ nhiên không có gì đặc biệt sai với cá hồi, nhưng giống như kẹo caramel, hay sữa chua dâu tây và nước tẩy rửa, nếu bạn ăn quá nhiều thì bạn sẽ ngán. Đó là cái đêm của bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire. Người phục vụ đầu tiên mang đến mấy tô súp sốt cá hồi, sau đó là một ít salad cá hồi ướp lạnh, sau đó là cá hồi nướng ướp dầu cá hồi trong nước sốt bơ cá hồi cho món chính, và ngay khi người bồi bàn

mang ra một cái bánh với một muỗng kem cá hồi bên trên, bọn trẻ không bao giờ muốn ăn bất kì miếng cá hồi nào nữa. Nhưng thậm chí nếu bữa ăn có nhiều loại thức ăn khác nhau, tất cả đều được nấu chín ngon lành và được phục vụ bởi những người bồi bàn ăn mặc giản dị, thoải mái, thì bọn trẻ nhà Baudelaire vẫn không thích bữa tối của chúng, bởi vì ý nghĩ về Gunther đang dành cả tối một mình với người giám hộ làm chúng ăn mất ngon hơn là tại vì mấy con cá màu hồng ngon lành, và Jerome đơn giản là không muốn thảo luận về vấn đề này.

"Bác chỉ đơn giản không muốn thảo luận về vấn đề này nữa." Jerome nói, nhăm nháp ly nước của mình, trong đó có những miếng cá hồi đông lạnh trôi nổi thay vì nước đá "Và thật ra thì, các cháu Baudelaire, bác nghĩ mấy đứa nên chút xíu xấu hổ về sự nghi ngờ đó đi. Mấy đứa có biết 'Xenophobe' có nghĩa là gì không?"

Violet và Sunny lắc đầu, rồi nhìn vào em trai nó, thằng bé đang cố nhớ nếu nó từng đọc thấy từ đó trong mấy cuốn sách của nó. "Khi một từ kết thúc bằng '-phobe'" Klaus nói, lau miệng bằng cái khăn hình cá hồi "Nó thường đó nghĩa là ai đó đang sợ điều gì đó. Còn 'xeno' nghĩa là 'Olaf' đúng không?"

"Không." Jerome nói "Nó có nghĩa là 'người lạ' hay 'người nước ngoài'. Một người bài ngoại (A Xenophobe) là ai đó sợ một người chỉ vì họ đến từ một nước khác, đó là một nỗi sợ ngớ ngẩn. Bác nghĩ rằng ba đứa quá hợp lý để trở thành những người bài ngoại. Xét cho cùng, Violet, Galileo đến từ một nước ở Châu Âu và ông ta phát minh ra kính thiên văn. Cháu có sợ ông ta không?"

"Không." Violet nói "Cháu rất vinh hạnh được gặp ông ta. Nhưng..."

"Còn Klaus." Jerome nói tiếp "Chắc cháu đã nghe đến nhà văn Junichiro Tanizaki, đến từ một nước ở Châu Á. Cháu có sợ ông ta không?"

"Dĩ nhiên không." Klaus nói "Nhưng..."

"Và Sunny." Jerome nói tiếp "Sư tử núi có răng sắc nhọn có thể tìm thấy ở các nước ở Bắc Mỹ. Cháu có sợ không nếu như gặp một con sư tử núi?"

"Netesh." Sunny nói, nghĩa là "Dĩ nhiên là cháu sợ chứ! Sư tử núi là động vật hoang dã mà." Nhưng Jerome tiếp tục nói như thể ông không nghe thấy điều nó nói.

"Bác không có ý la các cháu." Ông ta nói "Bác biết các cháu đã có một khoảng thời gian khó khăn từ sau cái chết của ba mẹ, Esme và bác muốn làm tất cả những gì có thể để cung cấp một mái ấm tốt và an toàn cho các cháu. Bác không nghĩ bá tước Olaf sẽ dám đến khu phố xa hoa của chúng ta, nhưng trong trường hợp ông ta dám, người gác cửa sẽ ngăn chặn ông ta và báo cho các nhà chức trách ngay lập tức."

"Nhưng người gác cửa không ngăn chặn ông ta." Violet thêm vào "Ông ta cải trang."

"Và Olaf sẽ đi đến bất cứ nơi đâu để tìm tui cháu." Klaus thêm vào "Nó chẳng có vấn đề gì về khu phố ta xa hoa bao nhiêu."

Jerome nhìn tui nhỏ không thoải mái "Đừng đôi co với bác." Ông ta nói "Bác không đồng ý chuyện đó."

"Nhưng đôi khi có lợi và cần thiết để đôi co." Violet nói.

"Bác không nghĩ một cuộc tranh luận sẽ có ích hay là cần thiết." Jerome nói "Ví dụ, Esme đã đặt bàn cho chúng ta ở Café Salmonella, và bác không thể chịu nổi hương vị cá hồi. Dĩ nhiên là bác có thể tranh luận với cô ấy về điều đó, nhưng tại sao nó sẽ có ích?"

"Bác sẽ có thể có một bữa tối ngon hơn." Klaus nói.

Jerome lắc đầu "Một ngày nào đó, khi mấy cháu lớn hơn, mấy cháu sẽ hiểu." Ông ta nói "Trong khi chờ đợi, mấy đứa có nhớ con cá hồi nào phục vụ chúng ta không? Gần tới giờ ngủ rồi, bác sẽ trả tiền và dẫn mấy đứa về."

Bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire nhìn nhau thất vọng và buồn rầu. Chúng thất vọng vì cố gắng thuyết phục Jerome về danh tính thật của Gunther, và chúng buồn vì chúng biết chẳng có ích gì khi tiếp tục cố gắng. Chúng hầu như không nói một lời nào khác khi Jerome đưa chúng ra khỏi Café Salmonella và vào một chiếc taxi chở chúng ra khỏi quận Fish về số 667 Dark Avenue. Trên đường đi, bác tài chạy ngang qua bãi biển, nơi bọn trẻ nhà Baudelaire nghe thấy tin khủng khiếp về trận hỏa hoạn, một khoảng thời gian dường như trong quá khứ rất xa xôi, mặc dù không lâu lắm, và khi những đứa trẻ nhìn chăm chăm ra ngoài những con sóng đại dương dọc theo bóng tối, bãi biển sâu thẳm, chúng nhớ ba mẹ chúng hơn bao giờ hết. Nếu ba mẹ bọn trẻ nhà Baudelaire còn sống, họ sẽ nghe chúng. Họ sẽ tin chúng khi chúng nói Gunther thật sự là ai. Nhưng điều làm bọn trẻ nhà Baudelaire buồn nhất là nếu ba mẹ chúng còn sống, ba chị em nó sẽ thậm chí không phải biết ai là bá tước Olaf, hay để mình trở thành mục tiêu cho những kế hoạch gian xảo và tham lam của ông ta. Violet, Klaus và Sunny ngồi trong taxi và bắt đầu nhìn chăm chăm một cách buồn bã ra ngoài cửa sổ và chúng muốn với tất cả những khả năng của mình để chúng có thể trở lại thời kỳ mà cuộc sống của chúng còn hạnh phúc và vô tư.

"Mấy người về rồi hả?" Người gác cửa hỏi, khi ông ta mở cửa taxi với một tay che giấu dưới ống tay áo khoác. "Bà Squalor nói mấy người không được về cho đến khi người khách đi, và ổng vẫn chưa về."

Jerome nhìn đồng hồ rồi cau mày "Khá trễ rồi." Ông ta nói "Bọn trẻ nên đi ngủ. Tôi chắc là nếu chúng tôi im lặng, sẽ không làm phiền họ."

"Tôi được chỉ bảo nghiêm ngặt." Người gác cửa nói "Không ai được phép vào nhà cao nhất cho đến khi vị khách rời khỏi nhà, và ông ta vẫn chưa rời đi."

"Tôi không muốn đôi co với ông." Jerome nói "Nhưng có lẽ ông ta đang trên đường xuống đây. Mất nhiều thời gian để xuống hết ngần ấy cầu thang, nếu không trượt xuống lan can. Vì vậy rất Ô Kê để tội này đi lên."

"Tôi không nghĩ vậy." Người gác cửa nói, gãi cái cằm bằng tay áo "Được rồi, tôi nghĩ các người có thể đi lên. Có khi mấy người đâm đầu vào ông ta trên cầu thang đó."

Bọn trẻ nhà Baudelaire nhìn nhau. Chúng không chắc điều làm bọn chúng lo lắng hơn - cái ý cho rằng Gunther đã dành quá nhiều thời gian trong căn nhà cao nhất của gia đình Squalor hoặc ý nghĩ cho rằng chúng có thể gặp ông ta khi đang đi cầu thang "Có lẽ chúng ta nên chờ cho Gunther đi." Violet nói "Tội cháu không muốn người gác cửa gặp rắc rối."

"Không, không." Jerome quyết định "Tốt nhất chúng ta nên bắt đầu leo hoặc là chúng ta sẽ quá mệt để lên tới đỉnh đó. Sunny nói với bác khi nào cháu muốn ăn nha."

Họ bước vào sảnh đợi của tòa nhà và ngạc nhiên khi thấy nó đã được tân trang hoàn toàn khi họ đi ăn tối. Tất cả vách tường được sơn màu xanh dương và sàn nhà phủ đầy cát với một vài vỏ sò rải rác ở các góc.

"Trang trí kiểu đại dương đang là mốt." Người gác cửa nói "Tôi mới nhận được cuộc gọi hôm nay. Ngày mai, sảnh đợi sẽ đầy ắp cảnh quan dưới nước."

"Ước gì tôi biết điều này sớm hơn." Jerome nói "Chúng ta sẽ mang về vài thứ từ quận Fish."

"Oh, ước gì như thế." Người gác cửa nói "Mọi người đều muốn đồ trang trí đại dương, và họ tìm rất khó."

"Chắc là có một số món đồ trang trí đại dương được bán trong Buổi Bán Đấu Giá." Jerome nói, khi ông ta và bọn trẻ nhà Baudelaire tới chân

cầu thang "Có lẽ ông nên dừng lại và mua thứ gì đó cho sành chờ."

"Có lẽ như vậy." Người gác cửa nói, cười một cách kỳ quặc với tội nhỏ "Có lẽ nên như vậy. Buổi tối vui vẻ."

Bọn trẻ nhà Baudelaire chúc người gác cửa ngủ ngon và bắt đầu leo cầu thang. Chúng leo lên, lên và lên, rồi chúng đi qua một số người đang đi xuống, mặc dù họ đều mặc vest sọc nhưng không ai là Gunther cả. Khi bọn trẻ leo lên cao, cao hơn, người đi xuống cầu thang trong mệt, mệt hơn và mỗi lần bọn trẻ nhà Baudelaire qua một cái cửa nhà, chúng nghe thấy tiếng người ta chuẩn bị đi ngủ. Ở lầu mười bảy, chúng nghe đứa nào đó hỏi mẹ của nó bồn tắm bong bóng ở đâu. Ở lầu ba mươi tám, chúng nghe tiếng ai đó đánh răng. Và trên một lầu rất cao - bọn trẻ lại đếm hụt, nhưng chắc là rất cao vì Jerome đang ẵm Sunny - chúng nghe thấy một giọng ai đó trầm trầm đang đọc truyện con nít rất lớn. Tất cả những âm thanh này làm chúng buồn ngủ hơn và hơn, rồi ngay khi chúng lên lầu cao nhất, bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire đã rất mệt như thể chúng đang mộng du hay trong trường hợp của Sunny là mộng-ẵm. Chúng mệt đến nỗi gần như ngủ quên, dựa vào cửa thang máy khi Jerome mở cửa. Chúng mệt đến nỗi như thể sự xuất hiện của Gunther là một giấc mơ, bởi vì khi chúng hỏi về ông ta, Esme trả lời rằng ông ta đã đi về lâu rồi.

"Gunther đi rồi?" violet hỏi. "Nhưng người gác cửa nói ông ta còn ở đây mà."

"Oh, không." Esme nói "Ông ta để lại một cuốn catalog về tất cả món đồ cho Buổi Đầu Giá. Trong thư viện đó, nếu mấy đứa muốn xem nó. Chúng tôi đã lướt qua một số chi tiết đầu giá và sau đó ông ta đi về."

"Nhưng điều đó không thể." Jerome nói.

"Dĩ nhiên là có thể chứ." Esme trả lời "Ông ta bước ra khỏi cửa trước."

Bọn trẻ nhà Baudelaire nhìn nhau nhăm lẩn và nghi ngờ. Làm sao Gunther có thể rời căn nhà cao nhất này mà không bị nhìn thấy? "Ông ấy có đi thang máy không?" Klaus nói.

Esme trợn mắt, và bà ta mở rồi ngậm miệng lại nhiều lần mà không nói gì cả như thể bà ta đang trải qua sự bất ngờ "Không." Cuối cùng bà ta nói "Thang máy bị cúp mà. Máy đưa biết đó."

"Nhưng người gác cửa vẫn ở đây." Violet nói lại "Và tụi cháu không thấy ông ta khi tụi cháu leo cầu thang."

"À, vậy người gác cửa đã sai." Esme nói "Nhưng chúng ta đừng tiếp tục cuộc nói chuyện nhàm chán này nữa. Jerome, đưa tụi nó đi ngủ."

Bọn trẻ nhà Baudelaire nhìn nhau. Chúng không nghĩ cuộc nói chuyện này nhàm chán, một từ ngữ hoa mỹ cho một điều gì đó chán tới nỗi làm bạn buồn ngủ. Mặc dù kiệt sức vì leo thang, bọn trẻ vẫn không cảm thấy mệt mỏi chút nào khi nói về Gunther đã ở đâu. Cái ý tưởng rằng ông ta đã biến mất một cách bí ẩn như ông ta đã xuất hiện làm chúng qua lo âu để buồn ngủ. Nhưng ba chị em nó biết rằng không thể thuyết phục được nhà Squalor thảo luận về vấn đề này hơn là chúng đã thuyết phục họ rằng Gunther là bá tước Olaf thay vì một nhà bán đấu giá, nên chúng chúc ngủ ngon Esme rồi theo Jerome qua mấy cái phòng nhảy, qua một cái phòng ăn sáng, qua hai cái phòng ngồi và cuối cùng đến phòng ngủ của chúng.

"Mấy đứa ngủ ngon." Jerome nói và cười "Ba đứa sẽ ngủ như khúc cây sau khi leo thang. Dĩ nhiên là bác không có ý mấy đứa giống một phần thân cây. Bác chỉ muốn nói rằng một khi các cháu lên giường, các cháu sẽ ngủ ngay và không cựa cựa gì nữa như một khúc cây."

"Tụi cháu hiểu ý bác mà, Jerome." Klaus trả lời "Hi vọng bác đúng. Chúc ngủ ngon."

Jerome cười với tụi nhỏ và tụi nhỏ cười lại, rồi sau đó nhìn nhau thêm một lần trước khi bước vào phòng ngủ và đóng cửa lại. Bọn trẻ biết rằng chúng sẽ không ngủ như một khúc cây nếu các khúc cây không lăn qua lăn lại suốt đêm vì phải tự hỏi nhiều thứ. Chúng tự hỏi Gunther đang trốn ở đâu, sao ông ta tìm được chúng và mưu kế thâm độc ông ta đang vạch ra là gì. Chúng tự hỏi bọn trẻ nhà Quagmire đang ở đâu trong khi Gunther có thời gian đi săn lùng bọn trẻ nhà Baudelaire. Và chúng tự hỏi V.F.D có nghĩa là gì, và nếu điều đó có thể giúp chúng với vấn đề của Gunther khi chúng biết.

Bọn trẻ nhà Baudelaire lan qua lăn lại, và tự hỏi và những điều này, rồi khi trẻ hơn, trẻ hơn chúng cảm thấy giống khúc cây ít hơn, ít hơn và giống bọn trẻ nằm trong kế hoạch thâm độc, bí hiểm nhiều hơn, nhiều hơn, chúng mất hết một đêm ngủ trong tuổi trẻ của chúng.

THANG MÁY THỂ PHẨM

Lemony Snicket

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Buổi sáng là thời gian tốt nhất để suy nghĩ. Khi ai đó thức dậy, nhưng chưa ra khỏi giường, đó là thời điểm tuyệt vời để nhìn lên trần nhà, đang che chở một cuộc đời và tự hỏi tương lai sẽ ra sao. Cái buổi sáng mà tôi đang viết chương này, tôi đang tự hỏi tương lai sẽ ra sao nếu thứ gì đó giữ tôi không thể nhìn và bò ra cửa sổ kép bằng cái còng tay, nhưng trong trường hợp của bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire, khi mặt trời mọc lên qua tám trăm bốn mươi chín cái cửa sổ trong nhà Squalor, chúng đang tự hỏi tương lai sẽ ra sao khi chúng cảm thấy rắc rối cận kề bên mình.

Violet nhìn tia nắng đầu tiên chiếu sáng cái ghế thùng vững chắc và cố tưởng tượng ra kết hoạch thâm độc mà Gunther đang vạch ra. Klaus nhìn những tia nắng bình minh rọi trên bức tường ngăn cách phòng nó và thư viện nhà Squalor và nặn bộ não nó tìm cách làm Gunther biến mất thành không khí. Và Sunny nhìn tia nắng mặt trời trời lên soi sáng tất cả các món đồ chơi không có giá trị và cố gắng nghĩ nếu chúng có thời gian thảo luận với nhau trước khi nhà Squalor đến đánh thức chúng.

Điều cuối cùng này khá là dễ dàng thực hiện. Đưa út nhà Baudelaire bò ra khỏi cửa phòng ngủ, đánh thức anh nó dậy và mở cửa phòng Violet, thấy chị nó đã ra khỏi giường và đang ngồi trên cái ghế thùng với mái tóc được cột lên bằng sợi ruy băng để tránh vướng tóc. "Tageb." Sunny nói.

"Chào buổi sáng." Violet nói "Chị nghĩ cột tóc lên và ngồi trên ghế thùng có thể giúp chị nghĩ và phát minh ra cái gì đó. Nhưng chị không nghĩ ra gì cả."

"Quá đủ khủng khiếp khi Olaf lại xuất hiện lần nữa." Klaus nói "Và chúng ta phải gọi ông ta là Gunther. Nhưng chúng ta không có một ý nghĩ mờ nhạt nào về kế hoạch của ông ta cả."

"Ông ta muốn cướp gia tài của chúng ta." Violet nói.

"Klofy." Sunny nói, nghĩa là "Dĩ nhiên, nhưng bằng cách nào?"

"Biết đâu có gì đó ở Buổi Đấu Giá." Klaus đoán "Tại sao ông ta lại cải trang thành một nhà bán đấu giá nếu nó là một phần của kế hoạch?"

Sunny ngáp, Violet cuối xuống ẵm con bé lên để nó có thể ngồi trong lòng mình "Em có nghĩ là ông ta sẽ bán đấu giá chúng ta không?" Violet hỏi khi Sunny nghiêng người để có ý muốn cắn cái ghế thùng "Ông ta sẽ sai một trong những tên đồng bọn để trả giá cao hơn và cao hơn cho chúng ta đến khi thắng, rồi sau đó chúng ta sẽ lọt vào tròng như các bạn nhà Quagmire tội nghiệp."

"Nhưng Esme nói là phạm luật khi bán đấu giá trẻ em." Klaus chỉ ra.

Sunny thôi gặm cái ghế thùng, quay ra nhìn anh chị nó "Nolano?" Nó hỏi, nghĩa là "Anh chị có nghĩ là nhà Squalor đang hợp tác với Gunther không?"

"Chị không nghĩ vậy." Violet nói "Họ rất tốt với chúng ta - à, ít nhất thì có Jerome - dù sao thì họ cũng không cần gia tài nhà Baudelaire. Họ có rất nhiều tiền rồi."

"Nhưng họ không có nhiều nhận biết." Klaus buồn bã nói "Gunther đã lừa được họ chỉ bằng một đôi boot đen, một bộ vest sọc và một cái kính một tròng."

"Thêm nữa, ông ta lừa họ rằng nghĩ ông ta đã đi về." Violet nói "Nhưng người gác cửa chắc chắn là ông ta chưa."

"Gunther cũng lừa ta luôn." Klaus nói "Làm sao mà ông ta đi mà người gác cửa không thấy?"

"Chị không biết." Violet nói một cách khổ sở "Toàn bộ chuyện này như trò chơi xếp hình, có quá nhiều mảnh bị thiếu để hoàn thiện."

"Ta vừa nghe ai nhắc đến 'xếp hình' đúng không?" Jerome hỏi "Nếu mấy đứa tìm hình xếp, bác nghĩ có một ít trong tủ ở mấy cái phòng ngủ, hay có lẽ là trong mấy cái phòng khách, bác không nhớ nữa."

Bọn trẻ nhà Baudelaire nhìn lên và thấy người giám hộ của chúng đang đứng trước cửa phòng ngủ của Violet với một nụ cười trên mặt và cái khay bằng bạc trên tay.

"Chào buổi sáng, Jerome." Klaus nói "Và cảm ơn bác, nhưng tụi cháu không tìm hình xếp. Violet chỉ nói ẩn dụ. Tụi cháu đang tìm hiểu vài thứ."

"À, vậy thì các cháu sẽ chẳng tìm hiểu được cái gì với cái bao tử trống rỗng đâu." Jerome trả lời "Bác có bữa sáng cho các cháu đây: ba cái trứng ốp la và mấy miếng bánh mì nướng ngon lành."

"Cảm ơn bác." Violet "Bữa sáng của tụi cháu thật tuyệt."

"Không có chi." Jerome đáp "Esme có cuộc họp quan trọng với Vua Arizona hôm nay, nên hôm nay chúng ta có nguyên ngày với nhau. Bác nghĩ ta nên đi bộ qua thị trấn đến quận Clothing (Quần áo), và mang vest sọc của tụi cháu đến một người thợ may giỏi. Chẳng có lợi gì khi có chúng mà mặc không vừa."

"Knilliu!" Sunny thốt lên, nghĩa là "Cảm ơn bác rất nhiều ạ."

"Ta không hiểu 'Knilliu!' nghĩa là gì." Esme nói, bước vào phòng ngủ "Và ta chẳng quan tâm, nhưng mấy đứa bây sẽ quan tâm cái tin tuyệt vời

mà ta vừa nhận được trên điện thoại! Martini nước lổi mốt rồi, soda rau mùi là mốt!"

"Soda rau mùi?" Jerome cau mày nói "Nghe thật kinh khủng. Anh nghĩ anh sẽ dính với Martini nước."

"Anh không nghe em rồi." Esme nói "Soda rau mùi giờ là mốt. Anh phải ra ngoài và mua vài thùng về ngay bây giờ."

"Nhưng anh phải mang vest sọc của tụi nhỏ đến thợ may." Jerome nói.

"Vậy thì anh phải đổi kế hoạch thôi." Esme nói ngay "Bọn trẻ có quần áo rồi, nhưng chúng chưa có soda rau mùi."

"Anh không muốn đôi co với em." Jerome nói.

"Vậy đừng đôi co." Esme trả lời "Và cũng đừng mang theo bọn nhỏ. Quận Beverage không có chỗ cho tụi trẻ. À, ta nên đi thôi, Jerome. Em không muốn trễ hẹn với Vua Arizona."

"Bộ em không muốn dành thời gian cho bọn trẻ Baudelaire trước khi bắt đầu ngày làm việc sao?" Jerome hỏi.

"Chẳng có gì đặc biệt." Esme nói, nhìn vội vào cái đồng hồ "Em sẽ nói chào buổi sáng với tụi nó thôi. Chào buổi sáng. Được rồi, đi thôi, Jerome."

Jerome mở miệng tính nói cái gì đó nhưng Esme đang xải bước ra khỏi phòng ngủ, nên ông ấy chỉ nhún vai "Một ngày tốt lành nhé." Ông ấy nói với tụi nhỏ "Có đồ ăn trong tất cả các nhà bếp, nên mấy cháu có thể tự xử bữa trưa. Bác rất tiếc không thể thực hiện kế hoạch ngày hôm nay."

"Nhanh lên coi!" Esme gọi từ hành lang, và Jerome chạy ra khỏi phòng ngủ. Bọn trẻ nghe tiếng bước chân của người giám hộ nhỏ dần, nhỏ dần khi đi tới cửa trước.

"À." Klaus nói khi chúng không còn nghe gì nữa cả "Hôm nay ta nên làm gì đây?"

"Vinfrey." Sunny nói.

"Sunny đúng." Violet nói "Ta nên dành ngày hôm nay để tìm ra kế hoạch của Gunther."

"Làm sao ta biết được." Klaus nói "Khi chúng ta còn không biết ông ta ở đâu?"

"Tốt hơn chúng ta nên tìm." Violet nói "Ông ta có lợi thế không công bằng đó là yếu tố bất ngờ, và chúng ta không muốn ông ấy có lợi thế không công bằng về một nơi ẩn náu tốt."

"Nhà này có rất nhiều chỗ trốn tốt." Klaus nói "Có quá trời phòng."

"Koundix." Sunny nói có nghĩa là "Nhưng ông ta không thể ở trong nhà được. Esme nhìn thấy ông ta đi mà."

"Vâng, biết đâu ông ta đã lên vào." Violet nói "Và đang trốn quanh đây ngay lúc này."

Bọn trẻ nhà Baudelaire nhìn nhau, và nhìn cửa phòng Violet, một nửa hi vọng sẽ thấy Gunther đứng đó nhìn chúng với đôi mắt sáng, sáng rực của ông ta.

"Nếu ông ta đang trốn quanh đây." Klaus nói "Ông ta sẽ không bắt chúng ta ngay khi nhà Squalor vừa ra ngoài chứ?"

"Có lẽ vậy." Violet nói "Nếu đó là kế hoạch của ông ta."

Bọn trẻ nhìn vào cái cửa trống một lần nữa.

"Em sợ." Klaus nói.

"Ecrif!" Sunny đồng ý.

"Chị cũng sợ." Violet thừa nhận "Nhưng nếu ông ta trong nhà này, tốt hơn hết chúng ta nên tìm ra. Chúng ta phải tìm chỗ vào nếu tìm thấy ông ta."

"Em không muốn tìm ông ta." Klaus nói "Thay vì vậy ta nên chạy xuống dưới gọi cho ông Poe."

"Ông Poe đang trong cái trục trặc tìm các bạn nhà Quagmire." Violet nói "Ngay khi ông ấy trở về có lẽ đã quá muộn. Chúng ta phải tìm ra Gunther đang âm mưu điều gì - không chỉ để an toàn cho chúng ta mà còn vì an toàn của Isadora và Duncan."

Khi đề cập đến bọn trẻ nhà Quagmire, bọn trẻ nhà Baudelaire cảm thấy vững lòng hơn, cụm từ ở đây có nghĩa là "nhận ra chúng phải tìm Gunther trong nhà, thậm chí đó là điều kinh sợ để làm." Bọn trẻ Duncan và Isadora đã cật lực giúp chúng khỏi kế hoạch của Olaf ở trường Prufrock Preparatory, làm hầu hết những thứ chúng có thể để giúp bọn trẻ thoát khỏi kế hoạch thâm độc của Olaf. Bọn trẻ nhà Quagmire trốn ra giữa đêm và đặt chúng vào nguy hiểm. Bọn trẻ nhà Quagmire đã cải trang, mạo hiểm mạng sống của chúng để đánh lừa Olaf. Bọn trẻ nhà Quagmire đã làm nhiều cuộc tìm kiếm, tìm ra bí mật của V.F.D - mặc dù chúng đã bị bắt đi trước khi có thể nói ra bí mật cho bọn trẻ nhà Baudelaire. Violet, Klaus và Sunny nghĩ đến hai anh em dũng cảm và trung thành, rồi biết chúng phải dũng cảm và trung thành như vậy, bây giờ chúng có một cơ hội để cứu bạn chúng.

"Chị nói đúng." Klaus nói với Violet và Sunny gật đầu đồng ý "Chúng ta phải tìm trong nhà. Nhưng đây là một nơi phức tạp. Em bị lạc khi tìm nhà tắm lúc tối. Làm sao ta đi tìm kiếm mà không bị lạc?"

"Hansel!" Sunny nói.

Hai đứa lớn nhà Baudelaire nhìn nhau. Rất hiếm khi Sunny nói cái gì đó mà anh chị nó không hiểu, và dường như lần này là như vậy.

"Ý em là chúng ta vẽ bản đồ hả?" Violet hỏi.

Sunny lắc đầu "Gretel!" Con bé nói.

"Đó là lần thứ hai anh chị không hiểu em." Klaus nói "Hansel và Gretel? Nghĩa là sao?"

"Oh!" Violet bất chợt thét lên "Hansel và Gretel có nghĩa là Hansel và Gretel - em biết không, đó là hai đứa trẻ ngu đần trong truyện cổ tích."

"Dĩ nhiên." Klaus nói "Hai anh em đó cứ khẳng khẳng đi thang lang quanh khu rừng."

"Để lại vụn bánh mì." Violet nói, nhặt một miếng bánh mì nướng từ bữa sáng mà Jerome mang cho chúng "Nên chúng không bị lạc. Chúng ta sẽ bóp nát bánh mì và để lại vài miếng trong mỗi phòng để chúng ta biết ta đã tìm trong đó rồi. Ý hay đó Sunny."

"Blized." Sunny nói khiêm tốn nghĩa là "Không có chi." Và tôi rất tiếc khi nói rằng con bé bắt đầu nói đúng. Vì bọn trẻ đi lang thang từ phòng ngủ đến phòng khách đến phòng ăn tối đến phòng ăn sáng đến phòng ăn vặt đến phòng ngồi đến phòng đứng đến phòng nhảy đến phòng tắm đến nhà bếp đến những phòng dường như chẳng có mục đích gì cả và trở lại lần nữa, chúng để lại vụn bánh mì ở mỗi nơi đi qua, Gunther cũng không bị tìm thấy ở đâu cả. Chúng nhìn vào mấy cái tủ quần áo của mỗi phòng ngủ, mấy cái tủ trong nhà bếp, và thậm chí kéo màn tắm trong mỗi phòng tắm để xem Gunther có trốn sau chúng không. Chúng thấy các kệ quần áo trong tủ quần áo, lon thực phẩm trong tủ bếp và chai kem tắm trong buồng tắm nhưng bọn trẻ phải thừa nhận, khi hết buổi sáng, vụn bánh mì dẫn bọn trẻ nhà Baudelaire về phòng Violet, chúng không tìm thấy gì cả.

"Gunther đang trốn ở đâu trong cái thế giới này?" Klaus hỏi "Chúng ta đã tìm khắp nơi."

"Có thể ông ta đi chuyển quanh đây." Violet nói "Ông ta có thể ở trong một cái phòng sau lưng chúng ta suốt lúc đó, nhảy vào một cái phòng mà ta đã kiểm tra."

"Em không nghĩ vậy." Klaus nói "Chúng ta chắc chắn sẽ nghe thấy nếu ông ta bí bẻm chung quanh trong đôi boot ngu ngốc đó. Em không nghĩ ông ta vẫn còn trong nhà này từ tối qua đâu. Esme khẳng định thấy ông ta rời khỏi nhà nhưng người gác cửa khẳng định ông ta chưa. Chẳng liên quan gì cả."

"Chị nghĩ khác." Violet nói "Chị nghĩ nó có liên quan. Esme khẳng định ông ta rời khỏi nhà này. Người gác cửa khẳng định ông ta chưa rời khỏi tòa nhà. Có nghĩa là ông ta có thể ở trong bất kì căn hộ nào ở 667 Dark Avenue."

"Chị nói đúng." Klaus nói "Có thể ông ta thuê một căn ở lầu khác, làm trụ sở cho kế hoạch mới của ông ta."

"Hoặc đó là một trong những căn hộ thuộc một người trong đoàn kịch của ông ta." Violet nói, và đếm những con người khủng khiếp đó trên ngón tay "Có người đàn ông tay móc, ông đầu hói với cái mũi dài, người không giống nam hay nữ."

"Hay là hai người đàn bà mặt phẫn - một trong hai đã bắt mấy bạn nhà Quagmire - là người cùng nhà." Klaus nói.

"Co." Sunny nói, nghĩa là "Hay Gunther lừa một trong số người dân ở 667 Dark Avenue để ông ta vào nhà, sau đó ông ta trói họ lại và đang ngồi trốn trong nhà bếp."

"Nếu chúng ta tìm thấy Gunther trong tòa nhà." Violet nói "Ít nhất nhà Squalor sẽ biết ông ta là một tên lừa bịp. Thậm chí họ không tin ông ta là bá tước Olaf, họ cũng sẽ nghi ngờ khi ông ta bị bắt đang trốn trong một căn nhà khác."

"Nhưng làm sao ta tìm đây?" Klaus hỏi "Chúng ta không thể đơn giản gõ cửa và đòi xem nhà."

"Chúng ta không cần phải xem từng căn." Violet nói "Ta có thể nghe họ."

Klaus và Sunny bối rối nhìn chị nó trong một thoáng và sau đó bắt đầu cười "Chị nói đúng!" Klaus nói "Nếu chúng ta đi xuống cầu thang, lắng nghe mọi cánh cửa, chúng ta có thể nghe nếu Gunther trong đó."

"Lorigo!" Sunny thốt lên nghĩa là "Còn chờ gì nữa? Đi thôi!"

"Đừng vội." Klaus nói "Đó là cả một quãng đường dài, chúng ta lại vừa đi quá trời và bò quá trời, trong trường hợp của em, Sunny. Tốt hơn chúng ta nên đi thay đôi giày chắc nhất và mang thêm vài đôi vớ. Để tránh bị phỏng chân."

"Và ta nên mang theo ít nước." Violet nói "Để không khát."

"Ăn vặt!" Sunny hét lên và bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire bắt đầu hành động, thay đồ pijamas và mặc đồ leo cầu thang thích hợp, mang giày chắc nhất, nhét thêm mấy đôi vớ vào túi. Sau khi Violet và Klaus chắc Sunny đã cột giày của nó xong, bọn trẻ rời phòng ngủ và theo vụng bánh mì ra hành lang, qua một phòng khách, qua hai phòng ngủ, xuống một cái hành lang khác, vào cái nhà bếp gần nhất, dính chặt với nhau suốt thời gian để chúng không thể lạc nhau trong căn nhà khổng lồ này. Trong nhà bếp, chúng tìm thấy vài chùm nho, một hộp bánh quy, một lọ bơ táo, và một chai nước mà nhà Squalor dùng để pha chế martini nước, nhưng bọn chúng sẽ dùng để làm dịu cơn khát trong suốt hành trình. Cuối cùng, chúng rời khỏi

căn nhà trên cùng, đi qua cửa thang máy, đứng trên đầu cầu thang, chúng cảm thấy giống đi leo núi hơn là leo thang.

"Chúng ta phải đi nhón gót." Violet nói "Để chúng ta có thể nghe thấy Gunther mà ông ấy không nghe thấy ta."

"Và chúng ta nên thì thầm." Klaus thì thầm "Để ta có thể nghe lén, mà không ai có thể nghe lén chúng ta."

"Philavem." nói, có nghĩa là "Chúng ta bắt đầu thôi." Và bọn trẻ nhà Baudelaire bắt đầu, đi nhón gót xuống khúc quanh đầu tiên và nghe ngóng vào cửa nhà bên dưới nhà trên cùng. Trong vài giây, chúng không nghe thấy gì cả, nhưng sau đó, rất rõ ràng, chúng nghe thấy một người đàn bà nói chuyện điện thoại.

"Đó không phải là Gunther." Violet thì thầm "Ông ta không phải đàn bà."

Klaus và Sunny gật đầu, và bọn trẻ đi nhón gót xuống khúc quanh tiếp theo đến lầu dưới. Khi chúng đến cái cửa tiếp theo, nó mở ra để lộ một người đàn ông lùn tẹt trong bộ vest sọc "Gặp lại sau nhé, Avery!" Ông ta nói và rồi gật đầu với bọn trẻ, đóng cửa lại và bắt đầu đi xuống cầu thang."

"Đó cũng không phải là Gunther." Klaus thì thầm "Ông ta không lùn, và ông ta không gọi mình là Avery."

Violet và Sunny gật đầu, và bọn trẻ đi nhón gót xuống khúc quanh tiếp theo đến lầu dưới cái lầu dưới. Chúng dừng lại và nghe ngóng cái cửa, chúng nghe thấy tiếng một người đàn ông gọi lớn "Con sẽ đi tắm, mẹ à." Và Sunny lắc đầu."

"Mineak." Con bé thì thầm, nghĩa là "Gunther không bao giờ tắm. Ông dơ lắm."

Violet và Klaus gật đầu, và bọn trẻ đi nhón gót xuống khúc quanh tiếp theo, tiếp theo, tiếp theo rồi nhiều cái sau đó, nghe ngóng từng cái cửa, thì thầm ngẩn gợn với nhau và tiếp tục. Khi chúng đi xa hơn và xa hơn xuống lầu, chúng bắt đầu mệt, cũng giống như khi chúng đi lên đi xuống nhà Squalor nhưng lần này chúng chịu thêm nhiều khó khăn. Mấy đầu ngón chân chúng mệt vì đi nhón gót. Cổ họng chúng khàn khàn vì những lời thì thầm. Tai chúng lùng bùng vì phải nghe ngóng từng cánh cửa, và cảm tụi nó chùn xuống vì phải gật đầu đồng ý là không có gì chúng nghe thấy giống Gunther cả. Buổi sáng trôi qua, bọn trẻ nhà Baudelaire nhón gót, lắng nghe, thì thầm rồi gật đầu, và ngay khi chúng đến sảnh đợi của tòa nhà, dường như mọi chức năng vật lý của bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire đều bị đau theo một cách nào đó từ quãng đường dài.

"Thật là mệt mỏi." Violet nói, ngồi xuống giữa bậc thang và vươn tới lấy chai nước "Kiệt sức và chẳng có kết quả." (fruitless)

"Nho nè!" Sunny nói.

"Không, không phải, Sunny." Violet nói "Ý chị không phải là chúng ta không có trái cây. Ý chị là chúng ta không rút ra được điều gì cả. Mấy đứa có nghĩ ta bỏ lỡ cái cửa nào không?"

"Không." Klaus nói, lắc đầu rồi vòng qua cái bánh quy "Em chắc mà. Lần này thậm chí em còn đếm số lầu, chúng ta có thể kiểm tra lần nữa lúc đi lên. Không phải bốn mươi tám hay tám mươi bốn. Là sáu mươi sáu. Sáu mươi sáu lầu và sáu mươi sáu cái cửa và không có cái nào Gunther trốn phía sau cả."

"Chị không hiểu." Violet khốn khổ nói "Nếu ông ta không ở trong nhà trên cùng, ông ta không ở trong mấy căn nhà khác, ông ta chưa rời tòa nhà, vậy ông ta ở đâu?"

"Chắc ông ta ở trong căn nhà trên cùng." Klaus nói "Và chúng ta chỉ là không phát hiện ra ông ta."

"Bishuy" Sunny nói, nghĩa là "Hay là ông ta ở trong mấy căn hộ khác và chúng ta chỉ là không nghe thấy tiếng ông ta?"

"Hay là ông ta đã rời khỏi tòa nhà." Violet nói, trét bơ tảo lên một miếng bánh mì rồi đưa cho Sunny "Chúng ta có thể hỏi người gác cửa. Ông ta kìa."

Chắc chắn, người gác cửa ở vị trí bình thường của ông ấy ngay cửa, và nhận thấy ba đứa nhỏ một lần ngồi ở giữa cầu thang.

"Chào đằng ấy." Ông ta nói, bước đến chúng và cười từ bên dưới cái nón rộng vành. Đỉnh trên tay áo dài của ông ta là một con sao biển nhỏ khắc bằng gỗ và một chai keo "Tôi đang đặt mấy đồ trang trí biển khơi này thì nghe thấy ai đó bước xuống cầu thang."

"Tụi cháu nghĩ tụi cháu sẽ ăn trưa ở đây, trong sảnh chờ." Violet nói, không muốn bị phát hiện là nó và em nó đi nghe lén từng cái cửa "Và sau đó đi lên lại."

"Tôi rất tiếc, nhưng mấy đứa không được lên lại nhà." Người gác cửa nói, và nhún vai trong cái áo khoác quá cỡ "Mấy đứa phải ở lại đây trong sảnh chờ. Dù sao thì, lời dặn rất rõ ràng: mấy đứa không được trở lại nhà Squalor cho đến khi vị khách về. Tôi cho mọi người đi vì ông Squalor nói vị khách của các người đang trên đường đi xuống, nhưng ông ấy đã sai, vì Gunther chưa bao giờ chừa mặt trong sảnh chờ."

"Ý ông là Gunther chưa rời khỏi tòa nhà hả?" Violet hỏi.

"Dĩ nhiên là chưa." Người gác cửa nói "Tôi ở đây ngày đêm, và tôi chưa nhìn thấy ông ấy đi. Tôi thề rằng Gunther chưa bước chân ra khỏi cửa."

"Ông ngủ lúc nào?" Klaus hỏi.

"Tôi uống nhiều cà phê lắm." Người gác cửa trả lời.

"Nó không có nghĩa gì cả." Violet nói.

"Có chứ." Người gác cửa nói "Cà phê có chứa caffeine, là một chất kích thích hóa học. Chất kích thích giữ cho người ta tỉnh táo."

"Ý cháu không phải là về cà phê." Violet nói "Ý cháu là về Gunther. Esme - là bà Squalor - khẳng định là ông ta rời khỏi nhà cao nhất tối qua rồi, khi mà chúng cháu còn ở nhà hàng. Nhưng ông cũng khẳng định là ông ta chưa rời tòa nhà. Đó là một vấn đề dường như không có giải pháp."

"Mọi vấn đề đều có cách giải quyết." Người gác cửa nói "Ít nhất thì đó là điều mà một người cộng sự gần gũi của tôi nói. Đôi khi phải mất một thời gian để tìm ra giải pháp - thậm chí ngay cả khi nó ở trước mũi mũi đứa."

Người gác cửa cười với bọn trẻ nhà Baudelaire, bọn trẻ nhìn ông ta bước tới cửa thang máy. Ông ta mở chai keo, dán một ít lên một trong hai cánh cửa, sau đó dán con sao biển bằng gỗ vào keo để gắn nó. Việc dán đồ vào cửa không phải là điều thú vị để xem, và sau một hồi, Violet và Sunny chuyển sự chú ý lại vào bữa trưa và vấn đề Gunther biến mất. Chỉ Klaus vẫn nhìn theo hướng về phía người gác cửa khi ông ta tiếp tục trang trí sảnh chờ. Đứa giữa nhà Baudelaire nhìn nhìn và nhìn, thậm chí tiếp tục nhìn khi keo đã khô và người gác cửa trở về vị trí ngay cái cửa. Klaus tiếp tục đối mặt với mấy món đồ trang trí biển khơi bây giờ đã được gắn chặt vào một trong hai cái cửa thang máy, vì nó nhận ra ngay bây giờ, sau một buổi sáng mệt mỏi khi tìm kiếm nhà cao nhất và một buổi trưa mệt mỏi loay hoay trên cầu thang, người gác cửa đúng. Klaus không di chuyển mặt nó một chút nào, vì nó nhận ra giải pháp là, thực sự là, ngay trước mũi nó.

(tình hình là dịch hết tập 6 (13 chương) rồi nha mọi người. Up từ từ nha. Càng về sau càng ức chế. Mọi người yên tâm không bỏ giữa chừng nữa đâu. tại thời gian vừa rồi kẹt chút chuyện. Tks all <3)

THANG MÁY THỂ PHẨM

Lemony Snicket

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Khi bạn quen biết ai đó một thời gian, bạn sẽ quen thuộc với những thói quen riêng của họ, là một từ hoa mỹ cho những sở thích độc nhất. Ví dụ, Sunny Baudelaire biết chị nó, Violet, mới một khoảng thời gian, và nó biết thói quen riêng của Violet là cột tóc bằng một sợi ruy băng để tóc đỡ vướn mắt khi con bé sáng chế thứ gì đó. Violet cũng quen Sunny trong một khoảng thời gian tương tự, và nó biết thói quen riêng của Sunny là nói "Freijip?" khi nó muốn hỏi "Giờ này mà anh chị còn nghĩ về cái thang máy nữa à?" Và hai chị em gái nhà Baudelaire quá biết rõ thói quen riêng của cậu con trai còn lại, Klaus, là không quan tâm đến mọi thứ xung quanh khi nó đang chăm chú suy nghĩ về việc gì đó, cũng như việc nó đang làm lúc chiều tà. Người gác cửa tiếp tục nhấn mạnh rằng bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire không được về nhà, nên ba đứa nhỏ ngồi ở bậc thang cuối cùng căn hộ số 667 đường Dark Avenue, ăn đồ ăn mà chúng mang theo, ngồi nghỉ đôi chân chưa bao giờ đau nhức thế này kể từ khi Olaf, trong lần cải trang trước, bắt chúng chạy hàng trăm trăm vòng trong kế hoạch cướp đoạt gia tài của chúng. Một việc thường làm khi đang ngồi, ăn và nghỉ ngơi là tán gẫu, Violet và Sunny hứng thú với cuộc đối thoại về sự xuất hiện rồi biến mất bí ẩn của Gunther, và chúng nên làm gì, nhưng Klaus hiếm khi tham gia thảo luận. Chỉ khi chị em nó hỏi trực tiếp nó, ví như "Nhưng Gunther đang ở cái chỗ quái nào trên đời này chứ?" hay "Em nghĩ Gunther đang mưu tính cái gì?" hay "Topoing?" Klaus chỉ lăm bằm trả lời, Violet và Sunny liền nhận ra Klaus đang tập trung suy nghĩ gì đó nên chúng để thẳng bé với thói quen riêng của nó, còn chùng thì khe khẽ nói chuyện với nhau cho đến khi người gác cửa mở cửa cho Jerome và Esme vào sảnh.

"Chào bác Jerome." Violet nói "Chào bác Esme."

"Tretchev!" Sunny ré lên, nghĩa là "Mừng về nhà!"

Klaus lăm bằm cái gì đó.

"Thật là vinh hạnh ngờ ngàng khi thấy tất cả mấy cháu dưới này!" Jerome nói "Sẽ dễ dàng leo hết đồng bật thang này khi có ba đứa."

"Mấy người có thể mang theo mấy thùng Soda rau mùi đang chất đồng ngoài sân kia," Esme nói "Để ta khỏi phải lo việc gãy móng tay."

"Chúng cháu rất vui được mang mấy cái thùng lớn lên thang." Violet nói dối "Nhưng người gác cửa không cho chúng cháu lên nhà."

"Không cho?" Jerome nhăn mặt "Ý tụi cháu là sao?"

"Bà cản dận cụ thể là không để tụi nhỏ về nhà, bà Squalor." Người gác cửa nói "Ít nhất đến khi Gunther rời khỏi tòa nhà. Và ông ta vẫn chưa về."

"Đừng có vô lý như vậy chứ." Esme nói "Ông ta về tối qua rồi mà. Ông làm người gác cửa kiểu gì vậy?"

"Thật ra, tôi là một diễn viên." Người gác cửa nói "Nhưng tôi vẫn làm theo lời dặn của bà đó thôi."

Esme ném cho người gác cửa một ánh nhìn nghiêm nghị mà bà ấy thường dùng để đưa ra lời khuyên tài chính cho đối tác "Lời dặn thay đổi." Bà ta nói "Lời dặn mới là hãy để tôi và lũ trẻ mồ côi đi thẳng lên căn nhà bảy mươi một phòng ngủ. Rõ chưa, đồ quái dị?"

"Rõ." Người gác cửa trả lời nhẹ nhàng.

"Tốt." Esme nói, rồi quay sang đám trẻ "Nhanh lên mấy đứa." Bà ta nói "Violet và thằng bé này tên gì ta, mỗi đứa mang một thùng soda,

Jerome sẽ mang phần còn lại. Ta nghĩ đứa bé không giúp được gì đâu, nhưng ta cũng mong vậy. Rồi làm đi."

Bọn trẻ nhà Baudelaire bắt đầu, một lát sau ba đứa nhỏ và hai người lớn đang cuốc bộ lên sáu mươi sáu tầng lầu. Mấy đứa nhỏ hi vọng Esme sẽ giúp chúng mang mấy cái thùng soda lớn, nhưng người cố vấn tài chính quan trọng thứ sáu của thành phố thích thú kể cho chúng nghe tất tần tật về cuộc gặp mặt với vị Vua Arizona hơn là để ý đến bọn trẻ mồ côi. "Ông ấy nói ta nghe một danh sách dài những thứ mới đang là mốt." Esme luyện thuyên "Ví dụ là trái bưởi. Còn có tô ngũ cốc màu xanh dương tươi sáng, bảng quảng cáo có hình con chồn, và hàng tá thứ khác ta sẽ liệt kê ra cho mấy đứa liền bây giờ." Suốt đoạn đường lên nhà, Esme liệt kê những thứ mới đang là mốt mà bà ta học hỏi được từ Đấng Tối Cao Arizona, và hai chị em nhà Baudelaire lắng nghe hết sức cẩn thận. Chúng không chú tâm nghe bài phát biểu âm ỉ của Esme, dĩ nhiên, mà chúng lắng nghe kĩ từng khúc vòng cầu thang, kiểm tra lần thứ hai trong công cuộc nghe lén để mong nghe thấy Gunther đằng sau một trong những cánh cửa nhà đó. Cả Violet và Sunny đều không nghe thấy gì bất thường, chúng hỏi Klaus một cách thì thầm để nhà Squalor không thể nghe thấy chúng, xem nó có nghe bất cứ dấu hiệu nào của Gunther không, nhưng có thể dựa theo thói quen riêng của thằng nhỏ rằng nó vẫn mãi mê suy nghĩ cái gì đó và không để ý đến các âm thanh trong mấy căn nhà, cũng như chẳng nghe đến mấy cái lốp xe ô tô, trượt tuyết đồng quê, mấy bộ phim có thác nước và phần còn lại mà Esme đang kể ra.

"Oh, và giấy dán tường màu cánh sen." Esme nói khi bọn trẻ nhà Baudelaire và nhà Squalor dùng xong bữa tối với thức ăn được rửa qua soda rau mùi, nó có vị còn ghê tởm hơn khi kể "Mấy khung tranh hình tam giác, những miếng lát ly cực kì sang chảnh, thùng rác được phun bảng chữ cái lên và..."

"Xin lỗi." Klaus nói, chị em nó khẽ giật bản mình ngờ ngàng. Đây là lần đầu tiên Klaus nói một điều gì đó ngoài tiếng lầm bầm khi ở sảnh "Cháu không có ý cắt ngang, nhưng chị em cháu đang rất mệt. Tụi cháu xin phép đi ngủ được không?"

"Dĩ nhiên rồi." Jerome nói "Tụi cháu cần phải nghỉ ngơi nhiều cho buổi đấu giá ngày mai. Bác sẽ đưa các cháu đến Veblen Hall lúc mười giờ rưỡi, nên..."

"Không được." Esme nói "Kẹp giấy màu vàng đang là mốt, Jerome, cho nên ngay khi mặt trời mọc, anh phải đi ngay đến Quận Văn Phòng Phẩm và mua một ít. Em sẽ đưa lũ nhỏ đi."

"À, anh không muốn đôi co." Jerome nói, nhún vai và trao cho đám trẻ nụ cười mỉm "Esme, em không đưa tụi nhỏ đi ngủ hả?"

"Không." Esme trả lời, cau mày khi nhấm nháp soda rau mùi "Đắp chăn cho chúng nghe mắc mệt. Mai gập lại mấy đứa."

"Mong vậy." Violet nói và ngáp. Con bé biết Klaus đang cầu cứu được giải thoát để có thể nói với nó và Sunny những gì thằng bé đang nghĩ, nhưng sau khi trằn trọc cả đêm qua, tìm kiếm khắp nhà và lê bước khắp chừng đó bậc thang, đứa lớn nhất nhà Baudelaire thực sự mệt mỏi. "Chúc bác ngủ ngon, Esme. Chúc bác ngủ ngon, Jerome."

"Ngủ ngon mấy đứa." Jerome nói "Và nếu nửa đêm mấy cháu có dậy ăn vặt thì cố gắng đừng làm đổ thức ăn nha. Dạo này có nhiều vụn bánh mì trong nhà quá."

Bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire nhìn nhau mỉm cười với bí mật của chúng. "Chúng cháu xin lỗi." Violet nói "Ngày mai bọn cháu sẽ hút bụi nếu bác muốn."

"Máy hút bụi!" Esme nói "Ta biết là có thứ khác đang là một mà ông ta nói. Oh, còn có bánh bông, và những thứ được phủ bằng cốt chocolate, rồi..."

Bọn trẻ nhà Baudelaire không muốn mắc kẹt trong cái đồng danh sách một của Esme, nên chúng mang đĩa đến nhà bếp gần nhất, và đi dọc theo hành lang trang trí bằng mấy cái đầu thú, qua phòng ngồi, qua năm cái phòng tắm, quẹo trái ở một nhà bếp khác rồi cuối cùng tới phòng của Violet.

"Được rồi Klaus." Violet nói với em trai nó, khi ba đứa tìm được một góc thoải mái để bàn bạc "Chị biết em suy nghĩ cái gì đó rất nhiều, vì em không để tâm đến những gì xung quanh khi đang làm cái thói quen riêng đó."

"Thói quen riêng đó được gọi là sự đồng nhất." Klaus nói.

"Stiblo!" Sunny than thở, nghĩa là "Chúng ta có thể nâng cao kiến thức ngôn từ sau - nói cho tụi này biết anh đang nghĩ gì đi!"

"Xin lỗi , Sunny." Klaus nói "Anh chỉ nghĩ làm sao tìm ra chỗ Gunther đang trốn, nhưng anh không chắc. Đầu tiên, Violet, em muốn hỏi chị vài thứ. Chị biết gì về thang máy?"

"Thang máy à?" Violet nói "Thật ra thì có một chút. Bạn chị, Ben tặng chị một số bản vẽ thang máy vào ngày sinh nhật và chị đọc rất kỹ. Dĩ nhiên là chúng rụi trong đám cháy rồi. nhưng chị nhớ thang máy là một cấu trúc được bao bọc hình hộp, di chuyển theo trục thẳng đứng thông qua cái rỗng rọc và các sợi dây. Nó được điều khiển bởi một giao diện điều khiển bằng nút bấm, là hệ thống phanh điện tử để nó có thể dừng lại tại bất kỳ điểm nào mà người dùng muốn. Nói cách khác, nó là cái hộp chạy lên xuống, phụ thuộc vào nơi em muốn đến. Nhưng mà sao?"

"Freijip?" Sunny hỏi, như bạn biết, theo cách nói riêng của con bé có nghĩa là "Sao giờ này anh lại nghĩ đến cái thang máy?"

"À, là người gác cửa làm anh nghĩ về thang máy." Klaus nói "Nhớ khi ông ta nói đôi khi giải pháp nằm ngay dưới mũi chúng ta không? Ông ta đang dán con sao biển bằng gỗ vào cửa thang máy khi nói."

"Chị cũng thấy vậy." Violet nói "Nó hơi bị xấu."

"Xấu thiệt." Klaus đồng ý "Nhưng ý em không phải chuyện đó. Em nghĩ đến cái cửa thang máy. Bên ngoài nhà này, có 2 cửa thang máy. Nhưng mấy lần khác thì chỉ một cửa."

"Đúng rồi." Violet nói "Nó bị lẻ, giờ chị mới nghĩ đến nó. Nghĩa là có một cái thang máy có thể đi thẳng lên tầng trên cùng."

"Yelliverc!" Sunny nói nghĩa là "Còn cái thang máy thứ hai thì hoàn toàn vô dụng."

"Anh không nghĩ nó vô dụng." Klaus nói "Vì anh không nghĩ thang máy thật sự ở đó."

"Không ở đó?" Violet hỏi "Nếu vậy thì chỉ còn một cái trục rỗng thôi!"

"Middiow?" Sunny hỏi.

"Một trục thang máy là cái giúp thang máy đi lên xuống." Violet giải thích với em gái nó "Nó cũng như một cái hành lang, thay vì đi bên này qua bên kia thì nó đi lên xuống."

"Một hành lang." Klaus nói "Có thể dẫn đến một nơi ẩn náu."

"Aha!" Sunny hét lên.

"Aha đúng rồi." Klaus đồng tình "Thử nghĩ nếu ông ta dùng trục thang máy thay vì cầu thang, thì không ai có thể biết ông ta đang ở đâu. Em không nghĩ thang máy bị tắt vì lỗi một. Em nghĩ Gunther đang trốn ở đó."

"Nhưng sao ông ấy lại trốn? Ông ta tính làm gì?" Violet hỏi.

"Đó là phần ta vẫn chưa biết." Klaus thừa nhận "Nhưng em cá với chị câu trả lời có thể tìm thấy đằng sau cánh cửa đó. Ta hãy thăm dò cái gì phía sau cặp cửa thang máy đó. Nếu ta thấy dây thừng và những thứ chị mô tả thì đó là thang máy thật sự. Còn không thì..."

"Thì ta tìm đúng chỗ rồi." Violet kết câu giúp thằng bé "Đi liền bây giờ đi."

"Nếu ta đi bây giờ." Klaus nói "Ta phải thật khẽ. Nhà Squalors sẽ không để ba đưa trẻ chúng ta ve vãn quanh thang máy đâu."

"Hên xui thôi, nếu chúng ta muốn tìm thấy kế hoạch của Gunther." Violet nói. Tôi rất tiếc khi nói rằng điều này không đáng để mạo hiểm, nhưng dĩ nhiên bọn trẻ nhà Baudelaire không có cách nào khác để biết điều đó, nên chúng chỉ gật đầu rồi rón rén đi về phía lối ra khỏi nhà, dò xét từng phòng trước khi đi qua để xem liệu nhà Squalor có ở đâu đó không. Nhưng Jerome và Esme dường như dành buổi tối ở một căn phòng ở phần khác của căn nhà vì bọn trẻ nhà Baudelaire không thể bóng dáng họ ở đâu - cụm từ "bóng dáng của họ" ở đây có nghĩa là "không trông thấy bà cố vấn tài chính quan trọng thứ sáu của thành phố hay chồng bà ấy - suốt đoạn đi đến cửa trước. Chúng hi vọng cái cửa sẽ không phát ra tiếng kêu khi mở, nhưng dường như bản lề im lặng đang là một, vì bọn trẻ nhà Baudelaire không gây tiếng động gì khi chúng rời căn nhà và rón rén tới hai cái cửa thang máy.

"Sao ta biết thang máy là cái nào?" Violet thì thầm "Chúng y chang nhau."

"Em chưa nghĩ đến việc đó." Klaus trả lời "Nếu một trong chúng là lỗi đi bí mật, phải có cách nhận biết."

Sunny gõ lên chân anh chị nó, đó là một cách gây sự chú ý tốt mà không gây ra tiếng ồn, khi Violet và Klaus nhìn xuống để xem em mình muốn gì, con bé trả lời trong lặng im. Không cần nói, con bé giơ ngón tay bé nhỏ của mình chỉ về mấy cái nút bên cạnh mấy cái cửa. Bên cạnh cái cửa đầu tiên, có một nút, với hình mũi tên chỉ xuống. Nhưng bên cạnh cái cửa thứ hai, có hai nút, một với mũi tên xuống và một với mũi tên lên. Ba đứa trẻ nhìn mấy cái nút và xem xét.

"Sao phải là nút đi lên," Violet thì thầm "Khi đang ở trên tầng cao nhất rồi?" và không chờ câu trả lời, con bé bước tới và nhấn vào. Với âm thanh nhẹ nhàng và trơn tru, cánh cửa trượt mở ra, bọn trẻ nghiêng người cẩn thận nhìn vào và thở hỗn hển trước những gì chúng thấy.

"Lakry." Sunny nói, nghĩa là cái gì đó như "Không có dây thừng."

"Không chỉ vậy." Violet nói "Không có cái ròng rọc, bảng điều khiển hay hệ thống phanh điện từ. Chị còn không thấy cái buồng nào cả."

"Em biết." Klaus nói trong sự phẫn khích "Em biết nó đã Ersatz (Tiếng Đức: Thay Đổi)!"

"Ersatz" là từ mô tả một tình huống mà một thứ đang bị sắp xếp thành một thứ khác, trong trường hợp lỗi đi bí ẩn mà bọn trẻ nhà Baudelaire đang nhìn đã dự định thành một cái thang máy nhưng từ có thể dùng ở đây là "nơi khủng khiếp nhất mà bọn trẻ nhà Baudelaire từng thấy". Khi bọn trẻ đứng ở ngưỡng cửa và nhìn vào trục thang máy, nó cứ như đang đứng trên mép một vách đá khổng lồ, nhìn xuống vực sâu chóng mặt bên dưới. Nhưng điều khiến vực sâu này trở nên đáng sợ và chóng mặt là chúng rất tối. Cái trục giống như một cái hố hơn là một lối đi, dẫn thẳng vào một màu đen mà bọn trẻ chưa bao giờ thấy. Nó còn đen tối hơn cả màn

đêm, hơn cả màn đêm không có trăng. Nó đen tối hơn con đường Dark Avenue vào ngày chúng đến. Nó đen hơn một con báo đen phủ nhựa đường đang ăn cam thảo đen ở nơi tận cùng sâu nhất của Biển Đen. Bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire chưa bao giờ mơ thấy cái gì đen tối như vậy, thậm chí là ác mộng ghê rợn nhất của chúng, và khi chúng đứng ở rìa hố đen không thể tưởng tượng nổi này, chúng cảm tưởng rằng sẽ không bao giờ thấy lại tia sáng nào nếu bị cái trục này nuốt chửng.

"Ta phải đi xuống dưới đó." Violet nói, không tin vào những gì mình nói.

"Em không nghĩ em đủ can đảm đi xuống đó." Klaus nói "Nhìn coi nó tối thế nào. Khủng khiếp."

"Prollit." Sunny nói, nghĩa là "Nhưng cũng không khủng khiếp bằng những gì Gunther sẽ làm với chúng ta, nếu ta không tìm ra kế hoạch của ông ta."

"Sao ta không nói với nhà Squalor về chuyện này?" Klaus hỏi "Để họ có thể đi xuống đó."

"Ta không có thời gian nhờ vả nhà Squalor." Violet nói "Từng phút ta lãng phí là từng phút anh em nhà Quagmire chịu đựng trong nanh vuốt của Gunther."

"Nhưng làm sao ta xuống dưới?" Klaus hỏi "Em không thấy cái thang đứng nào, hay cầu thang. Em không thấy gì cả."

Ta phải leo xuống." Violet nói "Trên một sợi thừng. Nhưng ta tìm dây thừng ở đâu vào giờ đêm này? Hầu hết cửa hàng vật liệu đóng cửa lúc sáu giờ rồi."

"Nhà Squalor phải có vài sợi dây đó trong nhà." Klaus nói "VẬY chia ra tìm thôi, và gặp lại ở đây trong mười lăm phút nữa."

Violet và Sunny đồng ý, và bọn trẻ nhà Baudelaire bước đi cẩn thận khỏi cái trục thang máy, rón rén vào nhà Squalor. Chúng cảm thấy giống như những tên trộm khi chia ra và lục lọi căn nhà, mặc dù chỉ có năm tên trộm trong lịch sử là có chuyên môn về dây thừng. Năm tên trộm đó đều bị bắt vào tù, đó là lý do tại sao người ta thường cất kỹ dây thừng để giữ an toàn, nhưng chúng hoàn toàn thất vọng khi người bảo hộ của chúng không cất giữ dây thừng vì đơn giản là họ không có.

"Chị không tìm thấy cọng nào cả." Violet thừa nhận khi gặp lại hai đứa em "Nhưng chị tìm thấy mấy cọng dây cáp này, có thể có ích."

"Em lấy mấy cái màng cửa sổ." Klaus nói "Chúng khá giống dây thừng, nên em nghĩ chúng có ích."

"Armani." Sunny nói và giơ lên một mớ cà vạt của Jerome.

"Giờ ta có vài thứ thay thế dây thừng." Violet nói "Để ta leo xuống cái thang máy bị thay thế. Nối chúng lại bằng Lưỡi Quỷ đi."

"Lưỡi Quỷ?" Klaus hỏi.

"Nó là tên một nút thắt." Violet giải thích "Nó được phát minh bởi mấy nữ cướp biển Phần Lan trong thế kỷ XV. Chị dùng nó làm mỏ neo leo tường khi Olaf nhốt Sunny trong lồng treo lưng lửng trong tháp và nó cũng sẽ hoạt động ở đây. Ta cần phải làm một sợi dây càng dài càng tốt - theo những gì ta biết, đoạn đường dài dẫn xuống tầng trệt."

"Trông nó như là đi vào tâm trái đất." Klaus nói "Ta mất rất nhiều thời gian để cố thoát khỏi bá tước Olaf. Em không tin được là giờ ta đang cố để tìm ông ta."

"Chị cũng vậy." Violet đồng tình "Nếu không phải vì anh em nhà Quagmire, chị cũng không xuống đó đâu."

"Bangemp." Sunny nhắc anh chị nó. Con bé có ý nói "Không phải vì anh em nhà Quagmire, thì chúng ta cũng đã nằm trong nanh vuốt của ông ta lâu rồi." và hai đứa lớn nhà Baudelaire gật đầu đồng ý. Violet chỉ em nó cách thắt nút Lưỡi Quỷ, ba đứa nhỏ nhanh chóng cột dây cáp với màn cửa, cột màng cửa với cà vạt và chiếc cà vạt cuối cùng cột với thứ kì cục nhất mà chúng có thể tìm thấy là nệm cửa của nhà Squalor. Violet kiểm tra một loạt nút thắt của em mình và cuối cùng kéo cả sợi dây với sự hài lòng.

"Chị nghĩ nó có thể giữ chúng ta." Nó nói "Chị chỉ hi vọng nó đủ dài."

"Sao mình không thả dây xuống trực." Klaus nói "và nghe thử xem nó chạm sàn chưa? Để chắc ăn."

"Ý hay." Violet trả lời, và bước đến rìa lối đi. Con bé ném xuống đầu kia của sợi dây, bọn trẻ quan sát khi nó biến mất vào bóng tối, kéo theo phần còn lại với bọn trẻ nhà Baudelaire. Sợi dây cáp, màn cửa và cà vạt trượt đi nhanh chóng như con rắn dài thức dậy và trượt xuống trực. Nó trườn, trườn và chui xuống, bọn trẻ rướn người về phía trước hết cỡ và nghe kĩ hết mức. Cuối cùng, họ nghe một tiếng clink mờ nhạt, mờ nhạt khi sợi dây chạm phải kim loại và ba đứa trẻ nhìn nhau. Ý nghĩ leo xuống vào bóng tối trên một sợi dây tự làm khiến chúng muốn quay lại và chạy hết cỡ trở lại giường rồi kéo chăn trùm kín đầu. Chị em chúng đứng ở bờ vực của một nơi đen tối và khủng khiếp rồi tự hỏi chúng có thật dám leo hay không.

Sợi dây nhà Baudelaire đã chạm sàn. Nhưng bọn trẻ nhà Baudelaire có dám không?

"Sẵn sàng chưa?" Klaus cuối cùng cũng hỏi.

"Chưa." Sunny trả lời.

"Chị cũng chưa." Violet nói "Nhưng chờ đến khi ta sẵn sàng thì ta phải chờ suốt đời. Đi thôi."

Violet kéo sợi dây một lần cuối, và cẩn thận, từ từ hạ mình xuống lối đi. Klaus và Sunny nhìn con bé biến mất vào bóng tối như thể một sinh vật đói khát khổng lồ đã ăn mất nó. "Đi thôi." Chúng nghe con bé thì thầm từ màn đen "Nó ổn."

Klaus thối vào tay và Sunny thối vào tay, hai đứa trẻ nhà Baudelaire theo chị mình vào bóng tối hoàn toàn trong trục thang máy, để rồi phát giác ra Violet không nói thật. Nó không ổn. Không được một nửa chữ ổn. Thậm chí là không được một phần hai mươi bảy của chữ ổn. Việc leo xuống đoạn đường bóng tối như đang rơi vào hố sâu qua tầng trệt, rơi sâu vào hầm ngục nằm sâu dưới lòng đất và nó là cái tình huống ổn ít ỏi mà bọn trẻ nhà Baudelaire gặp phải. Bàn tay của chúng nắm chặt sợi dây là thứ duy nhất chúng thấy, bởi vì ngay cả khi mắt chúng điều chỉnh theo bóng tối, chúng sợ phải nhìn những chỗ khác, đặc biệt là nhìn xuống. Khoảng cách tiếng clink dưới sàn là âm thanh duy nhất chúng nghe, vì bọn trẻ nhà Baudelaire quá sợ để nói. Và thứ duy nhất chúng cảm thấy kinh khủng tuyệt đối là độ sâu và độ tối của lối đi, một nỗi kinh hoàng sâu sắc làm tôi phải ngủ với bốn bóng đèn ngủ từ khi tôi ghé thăm số nhà 667 đường Dark Avenue và nhìn cái hố sâu mà bọn trẻ nhà Baudelaire leo xuống. Nhưng trong suốt chuyến viếng thăm, tôi cũng thấy những gì bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire nhìn khi chúng đến tầng trệt sau khi leo hơn ba tiếng kinh khủng khiếp. Khi đó, mắt chúng đã quen với bóng tối, nên chúng thấy những thứ dưới cùng mà sợi dây chạm phải và tạo ra âm thanh mờ nhạt đó. Đầu sợi dây chạm phải một mảnh kim loại, đúng vậy - một khóa kim loại. Ổ khóa trấn giữ một cái cửa kim loại, và cái cửa kim loại hàn gắn vào một loạt các thanh kim loại tạo thành một cái lồng kim loại gỉ sét. Vào thời điểm tôi đến nghiên cứu lối đi này, cái lồng trống rỗng và đã trống lâu lắm rồi. Nhưng nó không trống khi bọn trẻ nhà Baudelaire tới nơi. Khi chúng đến đáy sâu và đáng sợ, bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire nhìn vào trong lồng và thấy hình bóng hỗn loạn run rẩy của Duncan và Isadora Quagmire.

THANG MÁY THỂ PHẨM

Lemony Snicket
www.dtv-ebook.com

Chương 8

"Anh đang mơ." Duncan Quagmire nói. Giọng nó thì thầm và khan.
"Anh chắc phải đang mơ."

"Làm sao mà mơ được." Isadora hỏi anh nó "Khi mà em cũng mơ như vậy?"

"Anh từng đọc về một phóng viên" Duncan thì thầm "ngoài chiến trường và bị cầm tù bởi quân địch suốt ba năm. Mỗi sáng, cô ấy nhìn ra ngoài cửa sổ buồng giam và nghĩ là cô ấy thấy ông bà đến giải cứu mình. Nhưng họ không có ở đó. Đó chỉ là ảo giác."

"Em nhớ từng đọc về một nhà thơ." Isadora nói "Ông ấy thấy sáu cô thiếu nữ dễ thương trong nhà bếp vào tối thứ ba, nhưng nhà bếp ông ấy trống rỗng. Nó là ảo tưởng."

"Không đâu." Violet nói, và luồn tay vào giữa song sắt. Bọn trẻ nhà Quagmire lùi sát vào góc lồng như thể Violet là một con nhện độc chứ không phải là một người bạn thất lạc đã lâu. "Không phải ảo ảnh đâu. Là tớ. Violet Baudelaire."

"Còn tớ là Klaus đây." Klaus nói "Tớ không phải là ảo tưởng."

"Sunny!" Sunny nói.

Bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire chớp mắt trong bóng tối, căng mắt hết cỡ để nhìn càng rõ càng tốt. Bây giờ chúng không còn lơ lửng trên sợi dây nữa mà có thể nhìn vào môi trường ảm đạm xung quanh. Chuyển leo dãi

của chúng kết thúc trong một căn phòng nhỏ xíu không có gì ngoài cái lồng gỉ sét mà sợi dây vướng lại, bọn trẻ Baudelaire thấy lối đi tiếp nối với một đường hầm dài, cũng đen tối như trục thang máy, xoắn và lẩn sâu vào bóng tối. Bọn trẻ cũng nhìn rõ bọn trẻ nhà Quagmire và ánh nhìn cũng âm ỉ không kém. Chúng ăn mặc rách rưới, khuôn mặt lấm lem bụi bẩn khiến bọn trẻ nhà Baudelaire xem không nhận ra, nếu anh em nó không cầm sổ tay mà chúng luôn mang theo bất cứ đâu. Nhưng không phải vì vết bẩn trên mặt, hay quần áo đang mặt làm bọn trẻ nhà Quagmire trông lạ lẫm. Mà đó là ánh nhìn trong mắt chúng. Anh em nhà Quagmire trông kiệt sức, trông đói và trông rất rất sợ hãi. Nhưng trên hết trông Isadora và Duncan đang bị ám. Từ "ám", tôi chắc là bạn biết, thường dùng cho một ngôi nhà, một nghĩa địa hay một cái siêu thị có ma trong đó, nhưng từ đó cũng có thể dùng để miêu tả người đã nghe và thế nhiều thứ kinh dị làm họ cảm thấy như bị ma nhập, ám não và tìm họ với niềm đau và tuyệt vọng. Bọn trẻ nhà Quagmire trông như vậy, và điều đó làm tổn thương bọn trẻ nhà Baudelaire khi nhìn thấy bạn mình đau buồn.

"Thật là các cậu không?" Duncan nói, nheo mắt nhìn bọn trẻ nhà Baudelaire từ cuối lồng "Có thật sự là các cậu không?"

"Có chứ." Violet nói và mắt nó ngấn lệ.

"Đúng là mấy cậu nhà Baudelaire rồi." Isadora nói, vươn tay ra nắm lấy tay Violet "Chúng ta không nằm mơ Duncan à. Các cậu ấy thật sự ở đây."

Klaus và Sunny tiến tới cái lồng ngay và Duncan rời khỏi góc lồng đến sát hết mức với bọn trẻ nhà Baudelaire sau song sắt. Năm đứa nhỏ ôm nhau thật chặt, vừa khóc vừa cười vì tất cả lại ở bên nhau thêm lần nữa.

"Sao các cậu biết bọn tớ ở đâu?" Isadora nói "Chúng tớ còn không biết mình đang ở đâu."

"Các cậu đang trong một lối đi bí mật bên trong ngôi nhà số 667 đường Dark Avenue." Klaus nói "Nhưng chúng tớ không biết các cậu ở đây. Chúng tớ chỉ đang cố gắng tìm Gunther - là tên của Olaf lúc này - đang trốn và cuộc tìm kiếm dẫn chúng tớ đến đây."

"Tớ biết ông ta đặt mình tên gì." Duncan nói "Và tớ biết ông ta dự định gì." Nó nhún vai và mở sổ tay mà bọn trẻ nhà Baudelaire nhớ là màu xanh lá đậm mà giờ nhìn như màu đen trong tối. "Từng giây chúng tớ ở với ông ta, tất cả những gì ông làm là khoe khoang về những kế hoạch khủng khiếp của mình và khi ông ấy không nhìn, tớ viết lại mọi thứ ông ta nói để không quên. Thậm chí khi đang là một nạn nhân bị bắt cóc, tớ vẫn là một nhà báo."

"Còn tớ vẫn là nhà thơ." Isadora nói và mở sổ tay mà bọn trẻ nhà Baudelaire nhớ là màu đen nhưng giờ nhìn còn đen hơn "Nghe này:

"Vào Ngày Đấu Giá, khi mặt trời lặn, Gunther sẽ lên mang chúng tớ ra khỏi thị trấn."

"Sao ông ta làm được?" Violet hỏi "Cảnh sát đã biết mấy cậu bị bắt cóc và đang tìm kiếm."

"Tớ biết." Duncan nói "Gunther muốn mang chúng tớ ra khỏi thành phố và giấu ra cái đảo nào đó mà cảnh sát sẽ không thể nào tìm ra. Ông ta sẽ bắt chúng tớ ở đó cho đến khi đủ tuổi để ông có thể cướp gia tài nhà Quagmire. Khi ông ấy đã có được số tài sản đó, ông bảo, ông sẽ bắt chúng tớ và ..."

"Đừng nói." Isadora khóc và bịt tai "Ông ta nói với chúng tớ nhiều thứ ghê sợ lắm. Tớ không muốn nghe lại."

"Đừng lo, Isadora." Klaus nói "Bọn tớ sẽ báo với chính quyền, và họ sẽ bắt ông ta trước khi ông làm bất kì điều gì."

"Chắc muộn rồi." Duncan nói "Buổi Đấu Giá diễn ra vào sáng mai. Ông ta sẽ giấu chúng tớ ở một trong các món hàng và một trong số đồng bọn ông ta sẽ đấu giá cao nhất."

"Hàng gì?" Violet hỏi.

Duncan lật trang sổ và căng mắt đọc lại những điều kinh khủng mà Gunther đã nói "Tớ không biết." Nó nói "Ông ấy nói với chúng tớ nhiều bí mật ám ảnh, Violet à. Rất nhiều âm mưu khủng khiếp - tất cả những tạo phản mà ông ta đã làm trong quá khứ và tất cả những gì ông ta đã lên kế hoạch trong tương lai. Tất cả trong cuốn sổ này - từ V.F.D. và những chiến lược trong kế hoạch đấu giá thâm độc."

"Ta sẽ có nhiều thời gian để thảo luận mọi thứ." Klaus nói "Nhưng ngay bây giờ, cứu các cậu ra khỏi cái lồng này trước khi Gunther trở lại. Violet, chị có thể phá khóa không?"

Violet cầm ổ khóa trong tay và nheo mắt nhìn nó trong bóng tối "Nó rất phức tạp." Con bé nói "Ông ta chắc phải tự mình mua mấy cái ổ khóa chắc chắn hơn sau khi bị chị phá khóa cái va li của ông lúc mình ở với chú Monty. Nếu chị có vài phụ tùng, có thể chị sẽ chế ra cái gì đó, nhưng dưới này hoàn toàn chẳng có gì."

"Aguen?" Sunny hỏi, nghĩa là "Chị có thể cửa song sắt không?"

"Không." Violet nói, lặng lẽ như thể đang nói với bản thân mình "Chị không có thời gian chế ra cái cửa. Nhưng có lẽ..." Giọng nó nhỏ dần, nhưng những đứa còn lại có thể nhìn thấy, trong bóng tối, con bé đang cột tóc lên bằng một dải ruy băng, để tóc khỏi vướng mắt.

"Nhìn đi Duncan." Isaodra nói "Cậu ấy đang sáng chế đó! Ta sẽ ra khỏi đây thôi!"

"Mỗi đêm từ khi tụi tớ bị bắt cóc." Duncan nói "Chúng tớ đã mơ đến ngày sẽ được gặp Violet Baudelaire sáng chế cái gì đó có thể giải cứu chúng tớ."

"Nếu muốn chúng tớ giải cứu các cậu đúng lúc." Violet nói và suy nghĩ dữ dội "Thì bọn tớ phải leo lên nhà ngay bây giờ."

Isadora lo lắng nhìn quanh căn phòng nhỏ bé tối thui "Các cậu để bọn tớ một mình?" Con bé hỏi.

"Nếu tớ sáng chế thứ gì đó để cứu các cậu ra khỏi lồng." Violet trả lời "Tớ cần mọi sự trợ giúp nên Klaus và Sunny phải đi cùng tớ. Sunny, leo đi em. Klaus và chị sẽ theo sau."

"Onosew." Sunny nói, nghĩa là "Vâng thưa sếp." và Klaus nâng nó lên đầu sợi dây để nó có thể bắt đầu chuyển leo dài và đen tối về nhà Squalor. Klaus bắt đầu leo ngay sau con bé và Violet nắm chặt tay bạn mình.

"Chúng ta sẽ trở lại ngay khi có thể." Con bé hứa "Đừng lo các bạn Quagmire. Mấy cậu sẽ thoát khỏi hiểm nguy."

"Trong trường hợp có gì đó xảy ra." Duncan nói, lật một trang trong sổ tay "Như lần cuối cùng, để tớ nói với cậu..."

Violet đặt ngón tay lên miệng Duncan "Suýt." con bé nói "Không có gì xảy ra cả. Tớ thề."

"Nhưng nếu có." Duncan nói "Cậu phải biết về V.F.D trước khi buổi đấu giá bắt đầu."

"Đừng kể cho mình nghe lúc này." Violet nói "Chúng ta không có thời gian. Cậu có thể kể cho bọn tớ khi chúng ta đã an toàn." Đứa lớn nhất nhà Baudelaire chộp lấy đầu dây và bắt đầu theo sau em mình. "Chúng ta sớm gặp lại thôi." Con bé nói vọng xuống với bọn trẻ nhà Quagmire đang chìm

dần vào bóng tối khi con bé bắt đầu leo. "Sớm gặp lại thôi." Con bé nói lại ngay khi không còn thấy chúng.

Chuyến leo trở lại lối đi bí mật hơn nhưng đỡ sợ hơn, đơn giản vì chúng biết mình tìm thấy gì ở cuối đoạn này. Trên đoạn xuống trục thang máy, bọn trẻ nhà Baudelaire không biết cái gì đang chờ chúng ở cuối hành trình đen tối này, nhưng Violet, Klaus và Sunny đã biết bảy mươi một cái phòng ngủ của nhà Squalor đang ở trên cùng. Và những cái phòng ngủ - kèm theo mấy phòng khách, mấy phòng ăn tối, mấy phòng ăn sáng, mấy phòng ăn vặt, mấy phòng ngồi, mấy phòng đứng, mấy phòng nhảy, mấy nhà bếp, mấy nhà tắm và một loạt những phòng dường như chẳng có mục đích gì - sẽ có ích để giải cứu bọn trẻ nhà Quagmire.

"Nghe chị nói nè." Violet nói với em nó, sau khi chúng leo được vài phút "Khi chúng ta tới đỉnh, chị muốn hai đứa tìm kiếm trong nhà."

"Gì?" Klaus nói, nhìn xuống chị nó "Chúng ta lặn nó hôm qua rồi mà chị, nhớ không?"

"Chị không kêu em tìm Gunther." Violet trả lời "Chị muốn em tìm mấy miếng sắt dài và mỏng."

"Agoula?" Sunny hỏi, nghĩa là "Để làm gì vậy?"

"Chị nghĩ cách dễ nhất để cứu anh em nhà Quagmire ra khỏi lồng là hàn." Violet nói "Hàn là khi ta dùng một cái gì đó nóng để làm tan chảy kim loại. Nếu ta có thể làm chảy một vài thanh sắt của cái lồng, ta có thể tạo một cánh cửa đưa Duncan và Isadora ra khỏi đó."

"Đó là ý hay." Klaus đồng ý "Nhưng em nghĩ máy hàn cần nhất nhều trang thiết bị."

"Thường là vậy." Violet nói "Thông thường muốn hàn, người ta sẽ dùng một cái cần hàn, đó là thiết bị tạo ra một ngọn lửa nhỏ làm tan chảy

kim loại. Nhưng nhà Squalor không có cái cần hàn - đó là một dụng cụ, mà dụng cụ thì lỗi mất. Nên chị sẽ chế ra một cách khác. Khi hai đứa tìm được mấy vật sắt dài mỏng, gặp chị ở nhà bếp gần cửa trước."

"Selrep." Sunny nói có nghĩa là "Là cái nhà bếp có lò nướng màu xanh dương."

"Đúng rồi." Violet nói "và chị sẽ dùng cái lò nướng đó để làm nóng mấy miếng sắt nóng hết cỡ. Khi chúng đang cháy rực, ta sẽ mang chúng xuống cái lồng và dùng nhiệt độ của chúng để làm chảy song sắt."

"Chúng sẽ giữ được độ nóng đủ lâu sau khi leo xuống chứ?" Klaus hỏi.

"Sẽ ổn thôi." Violet nói đánh thép "Đó là hi vọng duy nhất của chúng ta."

Nghe cụm từ "hi vọng duy nhất của chúng ta" luôn khiến người ta lo lắng, bởi vì điều đó có nghĩa là nếu hi vọng duy nhất đó không hiệu quả thì sẽ chẳng còn gì, điều đó không bao giờ dễ chịu khi nghĩ đến, tuy nhiên nó có thể dung. Ba đứa trẻ nhà Baudelaire cảm thấy lo lắng với ý tưởng phát minh của Violet là hi vọng duy nhất để giải cứu anh em nhà Quagmire, chúng im lặng suốt đoạn đường trong trục thang máy, không muốn thảo luận chuyện gì sẽ xảy ra với anh em nhà Quagmire nếu hi vọng cuối cùng này không thành công. Cuối cùng chúng bắt đầu thấy ánh sáng mờ mờ từ cánh cửa đang mở và cuối cùng chúng cũng đứng trước cửa nhà Squalor.

"Nhớ đấy." Violet thì thầm "vật dụng dài mỏng làm từ sắt. Ta không thể dùng đồng, bạc hay vàng vì những kim loại đó sẽ chảy trong lò. Chị sẽ gặp mấy đứa trong nhà bếp."

Mấy đứa em nhà Baudelaire gật đầu tuân lệnh và đi theo hai con đường vụn bánh mì ngược nhau, trong khi Violet bước vào nhà bếp với cái lò nướng màu xanh sáng và nhìn quanh không chắc chắn. Nấu nướng chưa

bao giờ là sở trường của con bé - một cụm từ ở đây có nghĩa là "cái gì đó con bé làm không giỏi, trừ bánh mì nướng và đôi khi con bé thậm chí còn làm khét nó" - và nó hơi lo khi dùng lò nướng mà không có sự giám sát của người lớn. Nhưng con bé nghĩ đến tất cả những gì mình đã làm gần đây mà không có sự giám sát của người lớn - rắc vụn bánh mì lên sàn nhà, ăn bơ táo, leo xuống một cái trục thang máy trống bằng dây thừng được làm từ dây cáp, màn cửa và cà vạt nối với nhau bằng nút thắt Lưỡi Quỷ - rồi cứng rắn hơn. Nó bật lò nướng lên nhiệt độ cao nhất - 500 độ F - và sau đó, khi lò nóng lên, nó bắt đầu nhẹ nhàng mở và đóng ngăn kéo bếp tìm ba đôi găng tay lò nướng chắc chắn. Găng tay lò nướng, như bạn biết, là phụ kiện nhà bếp thay thế cho bàn tay cho phép bạn cầm các vật có thể làm phỏng ngón tay bạn nếu chạm vào trực tiếp. Violet nhận ra chị em nhà Baudelaire sẽ phải dùng găng tay lò nướng khi mấy thứ sắt mỏng dài đủ nóng để hàn. Ngay khi hai đứa em nó vào nhà bếp, Violet tìm thấy ba đôi găng tay được trang trí bằng dòng chữ hoa mỹ uốn lượn của cửa hàng, nó bị nhồi nhét dưới đáy ngăn kéo thứ chín mà con bé tìm.

"Ta trúng độc đặc rồi." Klaus thì thầm, và Sunny gật đầu đồng ý. Hai đứa nhỏ nhà Baudelaire đang biểu hiện ý "Nhìn vào mấy cái kẹp lửa này nè, hoàn hảo!" và chúng hoàn toàn đúng.

"Lò sưởi chắc hẳn đã là một lúc nào đó." Klaus giải thích giơ lên ba miếng sắt dài mỏng "Vì Sunny nhớ cái phòng khách có sáu lò sưởi giữa phòng nhảy với vách tường màu xanh lá và phòng tắm có cái bồn rửa vui nhộn. Bên cạnh lò sưởi là cái kẹp lửa - chị biết đó, nó là mấy miếng sắt dài mà mọi người dùng để di chuyển mấy khúc củi xung quanh để lửa cháy. Em nghĩ nếu nó có thể chạm vào lửa đang cháy thì chúng sẽ có thể nằm trong lò nướng."

"Đúng là độc đặc." Violet nói "Kẹp lửa thật tuyệt. Giờ thì khi chị mở nắp lò, mấy đứa đặt chúng vào nha Klaus, Sunny, lùi lại nào. Bé bi không nên đứng gần lò nóng."

"Prawottle." Sunny nói. Con bé có ý là "Trẻ em lớn hơn cũng không được ở gần lò nóng đâu, đặc biệt là không có sự giám sát của người lớn." Nhưng con bé biết đây là trường hợp khẩn cấp rồi bò vào cuối bếp, nơi con bé an toàn xem anh chị nó bỏ kẹp dài mỏng vào lò nóng. Giống những cái lò nướng khác, cái lò xanh dương nhà Squalor được thiết kế để nướng bánh và nướng thịt, không phải nướng kẹp và không thể đóng cửa lò có những miếng sắt dài bên trong. Nên bọn trẻ mồi củi nhà Baudelaire chờ mấy miếng sắt nóng lên thành đuốc hàn, nhà bếp cũng nóng lên vì không khí trong lò thoát ra vì cánh cửa mở. Ngay khi Klaus hỏi mấy cái đuốc hàn đã sẵn sàng chưa thì nhà bếp như một cái lò nướng.

"Chưa đâu." Violet trả lời, nhìn kỹ vào cửa lò mở "Đầu kẹp chỉ mới vàng nóng lên thôi. Chúng ta cần chúng trắng nóng lên, nên phải thêm vài phút."

"Em lo quá." Klaus nói rồi sửa lại "Ý em là lo âu. Em không muốn để các bạn nhà Quagmire dưới đó."

"Chị cũng lo âu." Violet nói "Nhưng điều duy nhất ta có thể làm giờ là đợi. Nếu ta lấy miếng sắt ra khỏi lò bây giờ, nó sẽ không thể dùng được nữa khi ta xuống tới đó."

Klaus và Sunny thở dài, nhưng chúng gật đầu đồng ý với chị mình rồi ngồi xuống chờ mấy cái kẹp lửa sẵn sàng và khi chúng chờ chúng thấy như thể nhà bếp nhà Squalor đang xây sửa trước mắt họ. Khi bọn trẻ nhà Baudelaire lục soát căn nhà để tìm Gunther đang trốn ở đâu, chúng để lại những vụn bánh mì trong một loạt các phòng ngủ, phòng khách, phòng ăn tối, phòng ăn sáng, phòng ăn vặt, phòng ngồi, phòng đứng, phòng tắm, phòng nhảy và nhà bếp cũng như mấy phòng có vẻ không có mục đích gì nhưng có một kiểu phòng trong nhà Squalor là phòng chờ. Phòng chờ, chắc bạn biết, là một cái phòng nhỏ với nhiều ghế chờ, cũng như đồng tạp chí cũ ngu ngốc để đọc và mấy bức tranh nhạt nhẽo - từ "nhạt nhẽo" ở đây có nghĩa là "mấy con ngựa trên đồng hoặc mấy con cún trong giỏ" - trong khi

bạn chịu đựng sự nhầm chán mà các bác sĩ và nha sĩ áp lên bệnh nhân trước khi đưa họ vào máy trò cười, thúc đẩy họ làm những điều khốn khổ như thế họ được trả tiền để làm vậy. Hiếm khi có một phòng chờ trong nhà ai đó, bởi vì một ngôi nhà rộng như nhà Squalor đâu bao gồm văn phòng bác sĩ hay nha sĩ đâu, cũng bởi vì phòng chờ có gì thú vị đâu mà xây trong nơi mình sống. Chắc hẳn bọn trẻ nhà Baudelaire chưa bao giờ ước nhà Squalor có phòng chờ, nhưng khi chúng ngồi chờ sáng chế của Violet dùng được, chúng thấy nếu phòng chờ bất ngờ là một thì Esme phải thi công một cái trong nhà bếp. Các tủ bếp không vẽ hình mấy con ngựa trên đồng hay mấy con cún trong giỏ, cũng không có mấy cuốn tạp chí cũ in trên cái bếp màu xanh sáng, nhưng khi ba đưa trẻ chờ mấy miếng sắt chuyển sang màu vàng, rồi màu cam rồi đỏ khi chúng nóng hơn, nóng hơn và nóng hơn, chúng thấy ngứa ngáy như thể đang chờ một chuyên gia y tế được đào tạo chuyên nghiệp.

Cuối cùng mấy cái kẹp lửa cũng chuyển sang màu trắng nóng và sẵn sàng để hàn những song sắt của cái lồng. Violet đưa từng đôi găng tay cho em mình rồi mang đôi thứ ba lên tay mình, cẩn thận lấy từng cái kẹp ra khỏi lò "Cầm chúng hết sức cẩn thận nha." Nó nói, đưa một ngọn đuốc hàn giả lập cho từng đứa "Chúng đủ nóng để làm chảy kim loại, nên hãy tưởng tượng chúng sẽ thế nào nếu chạm vào ta. Chị tin ta có thể xoay sở được."

"Giờ leo xuống sẽ khó hơn." Klaus nói, khi nó theo chị em mình ra cửa trước. Nó cầm cái kẹp lửa của mình thẳng lên như thể nó là một ngọn đuốc và giữ mắt vào phần nóng trắng để nó không trúng bất cứ ai. "Một tay ta phải giữ cái kẹp. Nhưng em tin ta có thể xoay sở được."

"Zelestin." Sunny nói, khi bọn trẻ tới cửa thang máy thay thế. Ý con bé là "Thật kinh khủng khi leo xuống con đường này lần nữa." nhưng sau khi nói "Zelestin" con bé thêm từ "Enipy" nghĩa là "Nhưng em tin ta có thể xoay sở." và em út nhà Baudelaire cũng chắc như anh chị nó. Ba đứa nhỏ đứng ngay rìa vực sâu, nhưng chúng không dừng lại để chờ sự can đảm như

lần đầu tiên chúng leo vào trục thang máy. Mấy cây đuốc hàn của chúng nóng như Violet nói, leo xuống sẽ khó khăn như Klaus nói và chuyển leo sẽ kinh khủng như Sunny nói nhưng chị em chúng nó nhìn nhau và biết chúng có thể xoay sở được. Anh em nhà Quagmire trông cậy vào chúng, và bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire chắc chắn hy vọng duy nhất này sẽ thành công.

THANG MÁY THẾ PHẨM

Lemony Snicket

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Một trong những lời đồn vĩ đại nhất trên thế giới - cụm từ "lời đồn vĩ đại" là một cách nói hoa mỹ cho cụm từ "lời dối trá to bự" - là những điều rắc rối càng ngày càng ít phiền hà hơn nếu bạn tạo ra chúng ngày càng nhiều. Người ta đồn đại điều này khi dạy con nít đi xe đạp, ví dụ, lúc bạn té xe và trầy đầu gối lần thứ mười bốn thì đỡ ứ chế hơn lần đầu. Nhưng sự thật thì mấy chuyện rắc rối có xu hướng vẫn làm bạn phiền lòng dù đã xảy ra bao nhiêu lần, cho nên bạn nên tránh tìm tới chúng trừ khi đó là trường hợp khẩn cấp.

Rõ ràng đây là trường hợp khẩn cấp khi những đứa trẻ mồ côi nhà Baudelaire phải leo xuống thêm ba tiếng nữa vào trục thang máy đen tối. Bọn trẻ biết anh em nhà Quagmire đang trong tình trạng hiểm nguy và phải dùng phát minh của Violet làm chảy song sắt cái lồng là cách duy nhất giúp bạn chúng trốn thoát trước khi Gunther đưa chúng vào một trong những món hàng trong buổi đấu giá và bắt chúng ra khỏi thành phố. Nhưng tôi rất tiếc khi nói là chuyến leo thứ hai của bọn trẻ nhà Baudelaire không làm cho trường hợp khẩn cấp này ít rắc rối hơn. Lối đi vẫn tối như một thanh chocolate tối đen đặt trong một hành tinh được trùm một cái mền đen dày, thậm chí khi cùng với ánh sáng nhỏ nhoi từ đầu cái kẹp lửa thì cảm giác leo xuống cũng như trôi tuột vào miệng đói của một con sinh vật khủng khiếp nào đó. Với tiếng clink! của đầu sợi dây chạm vào khóa lồng, ba chị em nó trượt xuống sợi dây bằng một tay và giơ cây đuốc hàn bằng tay kia để di chuyển xuống căn phòng nhỏ bé bẩn thỉu, nơi anh em sinh ba đang bị bắt giữ vẫn không phải một phần hai mươi bảy của từ ổn.

Nhưng chuyển leo lắt lại này chẳng là gì so với sự ngạc nhiên khủng khiếp mà chúng thấy phía dưới cùng, một sự ngạc nhiên kinh khủng mà ba đứa trẻ không muốn tin vào đó. Đến cuối sợi dây, Violet nghĩ đó là ảo giác. Klaus đứng nhìn cái lồng và nghĩ rằng đó là ảo ảnh. Sunny liếc nhìn các song sắt cầu mong rằng đó là ý nghĩ của hai anh chị nó kết hợp lại. Mấy đứa nhỏ nhìn chăm chăm vào căn phòng nhỏ bé, bẩn thỉu, nhìn chăm chăm vào cái lồng, nhưng phải mất vài phút trước khi chúng tin rằng bọn trẻ nhà Quagmire không còn ở bên trong nữa.

"Họ biến mất rồi." Violet nói "Họ đi rồi, tất cả là lỗi của chị!" Con bé ném cái kẹp vào góc căn phòng bé tí, nó xèo xèo trên sàn nhà. Con bé quay sang hai đứa em mình, nhờ ánh sáng trắng của mấy cái kẹp, chúng thấy chị mình bắt đầu khóc. "Sáng chế của chị dùng để cứu họ." Con bé nói trong buồn bã "Và giờ thì Gunther bắt họ đi. Chị là một nhà sáng chế bất tài, một người bạn tệ hại."

Klaus ném cái kẹp vào góc và ôm chị nó "Chị là nhà sáng chế giỏi nhất, em biết mà." Nó nói "Và sáng chế của chị cũng vậy. Nghe tiếng mấy cái kẹp xèo xèo lên kia. Chỉ là ta sai thời điểm thôi."

"Nghĩa là sao?" Violet rầu rĩ nói.

Sunny ném cái kẹp cuối cùng vào góc để nó có thể vỗ mắt cá chân chị nó "Noque, noque." Con bé nói nghĩa là "Đó, đó."

"Nghĩa là." Klaus nói "phát minh của chị không có ít trong thời điểm này. Nhưng nó không phải là lỗi của chị hay do chúng ta không cứu được họ - mà là do Gunther."

"Chị đoán là chị biết." Violet nói rồi dụi mắt "Chị buồn vì ta sai thời điểm. Ai mà biết được ta có gặp lại được bạn mình hay không?"

"Ta sẽ tìm được." Klaus nói "Không đúng thời điểm với kỹ năng phát minh của chị chứ không có nghĩa là không đúng thời điểm với kỹ năng tìm

kiếm của em."

"Dwestall." Sunny nói buồn buồn, nghĩa là "Tất cả tìm tòi bây giờ không thể giúp gì cho Duncan và Isadora cả."

"Em sai rồi Sunny." Klaus trả lời "Gunther bắt họ, nhưng ta biết ông ta mang họ đi đâu - Buổi Đấu Giá. Ông ta sẽ giấu chúng ở một trong những món hàng trong Buổi Đấu Giá nhớ chứ?"

"Đúng vậy." Violet nói "Nhưng mà cái nào mới được?"

"Nếu ta leo lên nhà lại." Klaus nói "và đến thư viện nhà Squalor, em nghĩ ta có thể tìm hiểu."

"Meotze." Sunny nói nghĩa là "Nhưng thư viện nhà Squalor chỉ toàn mấy cuốn sách khùng điên về mấy thứ là một và lỗi một."

"Em quên việc bổ sung thư viện gần đây à?" Klaus nói "Esme nói với chúng ta là Gunther để lại một bản copy danh sách đấu giá nhớ không? Nơi ông ta giấu anh em nhà Quagmire sẽ được liệt kê trong danh sách đó. Nếu ta có thể tìm ra nơi món hàng ông ta giấu họ..."

"Ta có thể cứu thoát họ." Violet kết thúc câu nói "trước khi ông ta đấu giá chúng. Một ý tưởng tuyệt vời, Klaus!"

"Nó cũng không kém việc phát minh ra thuốc hàn đầu nhỉ." Klaus nói "Hi vọng lần này ta đúng thời điểm."

"Chị cũng mong vậy." Violet nói "Dù sao thì nó cũng là..."

"Vinung." Sunny nói nghĩa là "Đừng nói vậy." và chị nó gật đầu đồng ý. Không có ích gì khi nói đây là hi vọng duy nhất rồi khiến chúng lo lắng như trước đây, nên không nói thêm bất cứ từ nào khác, bọn trẻ nhà Baudelaire leo lên dây thừng giả lập để trở lại nhà Squalor. Bóng tối lại bao

trùm lấy chúng, chúng cảm thấy như thể toàn bộ sức sống đều dành cho cái hố sâu đen tối này, thay vì ở nhiều địa điểm khác nhau như cối xay Paltryville đến hang động bên bờ hồ Lachrymose đến dinh thự nhà Baudelaire, nơi chỉ còn là một đồng tro tàn cách Dark Avenue vài dãy nhà. Nhưng thay vì nghĩ đến tất cả những nơi tối tăm trong quá khứ của bọn trẻ nhà Baudelaire hay nơi đen tối nhất mà chúng đang leo, ba chị em cố gắng tập trung vào nơi sáng sủa hơn trong tương lai của bọn trẻ nhà Baudelaire. Chúng nghĩ đến căn nhà cao nhất, đang tiến đến gần hơn và gần hơn khi chúng đang leo.

Chúng nghĩ về thư viện nhà Squalor, nơi chứa những thông tin chúng cần để chống lại kế hoạch của Gunther. Chúng nghĩ đến thời gian huy hoàng chưa đến, lúc mà bọn trẻ nhà Baudelaire và Quagmire có thể tận hưởng tình bạn của chúng mà không có cái bóng khủng khiếp của cái ác và tham lam treo trên chúng bây giờ. Bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire cố gắng giữ tâm trí chúng nghĩ những điều sáng sủa về tương lai khi chúng leo lên trục thang máy tối tăm và khi tới cửa trượt, chúng cảm thấy thời gian huy hoàng ấy không còn xa lắm.

"Gần sáng rồi." Violet nói khi con bé giúp Sunny nâng ra khỏi thang máy "Ta nên tháo dây ra khỏi nắm cửa rồi đóng cửa lại nếu không nhà Squalor sẽ thấy việc ta làm."

"Tại sao họ không nên thấy?" Klaus hỏi "Có lẽ họ sẽ tin ta về Gunther."

"Không ai tin ta về chuyện Gunther hay Olaf cải trang đâu." Violet nói "Nếu ta không có bằng chứng. Tất cả những gì ta có giờ đây là một cái thang máy thể phẩm, một cái lồng trống, và ba cái kẹp lửa. Đó không phải là bằng chứng."

"Em nghĩ là chị đúng." Klaus nói "Sao chị không tháo dây đi, còn em đi thẳng tới thư viện và đọc danh sách."

"Ý hay." Violet nói.

"Reauhop!" Sunny nói nghĩa là "Chúc may mắn!" Klaus nhẹ nhàng mở cửa và đi vào, chị em nhà Baudelaire bắt đầu kéo sợi dây thừng giả lập lên tử trực thang máy. Đuôi sợi dây đập rồi gõ vào vách tường lối đi khi Sunny kéo sợi dây thừng giả lập thành một ụ dây cáp, màng cửa và cà vạt ngộ nghĩnh. Violet tháo mỗi nối cuối cùng để tách nó ra khỏi nắm cửa rồi nhìn sang em mình."

"Giấu nó dưới giường chị." Con bé nói "Phòng khi sau này ta cần. Dù gì nó cũng cùng đường tới thư viện."

"Yallrel." Sunny thêm vào, nghĩa là "Nhớ đóng cửa thang máy, để nhà Squalor không biết ta đã bén mảng tới tử trực thang máy."

"Giỏi lắm em." Violet nói và nhấn nút lên. Cửa thang máy đóng lại rồi sau một cái quét mắt nhìn quanh để đảm bảo chúng không để quên thứ gì, hai đứa nhà Baudelaire bước vào nhà và theo vụn bánh mì qua phòng ăn sáng, tới hành lang, ngang qua một cái phòng đứng, tới hành lang, và cuối cùng tới phòng của Violet, nơi chúng dấu dây thừng giả lập dưới giường. Chúng chuẩn bị đi thẳng tới thư viện thì Sunny thấy một ghi chú được để lại trên cái gối mềm mại của Violet.

"Violet thân mến." Violet đọc "Ta không thể tìm thấy mấy đứa sáng này để nói tạm biệt. Ta phải đi sớm để mua kẹp giấy màu vàng trước khi đi thẳng tới Buổi Đấu Giá. Esme sẽ chở mấy đứa tới Veblen Hall lúc mười giờ rưỡi, nên hãy sẵn sàng và bác ấy sẽ không bực mình. Gặp mấy đứa sau! Thân mến, Jerome Squalor."

"Yikes!" Sunny nói, chỉ vào cái đồng hồ thứ 612 gần nhất của nhà Squalor.

"Yikes đúng rồi." Violet nói "Gần mười giờ rồi. Leo lên xuống thang máy mất nhiều thời gian hơn chị tưởng."

"Wrech." Sunny thêm vào nghĩa là "Chưa kể là làm mấy cái đũa hần."

"Ta nên đi tới thư viện bây giờ." Violet nói "Biết đâu ta có thể giúp Klaus tìm nhanh hơn."

Sunny gật đầu đồng ý, hai chị em nó đi dọc hành lang tới thư viện nhà Squalor. Từ lần đầu Jerome giới thiệu nó cho chúng, Violet và Sunny hiếm khi ở bên trong, và dường như cũng chẳng ai dùng nó nhiều. Một thư viện tốt sẽ không bao giờ quá gọn gàng hay quá bụi vì luôn có ai đó bên trong, lấy sách ra khỏi kệ và thức khuya đọc chúng. Ngay cả những thư viện không thuộc sở thích của bọn trẻ nhà Baudelaire - thư viện của dì Josephine, chỉ chứa những cuốn sách ngữ pháp - cũng là nơi thoải mái để ở, vì những người chủ của chúng dùng chúng rất nhiều. Nhưng thư viện nhà Squalor thì gọn gàng và bụi bặm quá nhiều. Mấy cuốn sách buồn tẻ về những thứ là một và lỗi một ngòi gọn gàng trên kệ với lớp bụi phủ đầy như thể chúng chưa bị quấy rầy từ ngày đầu đặt lên đó. Nó làm chị em nhà Baudelaire hơi buồn khi thấy những quyển sách nằm trong thư viện không được đọc, không được chú ý, như con chó đi lạc hay những đứa trẻ đi lạc nhưng không ai muốn mang về nhà. Sự sống duy nhất trong thư viện là em trai nó, đang đọc danh sách sát mắt nên không nhìn lên cho đến khi chị em nó đứng sát bên.

"Chị không muốn làm phiền khi em đang tìm kiếm." Violet nói "Nhưng có một ghi chú của Jerome trên gối chị. Esme sẽ chở chúng ta đến Veblen Hall lúc mười rưỡi, và sắp mười giờ rồi. Chị có thể giúp gì cho em không?"

"Em không hiểu được." Klaus nói, mắt nó lo lắng phía sau cặp kính "Chỉ có một bản copy của danh sách và nó khá phức tạp. Mỗi món hàng đều giá được gọi là lô hàng, và danh sách liệt kê mỗi lô hàng với dòng mô tả và dự đoán giá thầu cao nhất có thể là bao nhiêu. Em đọc tới lô 49, đó là một con tem bưu chính có giá trị."

"VẬY, Gunther không thể giấu các bạn nhà Quagmire trong con tem." Violet nói "Em có thể bỏ qua nó."

"Em bỏ qua nhiều lô lắm rồi." Klaus nói "Nhưng em vẫn không đến gần được đâu là nơi anh em họ bị giấu. Gunther có thể giấu họ trong lô 14 - một quả địa cầu khổng lồ? Liệu ông ta có giấu chúng dưới nắp lô số 25 - một cây đàn piano quý hiếm có giá trị? Hay ông ta giấu họ ở lô 48 - một bức tượng con cá đồ tươi khổng lồ?" Klaus dừng lại rồi lật trang của quyển danh sách "Hay ông ta giấu chúng ở lô 50 - đó là..."

Klaus kết thúc câu nói bằng một tiếng thở hỗn hển, nhưng chị em nó biết ngay ý nó không phải lô hàng thứ 50 được bán tại buổi đấu giá là một lượng hơi thở. Ý là nó đã khám phá ra một điều gì đó đáng chú ý trong cuốn danh sách và chúng nghiêng người về phía trước để đọc qua vai để xem.

"Chị không thể tin được." Violet nói "Chị thật sự không thể tin được."

"Toomsk." Sunny nói nghĩa là "Đó có thể là chỗ anh chị nhà Quagmire bị giấu."

"Em đồng ý với Sunny." Klaus nói "Mặc dù không có bất cứ mô tả gì về mặt hàng đó. Họ thậm chí còn không viết chúng đại diện cho từ gì."

"Ta sẽ tìm hiểu chúng tượng trưng cho cái gì." Violet nói "Bởi vì ta sẽ đi tìm Esme ngay bây giờ và kể bác ấy chuyện gì đang diễn ra. Khi bác ấy hiểu, cuối cùng bác ấy sẽ tin chúng ta về Gunther, và chúng ta sẽ cứu các bạn nhà Quagmire ra khỏi lô hàng 50 trước khi họ rời thành phố. Em đúng rồi Klaus - kỹ năng tìm kiếm của em đúng thời điểm rồi đó."

"Em nghĩ em đúng." Klaus nói "Em không thể tin vào vận may của chúng ta."

Bọn trẻ nhà Baudelaire nhìn lại vào danh sách, đảm bảo nó không phải là ảo giác hay ảo ảnh. Và không phải thế. Ngay đấy, nó được viết bằng mực đen gọn gàng dưới tiêu đề "Lô 50", là ba chữ cái và ba dấu chấm, dường như đã giải thích cho các vấn đề của Baudelaire. Bọn trẻ nhìn nhau mỉm cười. Ba chị em nó không thể tin vào vận may của chúng. Bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire không thể tin được ba chữ cái đó có thể chỉ ra nơi ẩn dấu bọn trẻ nhà Quagmire rõ ràng như cách đánh vần "V.F.D".

THANG MÁY THỂ PHẨM

Lemony Snicket
www.dtv-ebook.com

Chương 10

"Và một trong các món hàng trong cuốn danh sách có tên là 'V.F.D', đó là bí mật mà bọn anh em nhà Quagmire cố gắng nói cho chúng cháu trước khi bị bắt cóc." Klaus kết thúc câu nói.

"Thật kinh khủng." Esme nói và nhấp một ngụm soda rau mùi mà bà khẳng khẳng tự rót cho mình trước khi bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire kể cho ba ấy nghe mọi thứ chúng khám phá ra. Rồi bà khẳng khẳng đòi ổn định mình trên chiếc ghế dài nhất trong phòng khách yêu thích của mình và ba đưa nhỏ ngồi trên ba cái ghế xếp xung quanh thành hình bán nguyệt trước khi chúng có thể giải bày câu chuyện về danh tính thật sự của Gunther, về lối đi bí mật phía sau cửa thang máy, về kế hoạch buôn lậu tụi trẻ nhà Quagmire ra khỏi thành phố, và sự xuất hiện đáng ngạc nhiên của ba chữ cái bí ẩn mô tả lô hàng 50. Ba chị em nó hài lòng khi người giám hộ của chúng không bác bỏ những phát hiện của chúng hay tranh luận với chúng về Gunther hay anh em nhà Quagmire hoặc là bất kì thứ gì khác, nhưng thay vào đó là lặng im, bình tĩnh lắng nghe từng chi tiết. Trên thực tế, Esme quá lặng im và bình tĩnh tạo ra một sự bối rối, một từ ở đây có nghĩa là "một sự cảnh báo rằng bọn trẻ nhà Baudelaire không để ý đúng lúc."

"Đây là chuyện là mà ta nghe lâu nhất." Esme nói, nhăm nháp một ngụm nước "Để ta xem ta đã nuốt được điều gì mà mấy đứa nói. Gunther thật ra là do Bá Tước Olaf cải trang."

"Vâng." Violet nói "Đôi boot của ông ta che đi hình xăm, cái kính làm ông ta nhắm mắt để che đi hàng lông mày một đường."

"Và ông ta giấu mấy đứa nhà Quagmire trong một cái lồng dưới đáy trục thang máy." Esme nói, đặt ly soda rau mùi xuống cái bàn bên cạnh.

"Vâng." Klaus nói "Không có thang máy phía sau cánh cửa. Bằng cách nào đó, Gunther dẹp nó đi để ông ta có thể dùng trục thang máy như một lối đi bí mật."

"Và giờ ông ta bắt bọn trẻ nhà Quagmire ra khỏi cái lồng." Esme tiếp lời "Và sẽ mang chúng ra khỏi thành phố bằng cách giấu chúng trong lô hàng 50 trong buổi đấu giá."

"Kaxret." Sunny nói, nghĩa là "Bác hiểu rồi đó, Esme."

"Đây chắc chắn là một âm mưu phức tạp." Esme nói "Ta thật ngạc nhiên khi mấy đứa trẻ tui bây lại có thể phát giác ra chuyện này, nhưng ta tự hào vì mấy đứa làm vậy." Bà ta dừng lại một chốc lát và lấy bụi từ móng tay mình ra "Và bây giờ việc duy nhất ta cần làm đó là chạy thẳng đến Veblen Hall và chặn đứng kế hoạch khủng khiếp này. Chúng ta sẽ bắt Gunther và bọn trẻ nhà Quagmire sẽ được tự do. Ta đi ngay thôi."

Esme đứng dậy và ngoắc bọn trẻ cùng một nụ cười yếu ớt. Bọn trẻ theo bà ta ra khỏi phòng ngồi, băng qua mười hai cái nhà bếp tới cửa trước, trao nhau ánh mắt bối rối. Dĩ nhiên, người giám hộ của chúng đứng, chúng nên đến Veblen Hall để vạch trần Gunther và kế hoạch của ông ta, nhưng chúng không thể hiểu tại sao bà cố vấn tài chính quan trọng thứ sáu của thành phố lại quá bình tĩnh khi nói những điều đó. Bọn trẻ quá lo âu về anh em nhà Quagmire như thể chúng đang thoát xác, nhưng Esme dẫn chúng ra khỏi nhà như thể họ đang đi đến cửa hàng tạp hóa mua bột mì thay vì đổ xô đến buổi đấu giá ngăn chặn một tội ác khủng khiếp. Khi bà ấy đóng cửa nhà lại và cười với tụi nhỏ lần nữa, ba đứa trẻ có thể thấy không có dấu hiệu gì lo âu trên mặt bà ta, thật là bối rối.

"Klaus và chị sẽ thay phiên ẵm em, Sunny." Violet nói và ẵm em nó lên "Đoạn đường đi xuống sẽ dễ hơn cho em."

"Oh, ta không cần đi xuống mấy bậc thang đó." Esme nói.

"Đúng rồi." Klaus nói "Trượt lang thang xuống sẽ nhanh hơn."

Esme vòng tay quanh tụi nhỏ và bắt đầu dẫn chúng ra khỏi cái cửa. Thật tuyệt khi nhận được một cử chỉ trìu mến từ người giám hộ, nhưng cánh tay bà ta quấn quanh chúng thật chặt làm chúng khó di chuyển, điều đó khiến chúng bối rối. "Chúng ta cũng không cần phải trượt lang thang xuống."

"Vậy ta xuống dưới bằng cách nào?" Violet hỏi.

Esme duỗi cánh tay còn lại ra và dùng một trong những ngón tay móng dài nhấn nút lên cạnh cửa thang máy. Đó là điều đáng lo ngại hơn tất cả, nhưng bây giờ tôi rất tiếc phải nói là quá muộn rồi. "Ta sẽ đi thang máy." Bà ta bảo, khi cánh cửa mở ra, và với một nụ cười cuối cùng, bà cuốn tay về phía trước, đẩy lũ trẻ mồ côi nhà Baudelaire vào bóng tối của trục thang máy.

Đôi khi từ ngữ thì không đủ. Có một số hoàn cảnh khốn khổ tới mức tôi không thể diễn tả chúng bằng câu hay đoạn văn, thậm chí là bằng một bộ sách, và nỗi sợ kèm sự khốn đốn mà bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire cảm thấy sau khi bị Esme đẩy vào trục thang máy là một trong những trường hợp đáng sợ nhất chỉ có thể được thể hiện qua hai trang đen thui. Tôi không còn từ nào cho nỗi kinh hoàng sâu sắc mà bọn trẻ cảm thấy khi rơi vào bóng tối. Tôi không thể nghĩ ra câu nào để miêu tả tiếng hét thất thanh của chúng, hay không khí xung quanh chúng lạnh lẽo thế nào khi chúng rơi xuống. Và không có đoạn văn nào tôi có thể viết để bạn hình dung ra bọn trẻ nhà Baudelaire sợ hãi như thế nào khi đối mặt với tử thần.

Nhưng tôi có thể nói với các bạn là chúng không chết. Không một sợi tóc nào trên đầu chúng bị tổn hại khi chúng dừng lại trong bóng tối. Chúng sống sót sau cú rơi từ đỉnh thang máy vì đơn giản là chúng chưa chạm đáy. Cái gì đó đã làm hỏng cú rơi của chúng, cụm từ ở đây có nghĩa là cú rơi của chúng dừng lại giữa cửa thang máy và cái lồng mà bọn trẻ nhà Quagmire bị nhốt. Một cái gì đó ngăn cản cú rơi của mà không làm chúng bị thương, mặc dù lúc đầu có cảm giác như một phép màu, khi bọn trẻ nhận ra chúng còn sống, không còn rơi nữa, chúng mò mẫm và nhận ra xung quanh như cái lưới. Trong khi bọn trẻ nhà Baudelaire đọc danh sách của buổi đấu giá và kể cho Esme nghe chúng biết được gì thì ai đó đã giăng dây thừng khắp lối đi và đó là mạng lưới đã đỡ mấy đứa nhỏ không té chết. Xa xa bên trên bọn trẻ mồ côi là ngôi nhà Squalor còn xa xa bên dưới chúng là cái lồng trong căn phòng bé tí dơ bẩn với cái hành lang dẫn ra khỏi nó. Bọn trẻ nhà Baudelaire đã mắc kẹt.

Nhưng vẫn còn tốt chán so với bị chết, ba đứa nhỏ ôm nhau khi nhận thấy có thứ ngăn chận cú rơi của chúng "Spenset." Sunny nói bằng giọng khàn khàn.

"Đúng rồi, Sunny." Violet nói, ôm con bé chặt hơn "Chúng ta còn sống." Con bé nói như kiểu đang nói với bản thân nó nhiều hơn.

"Ta còn sống." Klaus nói, ôm lấy hai đứa "Chúng ta còn sống, chúng ta ổn."

"Ta sẽ không nói là tụi bây ổn." Giọng Esme gọi xuống từ trên đỉnh. Giọng bà ta vang vọng khắp lối đi, nhưng bọn trẻ có thể nghe thấy từng từ hung ác. "Tụi bây còn sống, nhưng chắc chắn tụi bây không hề ổn. Ngay khi buổi đấu giá kết thúc và bọn trẻ nhà Quagmire trên đường ra khỏi thành phố, Gunther sẽ đến và bắt tụi bây, còn ta có thể đảm bảo rằng ba đứa mồ côi tụi bây sẽ không bao giờ là Ô KÊ nữa đâu. Thật là một ngày tuyệt vời và đầy lợi nhuận! Giáo viên dạy diễn xuất trước đây của ta cuối cùng có không chỉ một mà tới hai tài sản khổng lồ!"

"Giáo viên dạy diễn xuất sao?" Violet hỏi hốt hoảng "Ý bà là bà biết con người thật của Gunther ngay từ đầu?"

"Dĩ nhiên rồi." Esme nói "Ta chỉ cần dụ tụi bây và ông chồng gà mờ nghĩ ông ấy là một nhà đấu giá thật thụ. May thay, ta là một diễn viên xuất sắc nên dễ dàng lừa được tụi bây."

"Bà cấu kết với con người thâm độc đó?" Klaus nói vọng lên "Sao bà có thể làm vậy với chúng tôi?"

"Ông ta không phải là người thâm độc." Esme nói "Ông ta là thiên tài! Ta định bảo người gác cửa không cho tụi bây ra khỏi nhà cho tới khi Gunther đến và bắt tụi bây, nhưng Gunther khuyên ta nên đẩy tụi bây xuống đó mới là ý hay, ông ấy nói đúng! Giờ không còn đường cho tụi bây tới buổi đấu giá và phá kế hoạch của chúng ta!"

"Zisalem!" Sunny ré lên.

"Em tôi nói đúng!" Violet gào lên "Bà là người bảo hộ của chúng tôi! Bà được yêu cầu giữ chúng tôi an toàn, không phải ném chúng tôi xuống trục thang máy và cướp gia tài!"

"Nhưng ta thích cướp đó." Esme nói "Ta muốn cướp của tụi bây như Beatrice cướp đi từ ta."

"Bà đang nói cái gì vậy?" Klaus hỏi "Bà giàu không tưởng. Sao còn muốn thêm nhiều tiền?"

"Dĩ nhiên vì nó đang là mốt." Esme nói "Thôi, toodle-oo tụi bây. 'Toodle-oo' là cách nói tạm biệt ba đứa trẻ mồ côi mà ta sẽ chẳng cần phải gặp lại."

"Tại sao?" Violet hét lên "Sao bà lừa chúng tôi?"

Câu trả lời của Esme cho câu hỏi này tàn nhẫn hơn hết thảy, như một cái thang máy đang rơi, không có từ nào để bà ấy trả lời. Cô ấy chỉ cười, một tiếng cười cộc cằn to lớn vang vọng vào tường rồi biến mất khi người giám hộ của chúng bỏ đi. Bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire nhìn nhau - hay là cố gắng nhìn nhau trong bóng tối - và run rẩy trong sự ghê tởm và sợ hãi, mò mẫm cái lưới đã cùng lúc bắt giữ chúng và cứu chúng.

"Dielee?" Sunny nói khốn khổ, và anh chị nó biết ý con bé là "Giờ ta làm gì đây?"

"Anh không biết nữa." Klaus nói "Nhưng ta phải làm gì cái gì đó."

"Và ta phải làm nhanh lên." Violet thêm vào "Nhưng đây là một tình huống khó khăn. Không có gì để leo lên hay leo xuống cả - cái tường thì nhẵn nhụi."

"Và không có gì tạo ra tiếng động để thu hút sự chú ý." Klaus nói "Thậm chí không ai nghe, họ sẽ nghĩ ai đó đang la làng trong nhà thôi."

Violet nhắm mắt suy nghĩ mặc dù xung quanh cũng tối sẫm nên cũng không tạo ra được sự khác biệt dù mắt nhắm hay mở. "Klaus, có lẽ kĩ năng tìm kiếm của em đúng thời điểm." Con bé nói sau một lúc "Em có nghĩ đến giai đoạn nào trong lịch sử mà ai đó thoát khỏi cái bẫy như vậy không?"

"Em không biết." Klaus trả lời buồn rầu "Truyền thuyết về Hercules, ông ta bị kẹt giữa hai con quái vật tên Scylla và Charybdis, giống ta đang kẹt giữa cửa thang máy và sàn nhà. Nhưng ông ta đã thoát ra bằng cách đẩy chúng vào xoáy nước."

"Glaucus." Sunny nói, nghĩa là "Nhưng ta không thể làm như vậy."

"Anh biết." Klaus nói ủ rũ "Truyền thuyết thường thú vị nhưng không bao giờ giúp ích gì cả. Có lẽ đến lúc cho các phát minh của Violet rồi."

"Nhưng chị không có vật liệu gì cả." Violet nói, vươn tay ra để cảm nhận chiều dài của cái lưới "Chỉ không thể dùng cái lưới này phát mình, vì nếu ta làm rách nó, ta sẽ rơi. Lưới được gắn vào tường bằng các chốt kim loại nhưng chị không thể kéo chúng ra và dùng chúng."

"Gyzan?" Sunny hỏi.

"Đúng rồi." Violet trả lời "Là mấy cái chốt, ngay đây, Sunny. Gunther có thể đứng trên một cái thang dài để đóng mấy cái chốt này vào lối đi, và sau đó cột lưới vào mấy cái chốt. Chị đoán bức tường trục thang máy này đủ nhám và xộp để mấy cái vật nhọn này dính vào chúng."

"Thole?" Sunny hỏi, nghĩa là "Giống như rang hủ?" và lập tức anh chị nó hiểu nó đang nghĩ gì.

"Không, Sunny." Violet nói "Em không thể leo lên trục thang máy bằng răng. Quá nguy hiểm."

"Yoigt." Sunny chỉ ra, nghĩa là "Nhưng nếu em rơi, em sẽ rơi lại vào lưới thôi."

"Nhưng nếu em bị kẹt răng?" Klaus hỏi "Hay nếu em gãy răng?"

"Vasta." Sunny nói, nghĩa là "Em phải làm, đó là hi vọng duy nhất của chúng ta." Và anh chị nó phải miễn cưỡng đồng ý. Chúng không thích ý tưởng em gái chúng leo lên cửa của cái thang máy giả lập bằng cách dùng răng, nhưng chúng không thể nghĩ ra cách nào khác để thoát kịp thời khỏi kế hoạch của Gunther. Sai thời điểm với kỹ năng sáng chế của Violet, hay kiến thức mà Klaus có từ việc đọc sách nhưng thời gian đã chín muồi cho hàm răng sắc bén của Sunny, đưa em út nhà Baudelaire ngửa đầu ra sau rồi quật về phía trước, cắm phập răng vào tường với âm thanh thô ráp khiến bất kì nha sĩ nào nghe thấy phải khóc thét suốt nhiều giờ. Nhưng bọn trẻ nhà Baudelaire không phải là nha sĩ và ba đứa nhỏ lắng nghe trong bóng tối tiếng răng Sunny cắm chặt vào tường như mấy cái chốt. Chúng thích thú

khi không nghe thấy gì - không có tiếng cạo, trượt, nứt hay bất cứ thứ gì có dấu hiệu là rằng Sunny không giữ được. Sunny thậm chí còn lắc lắc đầu một chút để xem liệu nó có dễ dàng trượt khỏi tường không, nhưng nó là một cái răng chắc chắn. Sunny hơi ngửa đầu và cắm thêm cái răng cao hơn cái đầu tiên. Cái răng thứ hai cắm vào tường rồi Sunny cẩn thận rút cái răng thứ nhất ra và tiếp tục cắm về phía cái răng thứ hai. Bằng cách như vậy, Sunny đã di chuyển được vài inch trên tường và ngay khi cái răng đầu tiên cắm cao hơn vết răng thứ hai, cơ thể con bé không còn chạm cái lưới.

"Chúc may mắn Sunny." Violet nói.

"Anh chị trông cậy vào em, Sunny." Klaus nói.

Sunny không trả lời nhưng anh chị nó không lo lắng vì họ biết khó mà nói khi đang ngậm cái tường. Nên Violet và Klaus chỉ đơn thuần ngồi và tiếp tục khích lệ em gái mình. Nếu Sunny có thể vừa nói vừa leo thì có thể con bé sẽ nói "Soried." Nghĩa là "Càng xa càng tốt." hay "Yaff." Nghĩa là "Em nghĩ em leo được nữa đường rồi." nhưng hai đứa lớn nhà Baudelaire không nghe gì ngoài tiếng cắm răng trong bóng tối cho đến khi Sunny đặc thẳng réo xuống "Đỉnh!"

"Oh Sunny!" Klaus hét lên "Em làm được rồi!"

"Nhanh lên em!" Violet gọi lên "Giờ em đi lấy dây dưới giường và chúng ta sẽ leo lên với em."

"Ganba." Sunny nói xuống và bò đi. Hai đứa lớn ngồi và chờ trong bóng tối một lúc, kinh ngạc với kỹ năng của em gái mình.

"Chị không thể leo hết đoạn đường này." Violet nói "Cả khi chị ở tuổi Sunny."

"Em cũng vậy." Klaus nói "Mặc dù ta có kích cỡ răng thông thường."

"Không chỉ vì kích thước răng của con bé." Violet nói "Mà còn kích thước sự can đảm của con bé, và kích thước sự quan tâm của con bé đối với anh chị mình."

"Và kích thước rắc rối mà ta đang gặp." Klaus thêm vào "Kích thước sự phản bội của người giám hộ chúng ta. Em không thể tin là Esme cầu kết với Gunther. Bà ta cũng giả tạo như cái thang máy này."

"Esme là một diễn viên xuất sắc." Violet nói từ tốn "Cho dù bà ta là con người kinh khủng. Bà ấy lừa chúng ta là bà ấy bị Gunther lừa. Nhưng bà ta nói đến cái gì khi bà ấy nói..."

"Tada!" Sunny gọi xuống từ cửa thang máy.

"Con bé có sợi dây rồi." Violet phấn khích "Cột nó vào tay nắm cửa đi Sunny, dùng nút thắt lười quý."

"Đừng." Klaus nói "Em có ý hay hơn."

"Ý nào hay hơn việc leo ra khỏi đây?" Violet hỏi.

"Em muốn leo ra khỏi đây." Klaus nói "Nhưng em không nghĩ chúng ta nên leo lên. Làm vậy ta chỉ ở trong nhà thôi."

"Nhưng tới nhà." Violet nói "Thì ta mới có thể tới Veblen Hall. Ta thậm chí có thể trượt xuống lang thang để tiết kiệm thời gian."

"Nhưng tới cuối lang thang." Klaus nói "Là sảnh của chung cư, và trong sảnh có người giữ cửa với lệnh không được để chúng ta ra khỏi đó."

"Chị quên nghĩ đến ông ta." Violet nói "Ông ta luôn làm theo lệnh."

"Đó là lý do ta phải rời khỏi 667 đường Dark Avenue bằng lối khác." Klaus nói.

"Ditemu." Sunny gọi xuống, nghĩa là "Đường nào đây?"

"Leo xuống." Klaus nói "Căng phòng bé nhỏ dưới đáy trục thang máy có một hành lang dẫn ra khỏi nó, nhớ không? Sát bên cái lồng."

"Đúng vậy." Violet nói "Chắc đó là cách Gunther bắt anh em nhà Quagmire đi trước khi ta cứu họ. Nhưng ai biết nó dẫn đi đâu?"

"Nếu Gunther bắt anh em nhà Quagmire đi theo lối đó." Klaus nói "Nó chắc phải dẫn tới nơi nào đó gần Veblen Hall, và đó chính xác là nơi ta muốn tới."

"Em nói đúng." Violet nói "Sunny, đừng cột dây vào nắm cửa. Ai đó sẽ nhìn thấy, và nhận ra chúng ta đã trốn thoát. Chỉ cần mang xuống đây. Em chắc mình có thể cấn leo xuống đây không?"

"Geronimo!" Sunny hét lên, nghĩa là "Em không cần cấn để leo xuống." và đưa út nhà Baudelaire nói đúng. Nó hít một hơi thật sâu rồi thả mình xuống lối đi đen tối, sợi dây trượt theo sau nó. Lần này cú rơi không cần miêu tả bằng các trang đen tối nữa, bởi vì nỗi kinh hoàng về cú rơi dài đen tối đã thuyên giảm - từ "thuyên giảm" ở đây có nghĩa là "không còn quan trọng trong tâm trí Sunny nữa" - bởi vì đưa út nhà Baudelaire biết có một cái lưới và anh chị nó đang chờ nó dưới đó. Một cái thụp! Sunny hạ cánh trên cái lưới cùng với một tiếng thụp! nhỏ hơn của cuộn dây thường rơi bên cạnh nó. Sau khi chắc chắn con bé không bị thương sau cú nhảy, Violet bắt đầu buộc một đầu dây vào một trong các cái chốt giữ lưới.

"Chị sẽ cột đầu dây thật chặt." Violet nói "Sunny, nếu rằng em không đau sau khi leo, em dùng chúng cấn một cái lỗ chỗ lưới để ta có thể leo qua nó."

"Còn em làm gì?" Klaus hỏi.

"Em có thể cầu nguyện." Violet nói, nhưng chị em nhà Baudelaire đang gấp rút với nhiệm vụ này làm sao có thời gian cho những nghi thức tôn giáo ngăn ngừa đó. Chỉ một lúc sau, Violet đã cột sợi dây vào cái chốt bằng một số nút thắt chặt chẽ phức tạp, còn Sunny đã cắt một cái lỗ cỡ nhỏ giữa lưới. Violet thả sợi dây xuống và ba đứa trẻ hóng tai cho đến khi nghe tiếng clink!quen thuộc của sợi dây thường giả lập va vào lồng kim loại. Bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire dừng lại một lúc tại cái lỗ rồi nhìn chăm chăm vào bóng tối.

"Chị không thể tin ta phải leo lần nữa." Violet nói.

"Em hiểu ý chị." Klaus nói "Nếu ngày đó ở bãi biển, ai đó hỏi em, có bao giờ em nghĩ ta sẽ phải leo lên xuống trong một cái trục thang máy để giải cứu một cặp sinh ba không, thì em sẽ nói cho dù một triệu năm nữa cũng sẽ không bao giờ. Vậy mà giờ ta đang làm điều này lần thứ năm trong hai mươi bốn giờ. Điều gì xảy ra với tội mình vậy? Điều gì đã đưa tội mình tới cái nơi kinh khủng mà ta đang nhìn thấy đây?"

"Sự bất hạnh." Violet lặng lẽ nói.

"Trận hỏa hoạn khủng khiếp." Klaus nói.

"Olaf." Sunny nói dứt khoát và bắt đầu bò xuống sợi dây. Klaus theo em mình qua cái lỗ trên lưới, rồi Violet theo Klaus, ba đứa nhỏ nhà Baudelaire bắt đầu chuyển leo từ giữa lối đi cho đến khi chúng đến căn phòng nhỏ xíu dơ bẩn có cái lồng và lối đi dẫn chúng đến buổi đấu giá. Sunny nheo mắt nhìn sợi dây, đảm bảo xem anh chị nó đã chạm đáy an toàn chưa. Klaus nheo mắt nhìn cái hành lang, xem nó dài bao nhiêu, có ai hay có gì lấp ló không. Còn Violet nheo mắt nhìn trong góc, chỗ mấy cái đũa hèn mà tội nó ném vào góc khi dùng chúng sai thời điểm.

"Ta nên mang chúng theo." Con bé nói.

"Tại sao?" Klaus hỏi "Chúng nguội lâu rồi."

"Đúng rồi." Violet nói, cầm một cái lên.

"Và mấy cái kẹp lửa đều bị cong vì ta ném chúng. Nhưng chúng vẫn có thể có ích được cái gì đó. Ta chưa biết sẽ gặp phải cái gì trong hành lang đó, và chị không muốn mình bất lợi đâu. Đây Klaus. Của em đây còn đây là của Sunny."

Bọn trẻ nhà Baudelaire cầm lấy cái kẹp lửa cong vòng đã nguội rồi bám sát nhau, cả ba đứa trẻ bắt đầu những bước đầu tiên vào hành lang. Ở cái ghê sợ tối đen như mực này, mấy cái kẹp lửa như bàn tay mảnh mai nối dài ra của bọn trẻ nhà Baudelaire, thay vì chúng đang cầm những sáng chế, nhưng đây không phải là ý của Violet khi con bé nói không muốn chúng trở nên bất lợi. "Bất lợi" là từ có nghĩa là "không được trang bị đầy đủ", nên Violet nghĩ ba đứa nhỏ đơn độc trong hành lang đen tối cầm kẹp lửa có lẽ có sự chuẩn bị hơn bọn trẻ đơn độc trong hành lang đen tối mà không có gì. Và tôi rất tiếc khi nói với bạn là đứa con cả nhà Baudelaire hoàn toàn đúng. Ba đứa nhỏ bất lợi hoàn toàn, không phải vì những lợi thế bất công mà là thứ đang ẩn nấp ở cuối đoạn đường. Khi chúng bước đi mỗi bước thận trọng, những đứa trẻ mồ côi nhà Baudelaire cần phải chuẩn bị càng nhiều càng tốt cho yếu tố bất ngờ đang chờ chúng ở cuối hành lang.

THANG MÁY THỂ PHẨM

Lemony Snicket

www.dtv-ebook.com

Chương 11

Thành ngữ Pháp "cul-de-sac" mô tả điều bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire tìm ra khi chúng đi tới cuối hành lang, và cũng giống như tất cả các thành ngữ của Pháp, nó dễ hiểu hơn khi bạn dịch từng từ tiếng Pháp sang tiếng Anh. Từ "de", ví dụ, là một từ rất phổ biến trong tiếng Pháp, cho nên khi tôi không biết một chữ tiếng Pháp, tôi có thể chắc rằng từ "de" nghĩa là "của". Từ "sac" ít phổ biến hơn, nhưng tôi khá chắc nó có nghĩa là cái gì đó giống như "tình huống bí ẩn". Còn từ "cul" là từ tiếng Pháp hiếm nên tôi phải dựa vào bản dịch và tôi đoán trong trường hợp này nó có nghĩa là "Ở cuối hành lang tăm tối, bọn trẻ nhà Baudelaire tìm thấy một loại", cho nên thành ngữ "cul-de-sa" ở đây có nghĩa là "Ở cuối hành lang tăm tối, bọn trẻ nhà Baudelaire tìm thấy một loại tình huống bí ẩn."

Nếu bọn trẻ nhà Baudelaire có thể chọn một câu thành ngữ Pháp cho thứ đang chờ chúng ở cuối hành lang, chúng sẽ chọn một câu có nghĩa là "Ngay khi ba đưa trẻ đến cuối hành lang, cảnh sát bắt Gunther và giải cứu anh em nhà Quagmire." Hay ít nhất là "Bọn trẻ nhà Baudelaire vui mừng khi thấy hành lang dẫn thẳng đến Veblen Hall, nơi Buổi Đấu Giá tổ chức." Nhưng cuối hành lang được chứng minh là bí ẩn và đáng lo ngại như phần còn lại của nó. Toàn bộ độ dài của hành lang rất tối và nhiều khúc quanh quẹo khiến ba đưa nhỏ liên tục bị va vào tường. Trần hành lang rất thấp - Gunther hẳn đã phải cúi mình khi ông ta dùng nơi này vào kế hoạch thâm độc của mình - và trên đầu chúng, ba đưa nhỏ có thể nghe thấy nhiều tiếng ồn có thể nói cho chúng biết hành lang đang dẫn chúng đến đâu. Sau vài khúc quẹo, chúng nghe thấy giọng nói của người gác cửa cùng tiếng bước chân của ông ta khi ông ấy đi lại bên trên, rồi bọn trẻ nhà Baudelaire nhận

ra chúng chắc đang ở dưới sảnh chung cư mà nhà Squalor ở. Sau vài khúc quanh tiếp, chúng nghe hai người đàn ông thảo luận về trang trí biển cả rồi chúng nhận ra chúng đang bên dưới Dark Avenue. Và thêm vài khúc quanh co nữa, chúng nghe tiếng rầm rầm của một chiếc xe điện cũ chạy qua đầu, rồi chúng biết hành lang đang dẫn chúng đi dưới một trạm xe điện thành phố. Thêm tiếp nhiều nhiều khúc quẹo sau, bọn trẻ nhà Baudelaire nghe nhiều âm thanh khác của thành phố - tiếng móng ngựa, tiếng ken két của các thiết bị nhà máy, tiếng chuông nhà thờ và tiếng lóc cóc khi người ta làm rớt đồ - nhưng cuối cùng khi chúng đến cuối hành lang, không còn âm thanh nào trên đầu chúng nữa. Bọn trẻ nhà Baudelaire đứng yên và cố tưởng tượng ra một nơi trong thành phố hoàn toàn im lặng.

"Em nghĩ ta đang ở đâu?" Violet hỏi, lắng tai nghe thật kĩ "Nó im lặng như là ngôi mộ bên trên."

"Đó không phải là điều em lo." Klaus trả lời, gõ vào tường bằng cái kẹp lửa "Em không thể tìm thấy chỗ quẹo nào cả. Em nghĩ ta đang ở cuối đường."

"Cuối đường!" Violet nói và gõ cái kẹp lên bức tường đối diện "Không thể hết đường. Không ai xây một đường hầm mà không dẫn tới đâu cả."

"Pratjic." Sunny nói nghĩa là "Gunther phải kết thúc nó ở đâu đó nếu ông ta dùng lối đi này."

"Em đang gõ từng inch trên tường." Klaus nói hung hăng "Không có cửa, cầu thang, khúc quanh hay bất cứ thứ gì. Hết đường rồi. Không còn từ nào cho nó cả. Có một câu thành ngữ Pháp cho "cùng đường" nhưng em không thể nhớ."

"Chị đoán chúng ta phải quay bước về sau." Violet khổ sở nói "Chị đoán ta phải quay quanh tìm đường quay lại, leo lên cái lưới rồi nhờ Sunny dùng răng leo lên nhà tìm vài thứ có thể nối làm dây, rồi leo lên tầng cao

nhất, trượt lang thang xuống sảnh, rồi lên qua người gác cửa và chạy tới Veblen Hall."

"Pyetian." Sunny nói nghĩa là "Chúng ta sẽ không thể kịp giờ ngăn chặn Gunther và cứu anh em nhà Quagmire."

"Chị biết." Violet thở dài "Nhưng chị không biết ta phải làm gì nữa. Cứ như chúng ta bất lợi rồi, dù có mấy cái kẹp lửa này."

"Nếu ta có mấy cái xẻng." Klaus nói "Ta có thể đào đường ra khỏi hành lang này, nhưng ta không thể dùng kẹp lửa làm xẻng."

"Tend." Sunny nói nghĩa là "Nếu ta có thuốc nổ, ta có thể cho tanh bành mở lối ra khỏi hành lang này, nhưng ta không thể dùng kẹp lửa như thuốc nổ."

"Nhưng ta có thể dùng chúng để gây tiếng động." Violet nói ngay "Hãy đập lên trần bằng kẹp lửa của chúng ta, và biết đâu ta có thể gây sự chú ý với ai đó đang đi qua."

"Nhưng nghe có ai đi qua đâu." Klaus nói "Nhưng tốt hơn nên thử. Lại đây, Sunny. Anh ẵm em lên để em cũng có thể gõ vào trần."

Klaus ẵm em gái nó lên, và ba đứa bắt đầu gõ vào trần, dự là mất vài phút. Nhưng ngay khi kẹp của chúng vừa chạm một cái vào trần, bọn trẻ nhà Baudelaire bị tắm bằng bụi đen. Nó rơi lên chúng như cơn bão khô bắn thiu và tụi nhỏ phải ngừng lại ho, dụi mắt và phun bụi từ miệng ra.

"Ugh!" Violet phun ra "Thấy gớm quá."

"Mùi nó như bánh mì khét." Klaus nói.

"Peflob!" Sunny ré lên.

Khi đó, Violet ngừng ho, liếm đầu ngón tay và suy nghĩ "Đó là tro."
Con bé nói "Có lẽ chúng ta đang ở dưới lò sưởi."

"Em không nghĩ vậy." Klaus nói "Nhìn lên."

Bọn trẻ nhà Baudelaire nhìn lên và thấy lớp bụi để lộ ra một vệt sáng nhỏ bằng cây bút chì. Bọn trẻ nhìn chăm chú vào nó và có thể thấy mặt trời buổi sáng đang rọi thẳng vào chúng.

"Tisdu?" Sunny nói nghĩa là "Nơi nào trong thành phố mà mình có thể thấy tro tàn ngoài đường?"

"Có thể ta đang ở dưới cái lò nướng thịt." Klaus nói.

"Ta sẽ sớm biết thôi." Violet trả lời và bắt đầu quét đồng bụi ra khỏi trần. Khi nó rơi lên đám nhỏ một màn bụi đen dày, sọc ánh sáng trở thành bốn sọc, giống như một hình vuông được vẽ lên trần. Bên cạnh ánh sáng hình vuông, bọn trẻ nhà Baudelaire có thể thấy một cặp bản lề "Nhìn kìa." Violet nói "Nó là một cái cửa sập. Ta không thể thấy nó trong bóng tối của hành lang như nó ở đó."

Klaus đẩy cái kẹp vào cái cửa sập để cố mở nó, nhưng nó không nhúc nhích. "Dĩ nhiên nó khóa rồi." Nó nói "Em cá Gunther khóa nó lại khi ông ta bắt anh em nhà Quagmire đi."

Violet nhìn cái cửa sập và mấy đứa nhỏ có thể thấy qua ánh sáng mặt trời chiếu vào, con bé cột tóc nó lại bằng dải ruy băng để tóc không vướng mắt. "Một cái ổ khóa không thể ngăn cản chúng ta." Con bé nói "Không phải tất cả các cách chúng ta đã dùng. Chị nghĩ bây giờ đúng thời điểm cho mấy cái kẹp này rồi - không phải đuốc hàn, không phải vật làm ồn." Con bé mỉm cười và chuyển sự chú ý của nó sang hai đứa em "Chúng ta có thể dùng nó như cái xà beng." Nó nói hào hứng.

"Herdiset?" Sunny hỏi.

"Xà beng là một cái đòn bẩy di động." Violet nói "Và mấy cái kẹp sẽ làm việc hoàn hảo. Chúng ta sẽ dính cái đầu cong vào phần mà ánh sáng chiếu qua, sau đó đẩy phần còn lại xuống. Nó sẽ kéo cái cửa sập xuống. Hiểu chưa?"

"Em nghĩ vậy." Klaus nói "Thử thôi." Bọn trẻ nhà Baudelaire thử. Cẩn thận, chúng dính phần kẹp bị nung nóng trong lò vào khe ánh sáng hình vuông. Rồi gồng mình nỗ lực, chúng đẩy đầu kẹp xuống mạnh hết sức có thể, và tôi rất vui mừng khi bào rằng mấy cái xà beng này làm việc tuyệt vời. Với một âm thanh tanh tách to lớn kèm một đám tro bụi khác, cái cửa sập bị bẻ cong trên bản lề và vung về phía mấy đứa nhỏ, làm chúng phải cúi xuống né. Ánh mặt trời chiếu vào hành lang, bọn trẻ nhà Baudelaire thấy rằng cuối cùng chúng cũng đã đi đến cuối hành trình dài và tối tăm. "Thành công rồi!" Violet thốt lên "Nó thật sự hiệu quả!".

"Đúng thời điểm cho kỹ năng sáng chế của chị." Klaus hét lên "Giải pháp nằm ngay trên đầu kẹp của chúng ta!"

"Lên!" Sunny ré lên và ba đứa đồng ý. Nhón chân lên, bọn trẻ nhà Baudelaire có thể tóm lấy cái bản lề và kéo mình ra khỏi hành lang, để lại đằng sau mấy cái xà beng của chúng, rồi trong một khoảnh khắc chúng nheo mắt dưới ánh mặt trời.

Một trong những tài sản có giá trị nhất của tôi là chiếc hộp gỗ nhỏ có khóa đặc biệt hơn năm trăm tuổi, và nó hoạt động theo một mã bí mật mà ông tôi đã dạy cho tôi. Ông tôi đã học nó từ ông của ông và ông của ông học nó từ ông của ông và tôi sẽ dạy nó cho cháu của tôi nếu tôi sẽ một gia đình cho riêng mình thay vì sống phần đời còn lại một mình trên thế giới này. Chiếc hộp gỗ nhỏ là một trong những tài sản quý giá nhất của tôi, vì khi khóa được mở đúng mã, một chiếc chìa khóa bạc nhỏ sẽ được tìm thấy bên trong và chiếc chìa này mở khóa một trong những tài sản quý giá nhất của tôi, là một cái hộp gỗ lớn hơn một chút được tặng cho tôi bởi người phụ nữ mà ông tôi từ chối nói đến. Bên trong cái hộp gỗ lớn hơn một chút này

là một cuộn giấy da, một tờ ở đây có nghĩa là "một số tờ giấy rất cũ in hình bản đồ thành phố vào thời điểm những đứa trẻ mồ côi nhà Baudelaire sống". Bản đồ có từng chi tiết của thành phố được viết bằng mực xanh đen, với số đo các tòa nhà, bản phác thảo trang phục, biểu đồ thay đổi thời tiết được thêm bên lề bởi mười hai đời chủ trước đây và tất cả đều chết hết. Tôi đã dành nhiều nhiều giờ để có thể tính từng inch bản đồ này cẩn thận hết mức, để mọi thứ tìm hiểu được từ nó có thể sao chép vào tài liệu của tôi và sau đó là vào mấy quyển sách như thế này, trong niềm hi vọng rằng công chúng cuối cùng cũng sẽ thấu hiểu được từng chi tiết của âm mưu thâm độc mà tôi dành cả đời để cố trốn thoát. Bản đồ bao gồm hàng ngàn thứ hấp dẫn được khám phá bởi các nhà thám hiểm, điều tra viên hình sự, và những diễn viên xiếc suốt những năm qua, nhưng điều thú vị nhất mà bản đồ chứa đựng được phát hiện ngay thời điểm đó bởi bọn trẻ nhà Baudelaire. Đôi khi, trong đêm khuya khi tôi không ngủ được, tôi đứng dậy khỏi giường, mở mã khóa hộp gỗ nhỏ để lấy cái chìa khóa bạc mở hộp gỗ lớn hơn một chút để tôi có thể ngồi vào bàn của mình và nhìn lại, bên ánh nến, hai đường chấm chấm cho thấy hành lang ngầm bắt đầu từ đáy trục thang máy tại 667 Dark Avenue rồi kết thúc tại cửa sập mà bọn trẻ nhà Baudelaire đã xoay sở mở ra bằng mấy thanh xà beng tự chế. Tôi nhìn chăm chăm vào phần thành phố nơi bọn trẻ mồ côi chui ra khỏi cái hành lang kinh khủng đó, nhưng dù tôi có nhìn chăm chú thế nào thì tôi cũng không thể tin nổi vào mắt mình, chứ đừng nói đến mắt của mấy đứa nhỏ.

Chị em nó ở trong bóng tối quá lâu đến nỗi chúng mất nhiều thời gian để làm quen với môi trường xung quanh, đứng một lúc, dụi mắt và cố nhìn chính xác nơi mà cửa sập dẫn ra. Nhưng trong ánh sáng mặt trời đột ngột buổi sáng, điều duy nhất mà bọn trẻ có thể thấy là cái bóng dáng mùm mĩm của một người đàn ông đứng gần chúng.

"Xin lỗi." Violet gọi, mắt vẫn đang điều chỉnh "Chúng cháu cần đến Veblen Hall. Khẩn cấp. Ông có thể chỉ đường cho chúng cháu không?"

"C..cách ha...hai kh..khối hướng đó." Cái bóng nói cà lăm, rồi bọn trẻ dần dần nhận ra đó là một người đưa thư hơi thừa cân, đứng trên đường và nhìn bọn trẻ một cách sợ hãi. "Đừng làm hại tôi." Người đưa thư nói thêm, bước ra xa khỏi tụi nhỏ.

"Tụi cháu không làm hại ông." Klaus nói, phúi tro khỏi mắt kính.

"Ma lúc nào cũng nói như vậy." Người đưa thư nói "Nhưng rồi chúng cũng làm hại thôi."

"Nhưng tụi cháu đâu phải ma." Violet nói.

"Đừng có nói với tôi mấy người không phải là ma." Người đưa thư trả lời "Tôi tự mình thấy mấy người hiện lên từ đồng tro, như thể mấy người đến từ lòng đất. Người ta luôn đồn lò đất này bị ám, nơi dinh thự nhà Baudelaire bị cháy rụi, và giờ tôi tin điều đó là thật."

Người đưa thư bỏ chạy trước khi bọn trẻ nhà Baudelaire có thể trả lời, nhưng tụi nó quá ngạc nhiên với câu từ của ông ấy để có thể nói tiếp. Chúng chớp chớp mắt trong nắng sáng và cuối cùng mắt chúng cũng điều chỉnh lại để thấy người đưa thư nói đúng. Đúng như vậy. Dĩ nhiên không phải ba đứa nhỏ là ma. Chúng không phải những sinh vật ma quái trồi lên từ lòng đất mà chúng leo mình ra khỏi hành lang. Nhưng người đưa thư nói đúng vị trí chúng đang ở. Bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire nhìn xung quanh, và chụm lại với nhau như thể họ vẫn còn trong hành lang tối tăm thay vì ngoài trời trong sáng ban ngày, đứng giữa đồng tro tàn ngói nhà bị phá hủy của chúng.

THANG MÁY THẾ PHẨM

Lemony Snicket
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Nhiều năm trước khi bọn trẻ nhà Baudelaire được sinh ra, Veblen Hall đã thắng giải thưởng Cánh Cửa uy tín, một giải thưởng được trao tặng mỗi năm cho cái cửa xây đẹp nhất thành phố, và nếu bạn tự mình đứng trước Veblen Hall, như bọn trẻ nhà Baudelaire sáng đó, bạn sẽ ngay lập tức thấy tại sao ủy ban lại trao chiếc cúp màu hồng sáng bóng cho cái cửa được đánh bóng loáng, với cái bản lề bằng đồng tinh tế, cùng cái nắm cửa sáng bóng tuyệt đẹp được làm từ khối pha lê tốt thứ hai thế giới. Nhưng ba chị em nó không có hứng để đánh giá cao mấy chi tiết kiến trúc. Violet dẫn đầu đường cầu thang tới Veblen Hall và nắm lấy cái nắm cửa mà không nghĩ là tro bụi sẽ để lại trên bề mặt được đánh bóng của nó. Nếu tôi ở đó với bọn trẻ nhà Baudelaire, tôi sẽ không bao giờ mở cái cửa từng đoạt giải này. Tôi sẽ cân nhắc bản thân mình đã may mắn thoát khỏi lưới treo giữa trục thang máy, để thoát khỏi kế hoạch xấu xa của Gunther, tôi sẽ chạy trốn đến một nơi xa xôi trên thế giới rồi trốn khỏi Gunther và đồng bọn của ông ấy suốt cuộc đời còn lại còn hơn là mạo hiểm đi gặp gỡ nhân vật phản diện nguy hiểm này - một cuộc gặp gỡ, tôi rất tiếc khi phải nói, điều đó chỉ mang lại thêm nhiều đau khổ hơn cho cuộc sống sau này của ba đứa trẻ mồ côi. Nhưng ba đứa trẻ này can đảm hơn tôi nhiều, chúng dừng lại một chút để lấy hết can đảm dùng nó.

"Phía sau cái nắm cửa này." Violet nói "Là cơ hội cuối cùng của chúng ta để tiết lộ danh tính thật sự của Gunther và những kế hoạch khủng khiếp của ông ta."

"Chỉ cần vượt qua mấy cái bản lề bằng đồng này." Klaus nói "Là cơ hội cuối cùng của chúng ta để cứu anh em nhà Quagmire không bị buôn ra

khỏi thành phố."

"Sorusu." Sunny nói nghĩa là "Phía sau tấm ván gỗ này là câu trả lời cho bí ẩn của chữ V.F.D và tại sao hành lang bí mật lại dẫn chúng ta tới dinh thự Baudelaire bị đốt trụi, làm ba mẹ mình thiệt mạng và bắt đầu hàng loạt sự kiện bất hạnh ám lấy chúng ta dù bất cứ đâu."

Bọn trẻ nhà Baudelaire nhìn nhau và đứng thẳng hết cỡ, kiểu như xương sống của chúng cũng mạnh mẽ như lòng can đảm của chúng, Violet mở cửa Veblen Hall, và ngay lập tức bọn trẻ mồ côi thấy chúng đang đứng giữa một đám huyền ảo, một từ có nghĩa là "một rừng người trong một căn phòng rộng lớn sang chảnh." Veblen Hall có trần nhà rất cao, một cái sàn nhà sáng bóng, một cái cửa lớn đã giành giải nhì cho giải thưởng Cửa Sổ năm ngoái. Treo trên trần nhà là ba cái banner khổng lồ, một tấm với chữ "Buổi" viết trên đó, một tấm có chữ "Đấu Giá" viết trên đó, còn cái cuối cùng lớn gấp hai lần cái kia, là bức chân dung khổng lồ của Gunther. Đứng trên sàn nhà có ít nhất hai trăm người, và bọn trẻ nhà Baudelaire có thể nói rằng đó là một rừng người. Hầu hết mọi người đều mặc đồ vest sọc, nhấm nháp ly soda sủi bọt và ăn cá hồi được phục vụ bởi các nhân viên mặc đồ cá hồi từ Café Salmonella, hình như họ được thuê để phục vụ cho buổi đấu giá. Bọn trẻ nhà Baudelaire mặc quần áo bình thường thay vì vest sọc, mà chúng còn phủ đầy bụi bẩn từ căn phòng nhỏ dơ bẩn dưới đáy trục thang máy, trong đồng tro tàn từ lò đất nhà Baudelaire nơi hành lang dẫn chúng đến. Đám đông sẽ cau mày với bộ trang phục như vậy khi thấy tội nhỏ, nhưng họ quá bận nhìn vào cuối phòng thay vì nhìn ai đã bước qua cánh cửa từng đoạt giải thưởng.

Phía cuối Veblen Hall, ngay bên dưới banner lớn nhất và trước cái cửa sổ to bự, Gunther đang đứng trên một cái sân khấu nhỏ và nói vào micro. Một bên ông ta là cái bình thủy tinh nhỏ vẽ trên là những bông hoa màu xanh dương, phía còn lại là Esme, đang ngồi trên một cái ghế sang chảnh, nhìn Gunther như thể ông ta là một bộ đồ ngũ của con mèo, một cụm từ ở

đây có nghĩa là "Một quý ông quyến rũ và đẹp trai thay vì một nhân vật phản diện tàn nhẫn không thật thà."

"Lô hàng 46, xin vui lòng" Gunther nói vào micro. Với chuyển đi trong đường đi tắm tối, bọn trẻ nhà Baudelaire gần như quên rằng Gunther đang giả vờ rằng mình không thông thạo tiếng anh. "Xin vui lòng, quý ông quý bà, hãy nhìn chiếc bình bông màu xanh dương này. Một bình bông. Một thủy tinh. Một hoa hòe, xin vui lòng, đặc biệt bông hoa màu xanh dương. Ai đấu giá?"

"Một trăm." Tiếng gọi lên từ đám đông.

"Trăm rưỡi." Một tiếng nói khác.

"Hai trăm." Tiếng khác.

"Hai trăm rưỡi." Trở lại người đấu giá đầu tiên.

"Hai trăm năm mươi ba." Tiếng khác.

"Ta đến đúng lúc." Klaus thì thầm với Violet "V.F.D là lô hàng 50. Ta chờ tới lúc đó nói hay giờ đổi đầu với Gunther luôn?"

"Chị không biết." Violet thì thầm lại "Ta chỉ tập trung vào việc đến Veblen Hall đúng giờ mà quên lập kế hoạch hành động rồi."

"Hai trăm năm mươi ba là giá đấu cuối cùng phải không bà con, xin vui lòng?" Gunther hỏi vào micro "Ô Kê. Đây là cái bình bông, xin vui lòng. Đưa tiền, xin vui lòng, cho bà Squalor." Một bà mặc vest sọc đi tới rìa sân khấu và đưa một xấp ngân phiếu cho Esme, người đang cười tham lam và đưa cho bà kia cái bình để đổi lấy. Nhìn Esme đếm xấp ngân phiếu sau đó bình tĩnh đặt chúng vào ví của mình, trong khi đó, ở phía sau cánh gà, anh em nhà Quagmire đang bị nhốt bên trong bất cứ thứ gì tên V.F.D, làm bọn trẻ nhà Baudelaire cảm thấy phát buồn nôn.

"Evomer." Sunny nói nghĩa là "Em không thể chịu hơn nữa. Hãy nói cho mọi người trong phòng này chuyện gì đang thật sự diễn ra."

"Xin lỗi." Ai đó nói, và ba đứa nhỏ nhìn lên thấy một người đàn ông nghiêm khắc nhìn chúng từ sau một cái kính râm lớn. Ông ta đang cầm một ổ bánh mì cá hồi và chỉ vào bọn trẻ nhà Baudelaire bằng tay còn lại "Ta phải yêu cầu tụi bây rời Veblen Hall ngay." Ông ta nói "Đây là Buổi Đấu Giá. Chứ không phải chỗ cho đám con nít dơ bẩn tụi bây."

"Nhưng tụi cháu phải ở đây." Violet nói, nghĩ nhanh "Chúng cháu đến gặp người giám hộ."

"Đừng làm ta cười chứ." Ông ta nói, trông có vẻ ông ấy chưa bao giờ cười trong đời "Ai mà lại muốn nuôi lũ nhóc dơ như tụi bây?"

"Jerome và Esme Squalor." Klaus nói "Chúng cháu sống ở nhà họ."

"Để xem nào." Ông ta nói "Jerry, tới đây."

Khi giọng người đàn ông cất lên, một số người quay sang nhìn tụi nhỏ, nhưng hầu như mọi người lắng nghe Gunther khi ông ta bắt đầu đấu giá lô hàng 47, ông ta giới thiệu nó là một đôi giày múa ba lê, xin vui lòng, làm bằng sô cô la. Jerome tách mình ra khỏi một đám người nhỏ và bước nhanh tới để xem có chuyện gì. Khi ông ta bắt gặp bọn trẻ mồ côi, ông ta như thể bị bạn đánh bằng một chiếc lông vũ, một cụm từ ở đây có nghĩa là ông có vẻ hạnh phúc nhưng vô cùng ngạc nhiên khi thấy chúng.

"Thật vui khi gặp mấy đứa." Ông ấy nói "Nhưng bất ngờ thiệt đó. Esme bảo với bác là tụi cháu không được khỏe."

"Ông biết tụi nhỏ này à Jerome?" Người đàn ông mang kính râm nói.

"Dĩ nhiên rồi." Jerome trả lời "Chúng là bọn trẻ nhà Baudelaire. Tôi kể với ông rồi đó."

"Vâng." Ông ta nói, mất hứng "À, nếu chúng là trẻ mồ côi, thì tôi nghĩ chúng ổn khi ở đây. Nhưng Jerry, ông nên mua cho chúng đồ mới!"

Ông ta bước đi trước khi Jerome có thể trả lời. "Ta không thích bị gọi là Jerry." Ông thừa nhận với tội nhỏ "Nhưng ta không muốn đôi co với ông ấy. À, mấy cháu nhà Baudelaire, thấy ổn hơn chưa?"

Bọn trẻ đứng hình một lát nhìn người giám hộ của chúng. Chúng nhận thấy ông ấy cầm một nửa ổ bánh mì cá hồi trên tay, mặc dù ông ấy bảo với chị em nó rằng mình không thích cá hồi. Jerome chắc không muốn đôi co với mấy người phục vụ mặc đồ cá hồi. Bọn trẻ nhà Baudelaire nhìn ông ấy rồi nhìn nhau. Chúng không thấy tốt hơn gì cả. Chúng biết là Jerome sẽ không muốn đôi co với chúng nếu chúng kể với ông ấy lần nữa về thân phận thật sự của Gunther. Ông ấy sẽ không muốn phải đôi co với Esme nếu chúng nói với ông ấy bà ta là một phần trong kế hoạch nguy hiểm ấy. Và ông cũng sẽ không muốn đôi co với Gunther nếu chúng kể ông ta rằng bọn trẻ nhà Quagmire bị nhốt ở một trong các món hàng trong Buổi Đấu Giá. Bọn trẻ nhà Baudelaire không thấy tốt hơn chút nào khi chúng nhận ra người duy nhất có thể giúp chúng là người có thể bị đánh nốc ao bằng một cọng lông vũ.

"Menrov?" Sunny nói.

"Menrov?" Jerome lặp lại, cười với đứa út nhà Baudelaire " 'Menrov' nghĩa là gì?"

"Cháu sẽ nói nó nghĩa là gì." Klaus nói, nghĩ nhanh. Có lẽ có cách để Jerome giúp chúng mà không cần ông ta phải đôi co với ai cả. "Nó nghĩa là 'Bác có thể làm cho chúng cháu một việc không, Jerome?' "

Violet và Sunny nhìn nó tò mò. "Menrov?" không có nghĩa là "Bác có thể làm cho chúng cháu một việc không, Jerome?" và Klaus chắc chắn biết vậy. "Menrov?" nghĩa là "Ta có nên thử nói với Jerome về Gunther, về

Esme và anh em nhà Quagmire không?" nhưng chị em nó im lặng, biết rằng Klaus phải có lý do gì đó mới nói dối người giám hộ như vậy.

"Dĩ nhiên rồi." Jerome nói "Đó là gì nào?"

"Chị em cháu thật sự muốn sở hữu một món hàng trong buổi đấu giá này." Klaus nói "Chúng cháu tự hỏi bác có thể mua nó cho chúng cháu không, như một món quà."

"Bác nghĩ là được chứ." Jerome nói "Ta không biết mấy cháu thích mấy món đồ một."

"Có chứ." Violet nói, nó hiểu ý định của Klaus "Chúng cháu rất hứng thú với lô hàng 50 - V.F.D."

"V.F.D.?" Jerome hỏi "Nó nghĩa là gì?"

"Là một bất ngờ." Klaus nói nhanh "Bác đấu giá cho tụi cháu chứ?"

"Nếu nó quan trọng với mấy cháu." Jerome nói "Bác sẽ đấu, nhưng bác không muốn mấy đứa hư đâu nha. Mấy đứa chắc chắn đến đúng lúc. Hình như Gunther vừa đấu xong đôi giày ba lê, nên ta đang sắp tới lô 50. Chúng ta tới chỗ ta đứng để xem đấu giá đi. Đó là chỗ đẹp để xem và có một người bạn của mấy đứa đứng đó với ta."

"Bạn chúng cháu?" Violet nói.

"Mấy cháu sẽ biết." Jerome nói và chúng thấy. Khi chúng theo Jerome băng qua căng phòng to lớn đến dưới banner chữ "Buổi", chúng thấy ông Poe, đang cầm một ly soda rau mùi và ho vào cái khăn tay trắng.

"Hú hồn chim én." Ông Poe nói, khi ông ấy ho xong "Mấy đứa Baudelaire tụi cháu làm gì ở đây thế?"

"Bác đang làm gì ở đây?" Klaus hỏi "Ông bảo với tụi cháu ông sẽ đi trực thăng tới một đỉnh núi mà."

Ông Poe ngừng ho vào khăn tay trắng một lần nữa. "Cái báo cáo về đỉnh núi hóa ra là sai." Ông Poe nói tiếp khi cơn ho vừa qua "Giờ ta biết chắc anh em sinh đôi nhà Quagmire đang bị ép làm việc tại một nhà máy keo gần đó. Ta sẽ đến đó sau, ta muốn nghỉ cho Buổi Đấu Giá này. Giờ bác là Phó Chủ Tịch Phụ Trách Vấn Đề Trẻ Mồ Côi, bác đang làm ra nhiều tiền hơn, vợ bác muốn bác có thể mua vài thứ trang trí biển cả."

"Nhưng..." Violet bắt đầu nói thì bị ông Poe ngăn lại.

"Suyt." Ông ta nói "Gunther đang bắt đầu lô 48 và đó là thứ ta muốn đấu giá."

"Xin vui lòng, lô hàng 48." Gunther thông báo. Đôi mắt sáng quắc của ông ta nhìn đám đông phía sau cái kính một tròng, nhưng ông không phát hiện ra bọn trẻ nhà Baudelaire. "Là tượng một con cá, sơn đỏ, xin vui lòng. Rất bụi, rất bụi. Đủ bụi để chui vào ngủ trong nó nếu mấy người có hứng, xin vui lòng. Ai đấu?"

"Tôi đấu giá, Gunther." Ông Poe nói lớn "Một trăm."

"Hai trăm." Một tiếng la khác từ đám đông.

Klaus nghiêng người gần với ông Poe để nói chuyện với ông mà không cho Jerome nghe. "Bác Poe, có vài thứ bác cần biết về Gunther." Nó nghĩ rằng nếu có thể thuyết phục ông Poe thì bọn trẻ nhà Baudelaire sẽ không phải làm từ thiện nữa, một cụm từ ở đây có nghĩa là "Giả vờ muốn có V.F.D nên Jerome sẽ đấu giá và cứu anh em nhà Quagmire mà không biết." "Ông ta thật sự là..."

"Một nhà đấu giá, ta biết rồi." Ông Poe kết thúc giùm nó, và tiếp tục đấu giá "Hai trăm lẻ sáu."

"Ba trăm." Một giọng khác đáp lại.

"Không, không phải." Violet nói "Ông ta không phải là nhà đấu giá. Ông ta là bá tước Olaf cải trang."

"Ba trăm mười hai." Ông Poe nói lớn và nhìn tụi nhỏ "Đừng có xàm." Ông nói với tụi nó "Bá tước Olaf là tội phạm. Gunther là người nước ngoài. Ta không thể nhớ tên bệnh sợ người nước ngoài, nhưng ta ngạc nhiên là mấy đứa sợ như vậy."

"Bốn trăm." Giọng khác hô lên.

"Tên là 'xenophobia'" Klaus nói "Nhưng không phải ở đây, Gunther không phải là người nước ngoài. Ông ta không phải là Gunther!"

Ông Poe lôi cái khăn trắng ra một lần nữa, và bọn trẻ nhà Baudelaire chờ ông ta ho vào nó trước khi trả lời "Mấy đứa chẳng có lý gì cả." Ông nói "Ta có thể bàn chuyện này sau khi ta mua cái món trang trí biển cả này không? Tôi đấu bốn trăm lẻ chín!"

"Năm trăm." Một giọng khác nói lên.

"Ta từ bỏ." Ông Poe nói, rồi ho vào cái khăn tay "Năm trăm thì quá nhiều để trả cho một bức tượng cá trích lớn như vậy."

"Năm trăm là giá đấu cao nhất, xin vui lòng." Gunther nói và cười với người nào đó trong đám đông. "Xin vui lòng, người thắng đưa tiền cho bà Squalor, xin vui lòng."

"Tại sao, nhìn kìa mấy đứa." Jerome nói "Người gác cửa mua con cá đỏ đó kìa."

"Người gác cửa sao?" Ông Poe nói khi người gác cửa đưa cho Esme một đồng tiền xu và nâng bức tượng con cá đỏ không lồ một cách khó khăn

ra khỏi sân khấu, tay ông ta vẫn giấu trong cái tay áo dài thiết dài. "Ta thật bất ngờ khi người gác cửa mà cũng có thể mua thứ gì trong Buổi Đấu Giá."

"Ông ta từng nói với tôi mình là một diễn viên." Jerome nói "Ông ta là một người thú vị. Muốn gặp ông ta không?"

"Muốn chứ." Ông Poe nói và ho vào cái khăn tay "Tôi chắc chắn muốn gặp những người thú vị kể từ khi thăng chức."

Người gác cửa đang chen chút qua lỗ trổ với con cá trích đỏ tươi rồi Jerome vỗ vai ông ta "Đến gặp ông Poe này." Ông ấy nói.

"Tôi không có thời gian gặp ai đâu." Người gác cửa trả lời "Tôi phải mang thứ này lên xe tải của sếp và..." Người gác cửa dừng giữa chừng khi thấy bọn trẻ nhà Baudelaire "Tụi bây không được ở đây!" Ông ta nói "Tụi bây không được ra khỏi nhà."

"Oh, nhưng giờ tụi nó khỏe rồi." Jerome nói, nhưng người gác cửa không thèm nghe. Ông ta quay quanh - vung trúng vài người mặc vest sọc vì bức tượng con cá của mình - rồi gọi những người trên sân khấu. "Ê sếp!" Ông ta kêu rồi cả Esme và Gunther đều quay nhìn khi ông ta chỉ ba đứa nhỏ nhà Baudelaire "Tụi mồ côi ở đây!"

Esme thở gấp, bà ta bị giật mình đến mức gần như làm rớt túi tiền xu, nhưng Gunther chỉ quay sang nhìn trực diện vào tụi nhỏ. Mắt ông ta sáng rực rực lên, kể cả con mắt sau cái kính một tròng và bọn trẻ nhà Baudelaire kinh hoàng khi nhận ra nét mặt ấy. Gunther mỉm cười như thể người gác cửa kể chuyện cười và đó là vẻ mặt khi tâm trí thâm độc của ông ta đang làm việc hết công suất.

"Trẻ mồ côi là mốt." Ông ta nói, vẫn khẳng khẳng giả vờ rằng mình không nói tiếng Anh trôi chảy "Ô Kê cho mấy đứa mồ côi ở đây, xin vui lòng." Esme tò mò nhìn Gunther, rồi nhún vai, ra hiệu cho người gác cửa bằng bàn tay dài móng là mọi thứ đều ổn. Người gác cửa nhún vai với bà

ấy, rồi trao cho bọn trẻ nhà Baudelaire một nụ cười khó hiểu, sau đó đi ra khỏi cánh cửa từng đoạt giải thưởng "Chúng ta sẽ bỏ qua lô hàng 49, xin vui lòng." Gunther tiếp tục "Chúng ta sẽ đấu giá lô hàng 50, xin vui lòng, và sau đó, xin vui lòng, buổi đấu giá kết thúc."

"Vậy mấy món đồ khác thì sao?" Ai đó nói.

"Bỏ qua hết." Esme bác bỏ "Hôm nay ta có đủ tiền rồi."

"Ta không bao giờ nghĩ sẽ nghe Esme nói kiểu đó." Jerome thì thầm.

"Lô hàng 50, xin vui lòng." Gunther thông báo, và đẩy ra một cái thùng các tông lớn lên sân khấu. Nó to bằng từng con cá - Đúng kích thước để chứa hai đứa nhỏ. Cái hộp có chữ "V.F.D" in lớn màu đen trên nó, và bọn trẻ nhà Baudelaire thấy có một số lỗ thông hơi nhỏ được chọc vào đỉnh. Ba chị em nó có thể tưởng tượng ra hình ảnh bạn mình, bị nhốt bên trong hộp, lo sợ chúng sắp bị mang ra khỏi thành phố. "V.F.D, xin vui lòng." Gunther nói "Ai đấu giá?"

"Tôi đấu hai mươi." Jerome nói và nhìn tụi nhỏ.

" 'V.F.D' là cái quái gì?" Ông Poe hỏi.

Violet biết nó không có thời gian để thử giải thích mọi thứ với ông Poe "Đó là một ngạc nhiên." Con bé nói "Xoay vòng và tìm hiểu thử."

"Năm mươi." Một giọng khác nói và bọn trẻ nhà Baudelaire quay sang thấy giá đấu thứ hai đến từ người đeo kính râm đã đuổi tụi nó đi.

"Nhìn không giống đồng bọn của Gunther." Klaus thì thầm với chị em nó.

"Ai mà biết được." Violet trả lời "Khó mà phát hiện."

"Năm mươi lăm." Jerome nói lên. Esme nhìn chăm chăm ông ta rồi lườm bọn trẻ nhà Baudelaire.

"Một trăm." Người đàn ông đeo kính râm nói.

"Chúa ơi, nè mấy đứa." Jerome nói "Nó đang mắc dần lên. Tụi cháu có chắc muốn cái V.F.D này chứ?"

"Ông mua nó cho tụi nhỏ ư?" Ông Poe nói "Thôi đi ông Squalor, đừng lại tụi nhỏ hư."

"Bác ấy không làm hư tụi cháu!" Violet nói, sợ Gunther dùng đầu giá "Làm ơn đi bác Jerome, làm ơn mua lô 50 cho chúng cháu đi. Chúng cháu sẽ giải thích mọi thứ sau."

Jerome thở dài "Được thôi." Ông ấy nói "Ta nghĩ là cũng tự nhiên thôi khi mấy đứa ghiền món đồ một gì đó sau khi ở một thời gian với Esme. Tôi đầu giá một trăm lẻ tám."

"Hai trăm." Người đàn ông đeo kính râm nói. Bọn trẻ nhà Baudelaire rướn cổ để gắng có một ánh nhìn tốt hơn về ông ta, nhưng người đàn ông đeo kính râm không có gì là quen thuộc.

"Hai trăm lẻ bốn." Jerome nói và nhìn xuống tụi trẻ "Ta không đầu cao hơn nữa đâu mấy đứa. Nó đang trở nên quá mắc, và trả giá quá nhiều giống như đôi co với ta hơn là tận hưởng nó."

"Ba trăm." Người đàn ông đeo kính râm nói, và bọn trẻ nhà Baudelaire nhìn nhau bàng hoàng. Chúng có thể làm gì đây? Bọn chúng đang trượt khỏi tầm tay chúng.

"Làm ơn đi bác Jerome." Violet nói "Cháu cầu xin bác, làm ơn mua nó cho chúng cháu đi."

Jerome lắc đầu "Một ngày nào đó mấy cháu sẽ hiểu." Ông ta nói "Chẳng hay ho gì khi lãng phí tiền vào mấy thứ vớ vẩn."

Klaus quay qua ông Poe "Bác Poe." Nó nói "Ông cho tụi cháu vay tiền từ ngân hàng chứ?"

"Để mua một cái thùng các tông?" Ông Poe hỏi "Ta sẽ nói là không. Trang trí biển cả là một chuyện, nhưng ta không muốn mấy đứa lãng phí tiền vào một cái thùng, chẳng biết nó là gì."

"Giá đấu cuối cùng là ba trăm, xin vui lòng." Gunther nói, quay sang và trao cho Esme một cái nháy mắt "Xin vui lòng, thưa ông, nếu..."

"Một ngàn!"

Gunther ngưng lại khi tiếng đấu giá mới cao hơn cho lô hàng 50. Mắt Esme trợn lên, cười toe toét với suy nghĩ sẽ có một khoảng tiền khổng lồ rơi vào túi mình. Cả đám đông nhìn quanh, cố tìm ra giọng nói ấy phát ra từ đâu, nhưng chẳng ai nghi ngờ một từ dài và có giá trị như vậy lại phát ra từ miệng của một đứa bé còn chưa lớn hơn khúc xúc xích.

"Một ngàn!" Sunny ré lên lần nữa, anh chị nó nín thở. Dĩ nhiên chúng biết em chúng chẳng có đồng bạc nào, nhưng chúng hi vọng là Gunther không thể thấy ai đã đấu giá, và tham lam để tìm ra. Nhà đấu giá giả tạo nhìn Esme, rồi nhìn lại vào đám đông.

"Làm quái nào mà Sunny có số tiền đó?" Jerome hỏi ông Poe.

"À, khi ở trường nội trú." Ông Poe trả lời "Sunny làm thư ký, nhưng tôi cũng không biết tiền lương nó cao vậy."

"Một ngàn!" Sunny khẳng khẳng, và cuối cùng Gunther nhượng bộ.

"Giá đầu cao nhất giờ là một ngàn." Ông ta nói rồi nhớ ra là mình phải giả vờ không thông thạo tiếng Anh "Xin vui lòng." Ông thêm vào.

"Thật là tiếc!" Người đàn ông đeo kính râm nói "Tôi không trả nhiều hơn một ngàn cho V.F.D đâu. Nó không đáng."

"Nó là của ta." Violet nói một cách mãnh liệt, ba đứa trẻ bước về phía sân khấu. Từng con mắt trong đám đông đổ dồn vào chị em nó khi chúng để lại một dây tro tàn phía sau chúng khi đi đến cái thùng các tông. Jerome thì bối rối. Ông Poe thì lúng túng, một từ ở đây có nghĩa là "cũng bối rối như Jerome". Esme nhìn chúng dữ tợn. Người đàn ông đeo kính râm nhìn như mới mất một món hàng. Còn Gunther vẫn cười như thể câu chuyện cười ông ta kể đang buồn cười và buồn cười hơn. Violet và Klaus lên sân khấu rồi ẵm Sunny lên cùng mình, ba đứa trẻ mồ côi nhìn cay đắng vào người đàn ông cay độc bắt cóc bạn bè chúng.

"Đưa một ngàn đây, xin vui lòng, cho bà Squalor." Gunther nói, nhìn chăm chăm vào túi nhỏ "Và rồi buổi đấu giá kết thúc."

"Thứ duy nhất kết thúc." Klaus nói "Là kế hoạch của ông."

"Silko!" Sunny đồng ý và rồi dùng răng dù vẫn còn đau sau chuyến leo trực thang máy, đứa con út nhà Baudelaire cắn vào cái thùng các tông và xé nó ra, hi vọng sẽ không làm đau Duncan và Isadora Quagmire.

"Chờ một phút, mấy đứa." Esme gầm gừ, đứng dậy khỏi cái ghế sang chảnh của mình và dậm đùng đùng tới cái thùng "Tụi bây không được mở cái thùng cho đến khi tụi bây đưa ta tiền. Đó là bất hợp pháp!"

"Cái gì mà bất hợp pháp." Klaus nói "Đấu giá con nít hả? Và ngay bây giờ toàn bộ căn phòng này sẽ thấy bà phạm pháp thế nào!"

"Cái gì vậy?" Ông Poe hỏi, bước đi tới sân khấu. Jerome theo ông ta, nhìn lũ trẻ và vợ mình đối thoại.

"Anh em nhà Quagmire đang ở trong cái thùng này." Violet giải thích, giúp em nó xé thùng ra "Gunther và Esme đang muốn đem các bạn ấy ra khỏi thành phố."

"Cái gì?" Jerome thốt lên "Esme, phải vậy không?"

Esme không trả lời, nhưng trong một khoảnh khắc nữa mọi người có thể thấy nó đúng hay không. Bọn trẻ đã xé được một mảnh lớn bì các tông, và chúng có thể thấy một lớp giấy trắng bên trong, như thể Gunther gói anh em nhà Quagmire cứ như người bán thịt quăn một cặp ức gà.

"Chờ đó, Duncan!" Violet gọi vào trong cái thùng "Vài giây nữa thôi, Isadora! Chúng tớ sẽ đưa các cậu ra khỏi đây!"

Ông Poe cau mày và ho vào cái khăn tay trắng "Nhìn đây mấy đứa Baudelaire." Ông ta nói nghiêm khắc khi cơn ho vừa qua "Ta có thông tin đáng tin cậy là bọn trẻ nhà Quagmire đang ở nhà máy keo, không phải bên trong một cái thùng các tông."

"Rồi ta sẽ thấy." Klaus nói rồi Sunny cắn cái thùng thêm một vết lớn. Với một âm thanh đồ vỡ, nó té ngay ra và những thứ bên trong thùng đổ ra khắp sân khấu. Cần dùng câu thành ngữ "Con cá trích đỏ" để mô tả những gì bên trong cái thùng các tông. Con cá trích đỏ, tất nhiên là một loại cá nhưng nó cũng thể hiện cho một ý nghĩa là "một đầu mối đánh lạc hướng". Gunther dùng từ viết tắt V.F.D trên thùng để đánh lừa bọn trẻ nhà Baudelaire, khiến chúng nghĩ rằng bạn mình bị nhốt bên trong, và tôi rất tiếc khi nói với các bạn rằng bọn trẻ đã không nhận ra đó là một con cá trích màu đỏ cho đến khi chúng nhìn quanh sân khấu xem cái thùng đó chứa gì.

(CÒN 1 CHƯƠNG NỮA THÔI LÀ END TẬP 6. MONG MỌI NGƯỜI TIẾP TỤC ỦNG HỘ. TÌNH HÌNH HIỆN TẠI ĐÃ DỊCH XONG TẬP 7 LUÔN RỒI)

THANG MÁY THỂ PHẨM

Lemony Snicket
www.dtv-ebook.com

Chương 13

"Chúng là miếng lót ly đĩa." Violet hét lên "Cái thùng này đầy miếng lót sao!" Và đúng như vậy. Rải rác xung quanh sân khấu, tràn ra khỏi phần còn lại của cái thùng là hàng trăm, hàng trăm miếng lót nhỏ với dải ren xung quanh - loại miếng lót bạn có thể dùng để trang trí đĩa bánh quy trong một bữa tiệc sang chảnh.

"Chứ còn cái gì nữa." Người đàn ông đeo kính râm nói. Ông ta tiến đến sân khấu tháo kính râm ra, và bọn trẻ nhà Baudelaire có thể thấy ông ta không phải là một trong số đồng bọn của Gunther. Ông ta chỉ là một nhà thầu trong bộ vest sọc. "Tôi tính sẽ tặng chúng cho anh tôi vào ngày sinh nhật. Chúng là Những Miếng Lót Rất Sang Trọng (Very Fancy Doilies). Chứ V.F.D có nghĩa là gì nữa?"

"Đúng vậy." Gunther nói, mỉm cười với lũ trẻ "Nó còn có thể là gì nữa, xin vui lòng?"

"Cháu không biết." Violet nói "Nhưng các bạn nhà Quagmire không khám phá bí mật về mấy miếng lót ly đĩa này. Ông giấu các bạn ấy ở đâu hả Olaf?"

"Olaf gì, xin vui lòng?" Gunther hỏi.

"Giờ thì Violet." Jerome nói "Chúng ta đã thỏa thuận sẽ không tranh cãi về Gunther nữa mà. Làm ơn tha lỗi cho đám nhỏ, Gunther. Tôi nghĩ chúng bị bệnh."

"Chúng cháu không bệnh!" Klaus hét lên "Chúng cháu bị lừa! Cái thùng miếng lót này đúng là con cá trích đỏ!"

"Nhưng con cá trích đỏ là lô hàng 48." Ai đó từ đám đông nói lên.

"Mấy đứa, ta rất xấu hổ với cách cư xử của mấy đứa." Ông Poe nói "Nhìn mấy đứa giống như cả tuần chưa tắm. Mấy đứa đổ tiền vào mấy thứ vô bổ. Mấy đứa chạy quanh rồi buộc tội mọi người là do bá tước Olaf cải trang. Rồi giờ mấy đứa làm đổ một đồng miếng lót trên sàn. Lỡ ai đó đi vấp té vào đồng này thì sao. Ta nghĩ gia đình Squalor sẽ dạy dỗ mấy đứa tốt hơn chứ."

"Vâng, chúng tôi sẽ không nuôi chúng nữa." Esme nói "Không phải vì chúng gây ra chuyện này. Ông Poe, tôi muốn mấy đứa nít ranh này ra khỏi nhà tôi. Thật tệ hại khi nuôi mấy đứa mồ côi, dù chúng có đang là một."

"Esme!" Jerome hét lên "Chúng mất ba mẹ! Chúng còn có thể đi đâu?"

"Đừng đôi co với em." Esme ngắt ngang "Và em sẽ nói anh nghe chúng nên đi đâu. Chúng có thể..."

"Đi với tôi, xin vui lòng." Gunther nói và đặt một bàn tay xương xẩu lên vai Violet. Violet nhớ lại khi tên tà ác này bày ra chuyện làm đám cưới với nó và rùng mình bên dưới mấy ngón tay tham lam đó. "Tôi yêu con nít. Tôi sẽ hạnh phúc, xin vui lòng, tự mình nuôi chúng." Ông ta đặt bàn tay xương xẩu còn lại lên vai Klaus, rồi bước tới như thể ông ta sẽ đặt một chân lên vai Sunny để ba đứa trẻ nhà Baudelaire sẽ bị giam trong vòng của ông ta. Nhưng chân ông ấy không đặt lên vai Sunny. Nó dậm lên một cái lót ly và trong một giây, lời dự đoán của ông Poe là ai đó sẽ trượt té thành sự thật. Với một tiếng thụp! Gunther bất thành linh đo sàn, tay ông ta quờ quạng trong đồng lót ly đĩa và chân ông ta vung vẩy trên sàn sân khấu. "Xin vui lòng!" Ông ta hét lên khi té xuống, nhưng tay chân uốn éo chỉ khiến ông ta té thêm, và đồng lót ly lan ra khắp sân khấu rồi rơi xuống sàn

Veblen Hall. Bọn trẻ nhà Baudelaire nhìn những miếng lót vung vãi xung quanh, tạo ra những âm thanh lào xào khi rơi nhưng rồi chúng nghe hai âm thanh nặng nề khác nối tiếp nhau, như thế cú ngã của Gunther làm cái gì đó nặng hơn rơi xuống sàn, và khi chúng quay đầu lại theo hướng âm thanh, chúng thấy đôi boot của Gunther trên sàn, một chiếc ở chân ông Jerome và cái còn lại ở chân ông Poe.

"Xin vui lòng!" Gunther la lên lần nữa, khi ông ta gắng đứng dậy, nhưng khi ông ấy đứng dậy, mọi người trong phòng nhìn vào bàn chân ông ta.

"Nhìn kìa!" Người đàn ông từng đeo kính râm nói "Nhà đấu giá không mang vớ! Không có lịch sự gì cả!"

"Nhìn nữa kìa!" Ai đó nói tiếp "Có một miếng lót kẹp giữa ngón chân ông ta! Thật không thoải mái!"

"Nhìn tiếp luôn!" Jerome nói "Ông ta có hình xăm con mắt trên mắt cá chân! Ông ta không phải là Gunther!"

"Ông ta không phải là nhà đấu giá!" Ông Poe thốt lên "Ông ta không phải là người nước ngoài! Ông ta là bá tước Olaf!"

"Ông ta còn hơn cả bá tước Olaf." Esme nói, bước chầm chậm về phía kẻ phản diện tà độc "Ông ta là một thiên tài! Ông ta là một giáo viên diễn xuất tài ba! Và ông ấy đẹp trai nhất, người đàn ông tốt nhất trong thành phố!"

"Bớt xàm đi!" Jerome nói "Kẻ bắt cóc tàn nhẫn không thể là một!"

"Người nói đúng." Bá tước Olaf nói và thật là nhẹ nhõm khi gọi ông ta bằng đúng tên. Ông ta quăng cái kính một tràng đi và vòng tay quanh Esme "Chúng ta không phải là một. Chúng ta lỗi một - rời khỏi thành phố! Đi nào, Esme!"

Với một tiếng cười nham nhở, Olaf nắm tay Esme, nhảy khỏi sân khấu, gạc đám đông qua một bên khi chạy về phía lối ra.

"Họ đang bỏ trốn!" Violet hét lên, và nhảy khỏi sân khấu để đuổi theo. Klaus và Sunny theo nó nhanh hết sức, nhưng Olaf và Esme có đôi chân dài hơn, trong trường hợp này là một lợi thế không công bằng của yếu tố ngạc nhiên. Ngay khi bọn trẻ nhà Baudelaire chạy đến banner có hình Gunther, Olaf và Esme đã tới banner in chữ "Đấu Giá", rồi khi bọn trẻ tới cái banner đó, hai kẻ xấu xa kia đã tới banner "Buổi" và chạy qua cái cửa từng chiến thắng của Veblen Hall.

"Egad!" Ông Poe hét lên "Chúng ta không thể để tên khốn đó thoát lần thứ sáu! Chạy theo ông ta đi mọi người! Hắn ta có một đồng tội về tài sản và bạo hành đó!"

Đám đông bắt đầu hành động, đuổi theo Olaf và Esme, bạn có thể chọn tin khi mà câu chuyện này gần tới hồi kết rằng người ta đang đuổi theo sau nhân vật phản diện khốn đốn của chúng ta, nên khó mà trốn thoát. Bạn có thể đóng ngay quyển sách mà không cần đọc hết nó, rồi tưởng tượng Olaf cùng Esme bị bắt còn anh em nhà Quagmire được giải cứu, sự thật về V.F.D được khám phá ra và bí ẩn của cái hành lang dẫn đến dinh thự bị cháy của nhà Baudelaire được giải quyết sau đó mọi người sẽ tổ chức một bữa ăn ngoài trời thật thú vị để ăn mừng cho tất cả những chuyện này, có đủ bánh mì kẹp kem cho mọi người. Chắc chắn tôi không đổ lỗi cho bạn vì tưởng tượng ra những thứ đó, vì tôi lúc nào cũng nghĩ như vậy. Đêm khuya, khi cả tấm bản đồ thành phố cũng không làm tôi thoải mái, tôi nhắm mắt lại và tưởng tượng ra những thứ thoải mái quanh bọn trẻ nhà Baudelaire, thay vì những miếng lót xung quanh chúng hay mức thêm bất kì muông bất hạnh nào cuộc sống của chúng. Bởi vì khi bá tước Olaf và Esme Squalor bật tung cánh cửa Veblen Hall, làm một cơn gió chiều ập vào khiến đồng miếng lót sang chảnh bay tứ tung trên đầu bọn trẻ nhà Baudelaire rồi rớt xuống sàn phía sau chúng, và trong một khoảnh khắc

luống cuống cả đám đông đổ ập lên nhau thành một ụ vest sọc. Ông Poe đề ông Jerome. Jerome đề ông từng mang kính râm, còn cái kính râm của ông ấy rút trên người phụ nữ đầu giá cao nhất ở lô 47. Bà ấy làm rớt đôi giày ba lê chocolate, rồi đôi giày đó rơi vào đôi boot của bá tước Olaf, rồi đôi boot ấy rơi lên ba miếng lót khác làm thêm bốn người trượt phải té đè lên người khác, đám đông rơi vào tình thế rối loạn trong vô vọng. Nhưng bọn trẻ nhà Baudelaire thậm chí không ngoảnh đầu nhìn lại đồng hồ loạn do mấy miếng lót gây ra. Chúng dán mắt vào cặp đôi ghê tởm đang chạy xuống từng bậc thang Veblen Hall về phía chiếc xe bán tải lớn màu đen. Đằng sau tay lái là người gác cửa, ông ta cuối cùng cũng làm điều nên làm đó là xắn tay áo quá khổ của mình lên, nhưng có vẻ hơi khó, vì khi bọn trẻ nhìn vào, chúng bắt gặp hình ảnh thoáng qua của hai cái móc nơi đáng lẽ là bàn tay của người gác cổng.

"Ông tay móc!" Klaus hét lên "Ông ta dưới mũi chúng ta mọi lúc!"

Bá tước Olaf quay lại nhìn bọn trẻ khi ông ta tới chiếc xe. "Nó đúng là ở ngay dưới mũi tụi bây." Hẳn gầm gừ "Nhưng rồi nó sẽ tới ngay cuống họng tụi bây thôi. Ta sẽ trở lại, lũ Baudelaire! Ngay khi đồng hồ quý nhà Quagmire là của ta, nhưng ta không quên tài sản của tụi bây đâu!"

"Gonope?" Sunny ré lên và Violet quá vội để dịch.

"Duncan và Isadora đâu?" Nó nói "Ông bắt họ đi đâu?"

Olaf và Esme nhìn nhau rồi bắt đầu cười khi họ chui vào xe. Esme chỉ một ngón tay móng dài về phía cái giường phẳng, đó là phần sau của xe tải, nơi mọi thứ được cất giữ. "Tụi ta đã dùng hai con cá trích đỏ để lừa tụi bây." Bà ấy nói khi động cơ xe tải gầm lên. Bọn trẻ có thể thấy, ở phía sau xe tải, con cá trích màu đỏ trong lô hàng 48 ở buổi đấu giá.

"Mấy bạn nhà Quagmire!" Klaus hét lên "Olaf bắt nhốt họ bên trong bức tượng đó!" Bọn trẻ chạy xuống cầu thang, một lần nữa, bạn có thể thấy

nó thoải mái hơn khi đặt quyển sách này xuống và nhắm mắt lại tưởng tượng một cái kết đẹp hơn cho câu chuyện này hơn là thứ tôi phải viết. Bạn có thể tưởng tượng, ví dụ như là, khi bọn trẻ nhà Baudelaire tới chiếc xe tải, chúng nghe thấy âm thanh động cơ bị trì hoãn, thay vì tiếng rồ máy khi người đàn ông tay móc chở sắp hẳn đi. Bạn có thể tưởng tượng bọn trẻ nghe thấy tiếng anh em Quagmire đang phá bức tượng cá trích, thay vì từ "Toodle-oo!" đến từ miệng của tên phản diện Esme. Bạn có thể tưởng tượng tiếng còi xe cảnh sát khi bá tước Olaf bị bắt, thay vì tiếng khóc của những đứa trẻ mồ côi nhà Baudelaire khi chiếc xe bán tải màu đen queo cua và biến mất khỏi tầm nhìn.

Nhưng những tưởng tượng của bạn cũng chỉ là giả lập. Chúng không thật khi nhà đầu giá giả tạo, người tìm thấy bọn trẻ nhà Baudelaire tại nhà của Squalor, cái thang máy thể phẩm ngoài trước cửa và người giám hộ giả tạo đẩy chúng xuống trục thang máy sâu thẳm. Esme giấu kế hoạch thâm độc của mình sau sự uy tín của người cố vấn tài chính quan trọng thứ sáu thành phố, còn bá tước Olaf giấu thân phận phía sau cái kính một tròng cùng đôi boot đen, lối đi bí mật bị che giấu phía sau cái cửa thang máy, nhưng nhiều hơn hết là tôi đau đớn nói cho các bạn nghe rằng bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire đứng trên bậc thang của Veblen Hall, khóc than với sự đau khổ và thất vọng khi bá tước Olaf cướp đi anh em nhà Quagmire, tôi không thể che giấu cái sự thật đau lòng về cuộc sống của bọn trẻ nhà Baudelaire đằng sau một cái kết giả tạo.

Bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire đứng trên bậc thang của Veblen Hall, khóc than với sự đau khổ và thất vọng khi bá tước Olaf cướp đi anh em nhà Quagmire và ánh nhìn của ông Poe từ phía cánh cửa từng đoạt giải thưởng, với một miếng lót trên tóc cùng sự hoảng loạn trong mắt chỉ làm tội nhỏ khóc nhiều thêm.

"Ta sẽ gọi cảnh sát." Ông Poe nói "Rồi họ sẽ bắt bá tước Olaf ngay thôi." Nhưng bọn trẻ nhà Baudelaire biết lời tuyên bố này cũng giả tạo như

việc nói sai tiếng Anh của Gunther. Chúng biết Olaf quá ranh ma để bị cảnh sát bắt, và tôi rất tiếc phải nói là ngay khi hai thám tử tìm thấy cái xe bán tải đen, bị bỏ rơi bên ngoài nhà thờ Carl với động cơ vẫn hoạt động, Olaf đã chuyển anh em nhà Quagmire từ con cá trích đỏ vào thùng dụng cụ màu đen bóng, mà ông ta nói tài xế xe buýt là một cái kèn tuba mang cho bà dì. Ba đứa trẻ nhìn ông Poe chạy trở vô trong Veblen Hall để hỏi mọi người bên trong đám đông cái buồng điện thoại ở đâu, và mọi người biết rằng ông nhân viên ngân hàng chẳng giúp được gì cả.

"Ta nghĩ ông Poe sẽ có ý hay." Jerome nói, khi ông ấy bước ra khỏi Veblen Hall và ngồi xuống bậc thang cổ làm tụi nhỏ thoải mái "Ông ta sẽ gọi cảnh sát và cho họ mô tả về Olaf."

"Nhưng Olaf luôn cải trang." Violet nói rầu rĩ, dụi mắt "Bác làm sao biết được ông ấy thế nào cho tới khi bác thấy ông ta."

"Vậy thì ta sẽ đảm bảo mấy đứa không gặp lại ông ta nữa đâu." Jerome hứa "Esme đi rồi - và ta sẽ không phải đôi co với bà ấy - nhưng ta vẫn là người giám hộ của mấy đứa, ta sẽ đưa mấy đứa đi thật xa, xa khỏi nơi này, thật xa để mấy đứa quên hết mọi thứ về bá tước Olaf, bọn trẻ nhà Quagmire và tất cả những thứ khác."

"Quên bá tước Olaf sao?" Klaus hỏi "Làm sao chúng cháu có thể quên ông ta? Chúng cháu không bao giờ quên sự bội tín của ông ấy, dù có sống ở đâu."

"Và tụi cháu cũng không bao giờ quên các bạn nhà Quagmire." Violet nói "Cháu không muốn quên họ. Chúng cháu phải tìm ra ông ta mang các bạn ấy đi đâu và làm sao cứu họ."

"Tercul!" Sunny nói, nghĩa là "Và chúng cháu không muốn quên những thứ khác - như hành lang dưới lòng đất dẫn tới nhà cũ và ý nghĩa thật sự của V.F.D!"

"Em cháu nói đúng." Klaus nói "Chúng ta cần phải hạ gục Olaf và phơi bày hết các bí mật ông ta che giấu."

"Chúng ta sẽ không hạ gục Olaf." Jerome nói và nhún vai "Ta đã may mắn khi không bị ông ta hạ gục. Với tư cách là người giám hộ, ta không thể để các cháu đi tìm một người đàn ông nguy hiểm. Tại sao mấy đứa không chịu sống yên ổn với ta?"

"Vâng." Violet thừa nhận "Nhưng bạn cháu đang thật sự nguy hiểm. Ta phải đi giải cứu họ."

"Thôi, ta không muốn đôi co." Jerome nói "Nếu mấy đứa tự quyết định rồi tự hành động. Ta sẽ báo với ông Poe tìm người giám hộ khác."

"Ý bác là không giúp chúng cháu sao?" Klaus hỏi.

Jerome thở dài và hôn trán từng đứa "Mấy đứa rất tốt với ta." Ông ấy nói "Nhưng ta không có lòng can đảm của mấy đứa. Mẹ mấy đứa bảo ta không đủ dũng cảm và ta đoán là bà ấy đúng. Chúc may mắn mấy cháu Baudelaire. Ta nghĩ mấy đứa sẽ cần nó."

Bọn trẻ ngờ ngàng nhìn Jerome bước đi mà không quay đầu nhìn ba đứa nhỏ mồ côi mà ông ấy bỏ lại phía sau. Mắt chúng lần nữa ngấn lệ khi nhìn ông ta biến mất khỏi tầm nhìn. Chúng sẽ không bao giờ thấy lại ngôi nhà cao nhất của gia đình Squalor lần nào nữa, không còn những đêm nằm trên giường, không còn những lúc mặc bộ vest sọc quá khổ. Mặc dù ông ấy không khốn khiếp như Esme hay bá tước Olaf hoặc là ông tay móc, thì Jerome vẫn là một người giám hộ không thật, bởi vì người giám hộ thật sự phải cung cấp một ngôi nhà, một chỗ ngủ và thứ gì đó để mặc, nhưng những gì Jerome cho chúng sau cùng chỉ là "Chúc may mắn". Jerome đến cuối đường rồi rẽ trái, còn bọn trẻ nhà Baudelaire một lần nữa lạc lõng giữa dòng đời.

Violet thở dài và nhìn xuống con đường theo hướng Olaf đã trốn thoát "Chị hi vọng kĩ năng sáng chế của mình không thua nữa." Nó nói "Vì ta cần nhiều hơn một lời chúc may mắn để cứu anh em nhà Quagmire."

Klaus thở dài và nhìn xuống con đường theo hướng mà bụi tro của dinh thự từng là ngôi nhà đầu tiên của chúng "Em hi vọng kĩ năng tìm kiếm của em không thua nữa." Nó nói "Vì ta cần nhiều hơn một lời chúc may mắn để giải mã bí ẩn hành lang và dinh thự nhà Baudelaire."

Sunny thở dài và nhìn cái miếng lót bay xuống cầu thang "Cẩn." nó nói, nghĩa là nó hi vọng rằng của nó không bị thua, vì nó cần nhiều hơn một lời chúc may mắn để khám phá V.F.D là viết tắt của cái gì.

Bọn trẻ nhà Baudelaire nhìn nhau gượng cười. Chúng cười vì chúng không nghĩ kĩ năng sáng chế của Violet sẽ thua, hơn nữa là kĩ năng tìm kiếm của Klaus sẽ thua hay rằng của Sunny sẽ thua. Nhưng tụi nó cũng biết rằng chúng sẽ không thua ai cả, khi Jerome thua với chúng còn ông Poe thì cũng chẳng hơn, ông ta gọi nhầm số điện thoại cho một nhà hàng Việt Nam thay vì gọi cho cảnh sát. Cho dù có bao nhiêu điều bất hạnh xảy ra với chúng hay bao nhiêu điều giả tạo chúng sẽ đối mặt trong tương lai, bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire biết rằng chúng có thể nương tựa vào nhau suốt đời, và ít nhất, đó là điều duy nhất trên thế giới này là sự thật.

THANG MÁY THỂ PHẨM

Lemony Snicket
www.dtv-ebook.com

Tái Bút

Gia đình mở rộng của LEMONY SNICKET, nếu họ còn sống, sẽ miêu tả anh ta như một học giả nổi tiếng, một người hiểu biết nghiệp dư, và là một quý ông. Thật không may miêu tả này đưa ra muộn rồi, nhưng HarperCollins vẫn tiếp tục hỗ trợ ông ấy tìm kiếm và ghi chép về cuộc sống của bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire.

BRETT HELQUIST sinh ra ở Ganado, Arizona, lớn lên ở Orem, Utah, và hiện đang sống ở thành phố New York. Ông ấy nhận được bằng cử nhân về nghệ thuật từ Đại học Brigham Young và vẽ hình minh họa từ đó. Tranh vẽ của ông ấy xuất hiện trong nhiều ấn phẩm, bao gồm cả tạp chí Cricket và tờ The New York Times.

Gửi biên tập viên tốt bụng của tôi,

Tôi rất tiếc khi mấy tờ giấy này ướt nhem, nhưng tôi đang viết nó từ nơi bọn trẻ nhà Quagmire bị giấu.

Lần sau khi bạn hết sữa, hãy mua một hộp mới tại quầy tính tiền số 19 của siêu thị Not-Very. Khi bạn về nhà, bạn sẽ thấy miêu tả của tôi về trải nghiệm gần đây của bọn trẻ nhà Baudelaire trong NGÔI LÀNG TÔI TỆ được nhét vào bao hàng cùng với một cây đuốc, cái mũi lao, và biểu đồ đường bay của mấy con quạ V.F.D. Còn có một bản sao bức chân dung của Hội Đồng Người Cao Tuổi, để ông Helquist vẽ hình minh họa.

Hãy nhớ bạn là niềm hi vọng cuối cùng của tôi để câu chuyện của bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire có thể được kể cho công chúng.

Với tất cả sự tôn trọng, Lemony Snicket.

Tập 7: NGÔI LÀNG TỐI TỆ sẽ lên sóng vào thứ tư 26-12-2018

Mong mọi người đón xem và ủng hộ nhé!

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Tái Bút](#)